MOARTE ÎN JAMAICA

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tinerama

Gérard de Villiers

SAS

Moarte în Jamaica

V1.0

V1.0

ISBN:
973-9138-42-X

© Malko Productions, 1998
Mortelle Jamaique
Pentru versiunea românească.
©TINERAMA 1998.

Gérard de Villiers

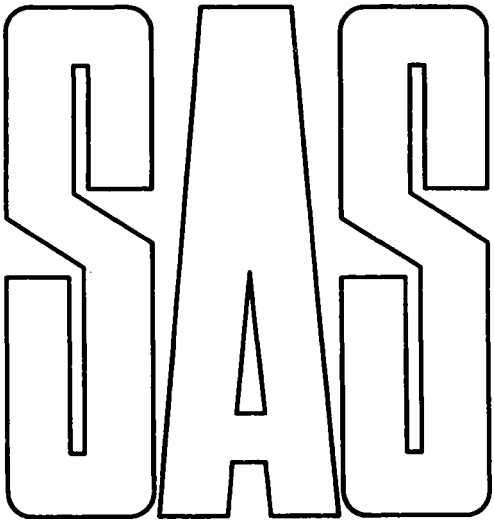

Moarte în Jamaica

În româneşte de
Anca Pisică şi Maria Măciucă.

Tineretului

1998

Capitolul I.

Ralph Cromwell refuză cu un semn al capului pipa plină cu *ganja*[1] pe care i-o întinse „Wide-Eyed” Zinky[2], un membru în Rasta[3] cu privirea rătăcită, care avea aerul că fusese scos dintr-o oală cu cocaină. Specialitatea lui în sânul *Spangler's posse*[4] era „quartering”-ul, adică îi ciopârţea cu satârul, ca la măcelărie, pe cei desemnaţi de „Don”-ul bandei, Zack „the High-Priest”[5] . Acesta îşi căpătase porecla de la practica sa închinată lui Obeah, *vaudou-ul*[6] jamaican.

Fără să se formalizeze, „Wide-Eyed” Zinky pasă după aceea pipa unui negru atletic, ras în cap, cu privirea rece şi fixă, poreclit „Big Uzi”, din cauza gabaritului său şi fiindcă era topit după pistolul-mitralieră israelian, din care ţinea două pe genunchi. „Big Uzi” începu să tragă cu nesaţ din pipă, dând afară un fum gros şi gălbui care făcu şi mai grea atmosfera, deja irespirabilă, din şopronul acoperit cu tablă, unde se afla cartierul general al *Spangler's posse.* Aici se putea ajunge, străbătând o grădină părăginită ascunsă după zidul din piatră de la numărul 12, de pe Chancery Lane, una dintre străduţele ghetoului Matthews Lane, situat la vest de Kingston. Pe aici îşi făceau veacul vreo şase bărbaţi care trăgeau întruna din pipa lor cu marijuana, îmbibându-se cu ea până în măduva oaselor. Mai era o fată absolut superbă, cu ochi alungiţi ca de gazelă, cu un piept generos, strâns într-un tricou de un alb imaculat, ce contrasta cu pielea de culoarea cafelei cu lapte şi cu picioarele lungi, ivite dintr-o fustă mini. Şi ea trăgea vârtos din pipă. Sub şopronul

---

[1] Marijuana (n.a.).

[2] Zincky „Ochi-Mari” (n.a.).

[3] Rasta sau rastafari – mişcare politică şi culturală a negrilor antilezi (n.t.).

[4] „Posse” – bandă în argou jamaican. Aici, banda lui Spangler (n.a.).

[5] Zack „Marele-Preot” (n.a.).

[6] În Haiti, cult animist bazat pe o credinţă monoteistă, conform căruia este mai bine să te închini mai multor zeităţi decât lui Dumnezeu (n. t.).

înconjurat de ziduri, care dădea spre curtea plină de hangarale puse de-a valma, domnea o linişte absolută. Zgomotele de pe Chancery Lane, o străduţă strâmtă şi plină de gropi, mărginită de cocioabe sărăcăcios cârpăcite cu tablă zincată, nu răzbăteau până aici. Ca să ajungi la „Dumnezeu”, trebuia să împingi o poartă din lemn mâncat de cari ce dădea în exterior, apoi erai escortat de o „santinelă” prin toată grădina până la o altă poartă, unde un membru al bandei scotocea oaspetele până la piele, ca acesta să poată ajunge dinaintea lui Zack „the High-Priest”.

Ralph Cromwell se întoarse spre „Blinds[7]“, un negru care stătea cu coatele pe bar, tot atât de înalt ca şi el, ce nu-şi lepăda niciodată ochelarii de soare.

— Dă-mi un Red Stripe!

Ar fi preferat o porţie dublă de whisky Defender, însă, în acest ghetou, nu se găsea aşa ceva. Începu să-şi bea berea direct din sticlă, ascunzându-şi nervozitatea şi aruncă o privire discretă la ceasul Breitling Erhergency. Trecuseră optsprezece ore de când venise în văgăuna asta împuţită.

Cu o seară înainte, însoţit de Joe Delano, un american pipernicit cu părul alb, care era şi el nerăbdător şi de Petrina Powell, amanta lui jamaicană, fostă Miss Jamaica, îl condusese pe Zack „the High-Priest” până la cheiul discret din Newport West, ca să asiste la plecarea vaporului *Little Plumb,* a cărui încărcătură de fructe ascundea şapte sute de kilograme N de cocaină. În urmă cu câteva ore, îl cunoscuse şi pe „Don”, cu ocazia unei întâlniri fixate de vânzător. Cargoul trebuia să ajungă la Miami a doua zi pe la apus, iar Ralph, cumpărătorul încărcăturii, îşi propusese, pentru a plăti cocaina, să se întâlnească cu Zack „the High-Priest”, reprezentantul vânzătorului, imediat ce căpitanul de pe *Little Plumb* va semnala prin radio sosirea vasului în portul american.

Acesta era motivul pentru care o lăsase pe Petrina să-l însoţească. Însă, Zack „the High-Priest” hotărâse altfel. Îi explicase lui Ralph pe un ton ce nu admitea răspuns că vor rămâne împreună, adică el, Joe Delano, asociatul său şi Petrina, până când cargoul va ajunge la Miami. Numai după aceea şi fără escortă, Ralph se va întoarce la New Kingston ca să aducă banii şi să-i înmâneze şefului întregii operaţiuni, adică lui Dudley Karr, un bogat „druggist[8]“ supranumit şi „Ayatolahul”, care nu locuia

[7] Obloane (n.a.).

[8] Traficant de droguri în dialect jamaican (n.a.).

în ghetou, ci într-o vilă luxoasă din Beverly Hills, situată pe colinele Stone Hill.

Ralph, Joe Delano şi Petrina petrecuseră o parte din noapte bând şi fumând marijuana, apoi se retrăseseră în spatele barului dintr-un local învecinat. Acesta era un vast hangar cu acoperişul din tablă, ticsit cu piese pentru maşini, navete cu sticle de bere pe jumătate destupate şi vreo şase chichineţe despărţite între ele de panouri din lemn. Ele erau folosite de oamenii bandei ca să tragă aghioase după ce se îmbibau cu marijuana... Ziua se scursese cu o încetineală exasperantă.

Ralph Cromwell îşi termină berea, iar privirea alunecă spre Petrina Powell care şedea pe un scaun vechi, resemnată, cum sunt adesea negrii. Picior peste picior, ţeapănă, părea că nu bagă în seamă privirile desfrânate care o dezbrăcau. Ea îşi încrucişa privirea cu Ralph şi îi trase o ocheadă focoasă care îl învălui pe american. Cu pielea ei satinată, bazinul de vis, sânii ascuţiţi şi trăsăturile de o dulceaţă seducătoare, Petrina era o bucăţică bună. Când o cunoscuse Ralph la hotelul *Pegasus,* unde prezenta moda, se îndrăgostise pe loc lulea. Petrina acceptase imediat invitaţia la *polo lounge* şi, în faţa unui cocteil „between the sheets[9]“ – pe bază de coniac, de Cointreau şi de rom alb – îi povestise ce visa ea: să devină fotomodel la New York. Între timp, a ajuns în patul lui Ralph chiar în acea seară. Trebuie menţionat faptul că acesta semăna leit cu actorul englez Roger Moore în tinereţe.

Cu privirea tulbure, tânăra jamaicană îl hipnotiza pe Ralph Cromwell. Lăsând din mână sticla goală, îl ocoli pe „Big Uzi” şi se apropie de Zack „the High-Priest”.

„Don”-ul bandei se cuibărise într-un vechi fotoliu rupt din lemn, ridicat pe un piedestal ca un tron. Stătea cu ochii închişi, cu pipa cu marijuana între buzele subţiri şi cu o sticlă de Red Stripe între genunchi. Era un omuleţ cumsecade şi pricăjit, cu piele gălbuie, trăsături uscăţive, o bărbuţă rară şi cu o şapcă din pânză dată pe ceafă. Prin cămaşa descheiată pe piept, se zăreau mai multe lanţuri din aur, însă în picioare avea nişte bascheţi vechi decupaţi în mod grosolan cu foarfecele. Ralph se aplecă deasupra lui.

— *No news,* Zack?

Zack „the High-Priest” scoase pipa din gură şi întredeschise pleoapele, lăsând să se vadă pupilele gălbui de guşter cir privirea

[9] În aşternuturi (n.a.).

rece şi lipsită de expresie.

— Nu, mon[10]*.*

Profită că fusese scos din starea lui ca să mai bea un gât din sticla de bere dintre genunchi, apoi îşi văzu de trasul lui din pipă. Un telefon portabil zăcea în poală.

După o privire semnificativă schimbată cu Joe Delano, prins într-o discuţie cu un negru mic de statură, dar spătos, „Choppy”, specializat în lichidarea rău-platnicilor, Ralph se duse la bar. Deodată, un Rasta cât o matahală şi cu figura încadrată de lungi „dreadlocks[11]“, cu dinţii ieşiţi şi foarte depărtaţi unii de alţii, poreclit şi „Cool Cat”, din cauza abilităţii de a trage fără să clipească, se ridică şi se aşeză lângă două tobe. Începu să bată uşurel în ele, abia atingându-le cu palmele, dar încropind pe dată un ritm îndrăcit de reggae.

Petrina încetă să tragă din pipă încă de la primele măsuri. Fascinată, ea rămase nemişcată câteva clipe, apoi îi trecu pipa lui „Wide-Eyed” Zinky şi se ridică dezvăluindu-şi silueta zveltă de felină şi veni dinaintea lui „Cool Cat”. La început, rămase cu picioarele proptite bine în sol. Numai şoldurile se agitau imperceptibil, iar pântecele era îndreptat spre „Cool Cat” ca într-o provocare. Ralph Cromwell se simţi brusc învăluit de o căldură în tot trupul. Puţin câte puţin, Petrina se însufleţea, dar abia îşi mişca picioarele. Bazinul părea montat pe rulmenţi. Chiar şi Joe Delano, de obicei cam amorţit, încetase discuţia. Cu ochii cât cepele, „Wide-Eyed” Zinky zise:

— Fucking „crisp”![12]

Ceilalţi membri ai bandei păreau şi ei fermecaţi de mişcările Petrinei. Numai Zack „the High-Priest” nu catadicsise să deschidă ochii. Un „Don” nu trebuia să se lase ademenit de o fată încălzită de atâta *ganja.* Petrina se deplasa acum cu paşi mărunţi spre Ralph. Fiecare legănare a şoldurilor îi provoca americanului o formidabilă descărcare de adrenalină în artere. Cu un aer absent, „Cool Cat” bătea de zor cu mai multă forţă în tobe.

Petrina se opri la o jumătate de metru de amantul ei şi îi aruncă o privire atât de directă, atât de intensă şi atât de încărcată de erotism, încât toată încordarea de până atunci se risipi pe loc. Se dezlipi de bar şi o înlănţui în braţe. Cu privirea tulbure din cauza drogului, Petrina se lipi imediat de el şi îi

[10] Mon (bărbat) în dialectul jamaican (n.a.).

[11] Păr împletit în multe codiţe (n.a.).

[12] La naiba, cât e de bună! (n.a.).

murmură la ureche:

— Make love to me... Please.

Ralph Cromwell stătu în cumpănă câteva secunde, fâstâcit de privirile ironice ale celorlalţi oameni din bandă. Dar Petrina se freca de el cu insistenţă, privindu-l drept în ochi. Pe fruntea ei scria cu litere de foc: „Regulează-mă!” Ralph nu mai putu să reziste. O luă de mână şi o trase pe tânără într-o încăpere din spatele barului, în boxa în care dormiseră pe o saltea aşezată direct pe sol. În urma lor se auziră câteva rânjete, însă „Cool Cat” îşi vedea în continuare de treabă. Petrina, care părea lipită de Ralph cu clei, îl sufoca cu. Sărutările ei, frecându-se ca o pisică de el şi gemând uşor. Ea îi luă mâna amantului şi o plasă între coapse.

— Simţi cât de mult te doresc?

Asta îl termină pe Ralph. Oricum nu avea nimic altceva de făcut în timp aştepta să ajungă rabla aia de vapor la Miami. Ridică minijupa, se propti de sexul extrem de umed. Apoi îi ridică tricoul şi începu să-i frământe sânii cu violenţă, fapt ce îi smulse Petrinei suspine de încântare. Şi ea se apucă să-l dezbrace pe amantul ei. Îi smulse pistolul automat din centură şi îl aruncă pe saltea. Se năpusti apoi cu febrilitate la pantaloni, eliberând membrul rigid. Lăsându-se în genunchi, ea îl înghiţi cu nesaţ. Ralph se clătina şi îi frământa în continuare sânii întăriţi. Capul îi vâjâia. Zgomotul tobelor se auzea în ritmul mişcărilor celor doi, dezlănţuind-o şi mai tare pe Petrina. Se ridică şi îl îmbrânci pe Ralph pe saltea, îşi lepădă într-o clipă fusta şi, lungită pe burtă, cu bazinul foarte sus, încorseta sexul rigid al amantului său între sâni, apoi îl înfulecă cu şi mai multă poftă. Parcă era un animal în călduri.

Acest lucru dură foarte mult. Ralph Cromwell se dezlănţuise. Orizontul lui se limita la această crupă care se legăna în faţa ochilor ca o chemare mută. Capul Petrinei urca şi cobora cu o regularitate obsedantă care îi aducea încet-încet plăcerea. Ea smulse brusc membrul din gură şi îi zise pe un ton rugător:

— Please, make love to me!

Imediat, ea se întoarse cu faţa la saltea, aşezându-se în patru labe cu bazinul foarte ridicat. Nemaiputându-se abţine, Ralph o pătrunse pe la spate cu o mişcare atât de violentă, încât ea urlă, acompaniată numaidecât de bătăile în tobe. Ceilalţi nu pierdeau o fărâmă. Lui Ralph puţin îi păsa, strângând cu forţă şoldurile elastice ale tinerei, într-un dute-vino în sexul inundat. Petrina se

balansa în continuare ca să fie penetrată cât mai adânc. Cu tâmplele zvâcnindu-i, Ralph se aplecă peste ea şi îi muşcă uşor ceafa zicând:

— *I want to fuck your ass!*

— *Do it!* făcu Petrina cu glas sfârşit.

Când era în starea asta, puteai să faci orice cu ea. Era o adevărată bombă sexuală. Ca să ajungă la ţintă, fu nevoit să forţeze un pic. Era excitat la culme.

Petrina gemu când se afundă în ea. Strâns de inelul elastic, fu zguduit de plăcere. Prinse în mâini sânii tinerei şi o trase spre spate, smulgându-i ţipete de plăcere, în timp ce îşi începu ultimul galop. Explodară practic amândoi, apoi se prăbuşiră pe saltea, cu sângele pulsând violent în artere.

— *My God! It's so fucking good!* suspină Petrina.

Simţea cum palpită încă în ea. Răpăitul tobelor încetase. Ralph se uită la ceas. Era şapte fără un sfert. Nenorocitul ăla de hârb nu se afla departe de Miami. De-abia acum începeau problemele serioase. Petrina părea moartă, însă îl mai reţinea încă, strângând pereţii cei mai secreţi.

*

* *

După ce se îmbrăcase, Ralph Cromwell se gândea stând întins pe saltea. Nu mai răzbătea nici un zgomot din şopronul unde se găseau Zack „the High-Priest", oamenii lui şi Joe Delano. Dar nu-l mai mira nimic. Spre sfârşitul zilei, oamenii din ghetou, ameţiţi de atâta *ganja,* se adânceau într-un somn profund... Petrina îşi pusese fusta şi tricoul, apoi se culcă alături, frecându-se de el, cu o strălucire desfrânată în ochii negri. Era o nesătulă.

Cunoscându-i gusturile lui Ralph, ea îndepărtă cămaşa şi începu să-i pişte uşurel sfârcurile, pândindu-i reacţia cu priviri avide. El îi mângâie crupa maşinal, lucru ce o determină să se frece şi mai tare, trezindu-i dorinţa. Petrina îşi dădu seama şi îşi dublă efortul. Cu toate acestea, nu era o uşuratică şi avusese puţini amanţi, în exclusivitate albi, din cauza nemiloasei SIDA. Înaintea lui Ralph, trăise doi ani cu un funcţionar al Ambasadei americane, dar din păcate, acesta se întorsese în Statele Unite.

Ralph tocmai îşi spunea că un al doilea orgasm nu-i putea face rău, când un sunet ascuţit răzbătu prin zidul subţire. Era soneria unui telefon mobil. Numai Zack „the High-Priest" avea unul. Ţinând cont de oră, trebuie să fie căpitanul de pe *Little Plumb,* care ajunsese în fine la Miami. Instantaneu, nervii se încordară şi

deveni rece ca gheaţa.

— Nu mai avem timp, suflă el, încercând s-o dea la o parte ca să se ridice.

Însă femeia se agăţă de el ca o lipitoare... Telefonul nu mai suna. După câteva clipe de linişte, Ralph auzi strigăte şi înjurături. Recunoscu vocea ascuţită a lui Joe Delano. O împinse pe Petrina exact în momentul în care uşa boxei fu dată de perete, iar „Choppy" apăru cu ochii ieşiţi din orbite, agitând un pistol Glock de nouă milimetri. Acesta ţipă la Ralph:

— Botty-moon! You fuck'd us! They seized the stuff! Get up an' come.[13]

Arterele lui Ralph Cromwell erau cât pe ce să explodeze. Era convins că, dacă Petrina nu ar fi fost lungită peste el, „Choppy" şi-ar fi golit încărcătorul în el.

Fără să se ridice, Ralph puse mâna pe crosa armei Browning ce zăcea pe jos lângă saltea, întinse braţul şi declanşa focul. Primul glonţ îi pătrunse jamaicanului în gât; străbătu bolta palatină şi se fixă în creier. „Choppy" nici nu mai avu reflexul să apese pe trăgaci, se dădu un pas înapoi, după care se prăbuşi. Ralph Cromwell o împinse cu violenţă pe Petrina care căzu pe spate ţipând de groază. Având grijă să aibă mereu un glonţ pe ţeava şi piedica trasă, americanul se ridică în picioare dintr-un elan. Experienţa îl învăţase că, în acest gen de situaţii, secundele treceau de trei ori mai repede.

Chiar de la sosirea lui în strada Chancery Lane numărul 12, memorase împrejurimile. După câte ştia, localul în care se afla avea o singură ieşire: poarta care dădea spre şoproanele unde erau Zack „the High-Priest" şi oamenii lui. Dar mai era şi fereastra din spate care dădea spre curtea împrejmuită cu ziduri înalte. Se gândi iute la Joe Delano. Dacă îi sărea în ajutor, era sinucidere curată.

Se duse la fereastră, o încalecă şi se pomeni în curtea înconjurată de ziduri. Fugi spre grămada de obiecte aruncate de-a valma lângă zidul din fund. Auzi strigătele care veneau din şopron, însă nu se întoarse şi se urcă pe grămada în vârful căreia trona un frigider vechi. Ajuns acolo şi menţinându-şi echilibrul, sări, reuşind să escaladeze zidul din cărămidă care despărţea curtea de o făbricuţă de mobilă. Rămase acolo.

În timp ce se furişa pe sub zid ca să găsească un loc pe unde

[13] Poponarule! Ne-ai tras pe sfoară! Ne-au şterpelit drogurile! Ridică-te şi vino odată! (n.a.).

să se caţere, în spatele lui se auziră mai multe focuri de armă. Simţi o durere atroce în pulpa stângă, dar găsi puterea să ajungă sus pe gard. Rămase pe burtă câteva clipe ca să-şi tragă sufletul, apoi, luptându-se cu durerea, sări în curtea cealaltă. Când atinse pământul, scăpă un urlet şi îşi pierdu cunoştinţa un moment…

Instinctul de conservare îl făcu să deschidă ochii aproape imediat. Îşi pipăi buzunarele şi se linişti când simţi forma telefonului mobil. Nu putea să-l folosească imediat, căci ceilalţi veneau pe urmele lui. Mai întâi trebuia să scape. Se îndreptă şchiopătând spre poarta făbricuţei de mobilă, pustie la acea oră.

Capitolul II.

Instalat la volanul vehiculului 4x4 Mitsubishi, agentul special din DEA[14], Robert Gallimore, verifică a nu ştiu câta oară cu coada ochiului dacă piedica puştii de asalt M 16, aşezată de-a curmezişul pe genunchii lui, era în poziţie de „foc”, apoi privirea se opri pe clădirile dărăpănate de pe Wildman Street. Zidurile scorojite ale cocioabelor şi ale magherniţelor acoperite cu tablă, a căror tencuială abia mai rezista, alternau din loc în loc cu terenurile virane rămase după ce se prăbuşiseră de tot clădirile construite pe ele.

La prima vedere, părea un oraş bombardat, părăsit de localnici. Cu toate astea, cei pe care oamenii înstăriţi din Kingston îi numeau *„the sufferers[15]“,* se înghesuiau cu zecile în aceste insuliţe insalubre, invadate de şobolani şi năpădite de păduchi. În această după-amiază, Wildman Street gemea de lume. Femeile găteau direct în stradă, bărbaţii şedeau pe vine pe sub ziduri, iar puştii se jucau; un joc de fotbal de masă instalat chiar în mijlocul drumului era înconjurat de o gaşcă gălăgioasă de tineri cu părul creţ.

Wildman Street cobora în pantă lină până la Mareea Caraibelor ale cărei talazuri albastre se vedeau în zare... în urmă cu patruzeci de ani, acest cartier era cel mai plăcut din Kingston, cu casele sale bătrâne construite în stil colonial de-a lungul străzilor perpendiculare unele pe altele, până la malul mării.

După aceea, au început violenţele. Mai întâi prin întortocheatele căi ale politicii. Cele două mari partide din Jamaica, Partidul Naţional Popular – de stânga – şi Partidul Jamaican Liberal – de dreapta – şi-au recrutat oamenii de încredere dintre politicieni şi le-au furnizat fel de fel de arme şi venituri. Atunci, în toată periferia oraşului se ridicaseră ca din apă vreo douăsprezece ghetouri înghesuite unele în altele, căpătând nume care te zgâriau la ureche. Fiecare cartier avea banda devotată ori unui partid ori celuilalt. Au urmat apoi ani mulţi de războaie aranjate între bande, la început, din motive

[14] Drug Enforcement Administration (n.a.).

[15] „Obidiţii” (n.a.).

politice, iar după aceea, reglări de conturi între bandele rivale. Această parte a oraşului a devenit vrând-nevrând o zonă care nu cădea sub incidenţa regulilor de drept, pradă ferocităţii barbare, unde nici chiar poliţia nu îndrăznea să se aventureze. Aici bandele se omorau între ele din motivele cele mai mărunte: făceau trafic, furau, fabricau stupefiante din cocaina provenită din Columbia şi nu ieşeau din vizuina lor decât pentru a da o spargere la vreo bancă. De ani de zile, locuitorii „obişnuiţi" din Kingston nu riscau să se aventureze în această cloacă infernală decât ca să cumpere cocaina pe care se duceau în grabă s-o consume în casele lor elegante aşezate pe coline, în aşa-zisul *uptown.* Kingston era împărţit în două de o graniţă imaginară, în dreptul lui Cross Roads, fapt ce lăsa mai bine de trei sferturi din oraş pe mâna bandelor care domneau aici fără părtinire.

Încet, încet, întreaga zonă a fost abandonată. Municipalitatea nu întrerupea nici apa, nici curentul ca să nu declanşeze răzmeriţe care ar fi trecut oraşul prin foc şi sabie, însă nu făcea nici un efort pentru reabilitarea acestei zone. După ce a trecut ciclonul El Nino, timp de şapte luni, ghetourile au rămas fără curent electric.

Singura clădire îngrijită din acest ghetou era de fapt imensul penitenciar cu ziduri din cărămidă roşie, deasupra cărora se înălţau mai multe foişoare de pază şi sârmă ghimpată, situat în partea sudică a cartierului South Side, cu o panoramă superbă ce se deschidea spre portul Kingston. Aici putrezeau două mii de criminali într-o căldură de cuptor.

Deodată, un şoc zgudui caroseria maşinii Mitsubishi. Cei patru pasageri tresăriră ca electrocutaţi. Bărbatul de lângă Robert Gallimore, Andrew Pickersigill, *Country Attache* al DEA în Jamaica, un negru american înalt de doi metri, care atingea tavanul cu capul, izbucni:

— Fucking Utile brats![16]

Cei doi puşti care aruncaseră cu o piatră în Mitsubishi o zbughiră râzând şi se făcură nevăzuţi după colţul străzii.

Andrew Pickersgill strângea cu nervozitate o Uzi care părea de jucărie în mâinile lui imense. Unul dintre cei doi bărbaţi din spate, ce ţinea un M 16 pe genunchi, observă cu voce neutră:

— Prietenii dumneavoastră întârzie...

Jim Henry şi Gordon Steward, de la Biroul Narcotice din Jamaica, erau şi mai neliniştiţi decât cei doi americani din DEA. Ei

[16] Păduchios! Nenorociţi! (n.a.).

cunoşteau violenţa bandelor care puseseră stăpânire pe aceste cartiere, şi trăgeau fără ezitare în poliţişti. Chiar de la vârsta de şaisprezece ani, tinerii „rude boys[17]“ deţineau pistoale automate Glock obţinute la preţuri foarte mici. După ce mai creşteau puţin, îşi procurau M 16 sau Kalaşnikovuri importate direct din SUA.

Aici, în centrul ghetoului Tel Aviv, mureau de frică. „Don”-ul bandei a botezat astfel cartierul în amintirea *Exodului* care nu a ajuns niciodată la Tel Aviv. În sinea lui, gândea că nici o altă bandă rivală nu trebuia să depăşească graniţele cartierului său. Neînsemnatul post de poliţie, aflat la două străzi mai departe, nu catadicsea să le sară în ajutor. Nici chiar cei doi agenţi de poliţie plătiţi de el nu se aventurau în stradă. Toxicomanii bântuiau peste tot, căutând cu disperare să facă rost pe orice cale de cincizeci de dolari jamaicani ca să-şi procure o doză de coca.

Andrew Pickersgill se întoarse morocănos.

— Aşteptăm cât va fi nevoie…

Escapada lor în inima ghetoului era o misiune de salvare a doi americani ce dispăruseră în ajun, în urma unei operaţiuni care se terminase rău. Un agent din DEA, Joe Delano, care, timp de douăzeci şi trei de ani de servicii loiale depuse în beneficiul Companiei şi un agent al CIA, Ralph Cromwell, plătit de DEA ca „mercenar”, special pentru această misiune împuţită. Dacă ar fi fost vorba numai de Ralph, nu şi-ar fi riscat pielea două ore pe aici, tremurând la fiecare zgomot suspect, cu tot armamentul lor greu şi cu legătura directă prin radio cu Ambasada americană şi cu cartierul general la Constabulary Force jamaicană.

Deşi aerul condiţionat îi îngheţa, sudoarea şiroia pe tot corpul fiindcă erau încotoşmănaţi cu veste antiglonţ din kevlar, într-o atmosferă împuţită de fumul ţigărilor şi al trabucului fumat de Andrew Pickersgill. Acesta se uită la ceasul Breitling Navitimer cu brăţară din piele roasă de veche ce era şi oftă:

— Cinci fără cinci.

— Peste patruzeci de minute se înnoptează, comentă Jim Henry cu o voce morbidă.

În ghetou, noaptea, riscurile erau de zece ori mai mari. Robert Gallimore se întinse. O negresă tânără tunsă scurt, într-o rochie din pânză ruptă prin unele locuri şi foarte mulată, sub care jucau nişte sâni foarte obraznici, mergea pe Wildman Street, apropiindu-se de Mitsubishi. Traversă spre trotuar, rezemându-şi şoldul de vehicul şi zgârie ca un animal portiera din partea lui

[17] Huligani (n.a.).

Andrew Pickersgill. Americanul întoarse capul şi zări privirea sticloasă a unor ochi deschişi la culoare, aproape verzi şi nişte buze groase subliniate de un ruj roşu aprins. Implorându-l din priviri, fata începu să bată cu degetele în geamul blindat.

— Deschideţi-i, poate are vreun mesaj pentru noi, zise Robert Gallimore.

Ataşatul special din DEA coborî geamul şi înăuntru pătrunse un val de aer cald şi îmbâcsit. Fata întinse mâna.

— *Give me some money, mon,* cerşi ea cu o voce stinsă şi răguşită.

— Avem doar cărţi de credit! se răsti Jim Henry din spate. Cară-te!

Fata nu mai insistă şi traversă strada, rezemându-se de zidul surpat al unei case dărăpănate, golită ca de un nor de lăcuste de tot ce se putea vinde şi situată la intersecţia cu Charles Street. Înăuntru, rămăsese doar o bucată de moloz. Nu trecură cinci minute de când se aşezase acolo tânără negresă, că un Chevrolet vechi zmeuriu, în care se înghesuiseră vreo şase bărbaţi, cobora pe Wildman Street şi se opri în dreptul ei. Unul dintre pasageri se aplecă peste portieră şi o strigă. Ea se apropie legănându-se, cu priviri desfrânate. Se auzi o discuţie foarte scurtă întreruptă de hohote de râs.

Apoi negrul coborî şi o urmă pe fată în interiorul ruinelor sub privirile agenţilor din DEA. El scoase din buzunar câteva bancnote care dispărură numaidecât în mâinile avide ale fetei, apoi se rezemă cu nonşalanţă de zid, în timp ce ea îngenunche dinaintea lui.

— Dumnezeule! Doar nu o să..., zise Robert Gallimore sufocându-se.

Americanului nu-i veni să-şi creadă ochilor. Tânăra toxicomană strecură uşurel mâna în pantalonii clientului şi scoaseră iveală un membru negru şi inert. Ajutându-se de mâini şi de gură, începu să-i redea vitalitatea, sub ploaia de glume nesărate ale celorlalţi bărbaţi din Chevrolet care băteau darabana în portiere în ritmul unei melodii difuzate la radio.

Tânăra drogată îşi dădea toată silinţa, alternând masturbarea cu felaţia, ajutată în mod afectuos de mâna clientului care îi apăsa creştetul capului. Cu gura întredeschisă, negrul începu să gâfâie şi să ţipe uşor. Deodată, tresări din tot corpul şi se sprijini cu toată puterea de capul fetei, în timp ce se golea în gura ei. Negresa se opinti, dar nu încercă să se debaraseze de el. După

aceea, clientul ei slobozi un zgomot de minge care se dezumflă şi o împinse cu atâta brutalitate, încât fata căzu în şezut.

Cu faţa la Mitsubishi, se făli cu sexul impozant, apoi îl băgă în pantalonii din pânză şi se îndreptă spre Chevrolet-ul zmeuriu în paşi de dans. Vehiculul demară imediat învăluit într-un nor de fum albăstrui şi coborî pe Wildman Street, îndreptându-se spre mare, claxonând câteva capre care stăteau în mijlocul şoselei.

Fata cu ochii deschişi la culoare se ridică tot cu faţa la Mitsubishi, scuipă în mod ostentativ sămânţa clientului ei, apoi dispăru pe Charles Street.

— Se duce să-şi cumpere „marfa”, observă placid Gordon Steward, poliţaiul de la Biroul Narcotice, în timp ce mângâia mânerul pistolului Browning cu paisprezece focuri pe care-l ţinea la brâu. Mai curând, scena îl aţâţase.

— Am fi putut s-o invităm şi pe la noi, zise pe un ton ironic colegul lui. Ne-ar fi trecut timpul mai repede…

Nimeni nu comentă. Andrew Pickersgill se uită iarăşi la ceas cu nervozitate.

— *For Christ’s sake!* Ce naiba fac? Bob, eşti sigur că nu te-ai înşelat?

Robert Gallimore scutură din cap.

— Nu. Errol Golding mi-a spus clar: „La ora trei, la intersecţia străzii Wildman cu Charles Street.” Suntem aici.

— Ştie pe unde sunt?

— *Nope!* a spus că sunt ascunşi pe aici pe undeva. Dar, ca să iasă din ghetou, au nevoie de protecţie.

— E ciudat totuşi că Joe nu a dat nici un semn de viaţă, mormăi Andrew Pickersgill. Doar aveau telefon portabil.

Trecuseră două zile de când nu au mai primit nici o veste de la echipa DEA. Nu reuşiseră să afle nimic de când cei doi au pătruns în ghetou ca să-l caute pe reprezentantul vânzătorului lor, o matahală de traficant pe care îl cheamă Dudley Karr. Joe Delano l*e* spusese doar că trebuiau să se întâlnească în faţă la Ward Theater, în cartierul Parade. De atunci, nu au mai aflat nici o veste.

În mod normal, Joe Delano şi Ralph Cromwell ar fi trebuit să se întoarcă de alaltăieri seară. Fiindcă nu primise nici o veste, Robert Gallimore începuse să înnebunească de grijă după ce a primit un telefon de la un avocat pe nume Errol Golding, care servise drept intermediar între vânzător – Dudley Karr – şi cumpărători – adică cei din DEA. Avocatul l-a liniştit, însă se mai

ivise o problemă, iar cei doi bărbaţi se-ascunseseră în ghetou după o ceartă aprigă. Aveau nevoie de o mână de ajutor ca să scape de acolo. Errol Golding îi explicase unui puşti credincios lui, iar acesta făcuse pe mesagerul. El fixase această întâlnire ca să-i scoată de acolo, exact la colţul străzilor Wildman şi Charles. Ros de îngrijorare, Robert Gallimore se mulţumise cu spusele avocatului. Însă ştia al naibii de bine că aceştia aveau probleme şi nu îşi putea explica tăcerea celor din DEA. De ce apelaseră la Errol Golding? Poate că închiseseră deliberat telefonul portabil. Ar fi putut interveni o grămadă de lucruri neprevăzute.

Agentul special din DEA se uită la cocioabele de pe Wildman Street care păreau şi mai sinistre în lumina crepusculară. Ca să scotocească *într-adevăr* ghetoul Tel Aviv, ar fi avut nevoie de un batalion de puşcaşi marini şi de aruncătoare de flăcări. În spatele fiecărui zid era un labirint de capcane, ascunzători, străduţe legate în taină unele de altele şi, în fiecare maghernită, se găsea cel puţin o armă.

— *Fucking* Errol! bolborosi Robert Gallimore.

Teama îi limita vocabularul. Aşteptau. Se întuneca foarte repede pe Charles Street, străduţa perpendiculară pe Wildman Street. Nişte negri se apucară să monteze pe trotuar mai multe difuzoare puse unele peste altele, astfel încât să depăşească doi metri înălţime. Locuri imense în care se vor degaja mii de decibeli. Pe măsură ce le aduceau, le conectau la reţeaua electrică a oraşului. În ghetoul Tel Aviv, nimeni nu plătea curentul. Un negru tânăr îmbrăcat într-un tricou galben gen plasă cu ochiuri mari, cu un cercel în urechea stângă, cu nişte jeanşi zdrenţuiţi, se apropie de Mitsubishi, în partea lui Robert Gallimore. Se opri în dreptul geamului, cu capul puţin într-o parte, aşa cum se uită păsările. Avea ochi migdalaţi şi un chip blând. Zâmbind cu sfială, bătu cu degetele în geamul gros. Agentul special din DEA îl coborî puţin.

— Hm, făcu el. Ce doreşti?

— *Buy me a Red Stripe, mon*[18]*,* mormăi tânărul.

— Cum, bei la vârsta ta? îl dojeni poliţistul american. Jamaicanul se uită la el cu reproş.

— În seara asta va fi un *street dance.* Nu am bani.

— Ce sărbătoriţi?

Privirea tânărului se întunecă.

[18] Cumpără-mi o Red Stripe, tipule (n.a.).

— *That's fi' „Modeler*[19]*".* L-am îngropat azi-dimineaţă la May Pen.

— Cine era *„Modeler"?*

— Un *„bredda*[20]*".* Cei din South Side l-au împuşcat la colţul străzii South. Condusese o *sis*[21] în *turf-ul*[22] lor.

Robert Gallimore oftă, scoase din buzunar o bancnotă portocalie de douăzeci de dolari jamaicani şi i-o întinse puştiului.

— Nu cumva aţi văzut din întâmplare doi albi prin preajmă? Tânărul jamaican făcu ochii mari şi izbucni în râs arătându-şi gura deja ştirbă. În ghetou, nu mai aveau de mult dentist.

— *Mon,* pe aici nu sunt *Whities.* Le e frică. Dar dacă veniţi să beţi o bere cu mine, nu se întâmplă nimic.

Îi arătă un „rum-shop" la colţul străzii Charles, acolo unde trebăluiau negrii cu staţiile de amplificare. Nu exista nici vitrină, nici uşă. O tânără negresă stătea sprijinită de tejgheaua din scânduri şi fuma o ţigară imensă de marijuana.

— *No, thank you,* zise Robert Gallimore ridicând paharul. Tânărul se duse direct spre „rum-shop".

— Mă duc să beau şi eu una! Mormăi Jim Henry. Ataşatul special din DEA se uită la el chiorâş.

— Dacă ai chef să coborî din maşină, du-te şi aruncă o privire, poate îi zăreşti pe undeva.

Poliţistul jamaican clătină din cap.

— *No fucking way!*[23] Poate că tot aranjamentul ăsta e doar o capcană ca să ne scoată afară. Mai întâi fata, apoi tipul…

În maşină se lăsă din nou tăcerea. O dată cu lăsarea nopţii, ghetoul devenea mai animat în răcoarea ce abia se simţea. O maşină de poliţie alb cu albastru urca încetişor pe Wildman Street şi încetini când ajunse în dreptul vehiculului Mitsubishi, apoi coţi pe Charles Street. Poliţiştii de prin partea locului nu erau la curent cu operaţiunea pusă la cale de DEA. Probabil că se întrebau ce căuta Mitsubishi în văgăuna asta. Tel Aviv era unul dintre cele mai dure ghetouri din Kingston. Într-o anchetă apărută la sfârşitul anului în cotidianul *Daily Gleaner,* era plasat

---

[19] E pentru „Elegantul" (n.a.).

[20] Pentru brother – frate (n.a.).

[21] Pentru sister – prietenă (n. a).

[22] Teritoriu (n.a.).

[23] Nici să nu te gândeşti! (n.a.).

în frunte, în ceea ce priveşte criminalitatea. Aproape o mie de asasinate în Kingston, oraş cu cinci sute de mii de locuitori. O performanţă demnă de „Cartea Recordurilor”. Slavă Domnului că majoritatea morţilor erau aşa-numiţii *„sufferers”* care se exterminau între ei. Numai o simplă ceartă din cauza unei livrări de droguri de acum o săptămână se soldase cu şapte morţi din aceeaşi familie. De la un nou-născut până la bunică.

Prin DEA se vorbea că, atunci când Mafia italiană voia să execute pe cineva, îi scotea mai întâi familia afară. Columbienii ucideau întreaga familie, iar jamaicanii, pe toţi locatarii din clădire.

Robert Gallimore se uită la ceas din ce în ce mai îngrijorat.

— Andrew, începu el, au întârziat trei ore. E o greşeală. O să-i facem o vizită lui Errol Golding. Nu ne foloseşte la nimic dacă aşteptăm aici de pomană.

În puterea nopţii, orice răufăcător putea să se apropie de Mitsubishi şi s-o jefuiască fără greutate, apoi să se piardă în întuneric.

— Mai stăm încă un sfert de oră, zise tranşant ataşatul special din DEA. Dacă sosesc şi nu ne găsesc aici…

În spate, Jim Henry aprinse un trabuc cu o brichetă Zippo decorată cu un Jeep, primită de la colegii din DEA. Ca să se distreze, se uita la puştii care jucau fotbal pe terenul viran aflat la intersecţia străzilor Wildman şi Charles, în apropiere de maşina lor.

— Se antrenează pentru Cupa Mondială, râse Gordon Steward, cel de-al doilea poliţist de la Biroul Narcotice.

Jamaica nu trăia decât pentru apropiatul eveniment al secolului: Cupa Mondială la fotbal ce se va ţine în Franţa. Se va duce cine va putea. Ceilalţi vor rămâne visători în faţa televizoarelor. Amărâta asta de ţară mizerabilă îşi permitea să plătească un antrenor brazilian…

Minutele se scurgeau cu o încetineală exasperantă. În sfârşit, Andrew Pickersgill zise cu o voce morocănoasă:

— Bine, s-o ştergem.

Robert Gallimore pornise deja. Mitsubishi se desprinse lent de lângă trotuar. În momentul în care prindea viteză, unul dintre puşti trase un şut înspre maşină cu o precizie extraordinară. Mingea lovi unghiul făcut de parbriz cu capota, apoi se rostogoli înapoi câţiva centimetri. Dar nu căzu.

Cei patru ocupanţi ai vehiculului rămaseră fără grai câteva

clipe, uitându-se fix la capotă. În mod foarte ciudat, puştii se risipiră abandonând jocul şi dispărând în diferite cocioabe. Robert Gallimore se aplecă peste parbriz ca să examineze bizara minge care nu sărea.

Mai întâi rămase înmărmurit de groază câteva secunde, incapabil să spună ceva. Apoi bâigui ceva de neînţeles, aproape ca un croncănit:

— *My God, it looks like Joe!*[24]

Neputându-se mişca din loc, nu-şi lua ochii de la obiectul oprit pe capotă, la numai câţiva centimetri de el. Era un cap de om cu faţa mânjită de sânge, vânătă de lovituri, retezat exact de sub bărbie. Numai părul alb şi ondulat îi dădea un aer uman.

Joe Delano, agent în DEA de douăzeci şi trei de ani, era bine cunoscut pentru părul lui alb superb, pe care îl îngrijea ca un maniac, cu fel de fel de loţiuni procurate din lumea întreagă…

Împietrit de groază şi de furie, Andrew Pickersgill îi dădu brânci cu umărul portierei şi coborî cât era de lung, îndreptând M 16 spre terenul de joacă al puştilor. Din păcate, era pustiu.

Se întoarse cu arma la picior, cuprins de o furie oarbă şi o îndreptă spre Wildman Street. Apariţia lui provocă ţipete înnebunite şi, în câteva clipe, toţi trecătorii dispărură în cocioabele lor. Ataşatul special din DEA apăsă pe trăgaci cu turbare şi mătură strada cu o rafală, împrăştiind peste tot aşchii de lemn, bucăţi de tablă şi pietre. Gloanţele ricoşau şuierând. Apoi culasa zăngăni în gol. Un încărcător de puşcă de asalt se goleşte foarte repede când eşti nervos…

Andrew Pickersgill se uita la strada pustie. Acum înţelegea masacrele din Vietnam sau din alte ţări. Ar fi putut să-i ucidă pe toţi cei ce se aflau acolo. Fu prins de o mână şi tras înapoi.

— Potoleşte-te, Andrew, auzi vocea calmă a lui Robert Gallimore.

În spate, cei doi poliţişti de la Biroul Narcotice tăceau mâlc, cu arma în mână. Robert Gallimore puse Uzi pe capotă, îşi scoase haina şi prinse cu ea uşurel capul lui Joe Delano, purtându-l ca pe Sfintele Moaşte. Se aplecă în maşină şi îl aşeză în buzunarul dintre scaune, înfăşurat în haină, îşi făcu discret semnul crucii. Cu M 16 în mână şi rezemat de maşină, Andrew Pickersgill îşi vărsa maţele.

— Hai să mergem, Andrew! strigă la el Gallimore. Urcă-te odată în maşină!

[24] Dumnezeule, parcă-ar fi Joe! (n.a.).

Ataşatul special din DEA se şterse la gură cu dosul palmei şi murmură cu privirea în gol:

— Şi pe Ralph l-au…

Robert Gallimore clătină din cap cu tristeţe.

— Vreţi să mai căpătăm încă un cap?

Şeful lui nu mai insistă şi se urcară în Mitsubishi. Portierele fură trântite cu forţă. Robert Gallimore era într-o asemenea stare, încât cală motorul când se desprinse de lângă trotuar.

În clipa în care se îndepărtau, în spatele lor se stârni un vacarm infernal. Imensele difuzoare puse unele peste altele pe trotuar funcţionau în sfârşit, răspândind împrejur mii de decibeli în ritm de reggae. Ca pentru un salut ironic.

Agentul special viră pe Charles Street, apoi pe Gold, îndreptându-se spre nord şi neluând în seamă stopurile. Privea drept înainte ca să nu vadă chestia aia abominabilă care zăcea lângă el.

Capitolul III.

La intersecţia bulevardului Victoria cu Paradise Road, stopul arăta culoarea roşie. În loc să oprească, şoferul Buick-ului acceleră şi traversă intersecţia în toată viteza, apoi, puţin mai departe, o luă pe South Camp Road. Lipit de scaun din cauza vitezei, Malko protestă:

— Hei, nu ne grăbim!

Tânărul puşcaş marin cu ceafa rasă se întoarse spre el şi zise:

— *Sorry, sir!* M-am îndepărtat prea mult spre vest. Ar fi trebuit să iau curba mai devreme. Aici suntem în ghetou. Când oprim la stop, profită şi trag în noi ca să ne atace. Este sâmbătă seara şi sunt cu toţii *high.*

Malko privi afară. Drumul era puţin luminat, iar magazinele, închise cu bare grele de fier. Câteva siluete abia vizibile se perindau prin întuneric. Avionul companiei British Airway aterizase cu întârziere, iar acum era aproape ora zece seara. Aeroportul din Kingston se găsea pe o limbă de pământ, în partea sudică, la douăzeci de kilometri depărtare de oraş. Ca să ajungi în centru, trebuia să mergi de-a lungul ţărmului mai multe zeci de kilometri.

După această călătorie care a durat mai bine de şaptesprezece ore, Malko nu se simţea prea odihnit. Exact în momentul în care se pregătea să deschidă o ladă cu coniac Otard XO trimisă de prietenii lui francezi, Elko Krisantem ia adus pe un platou din argint, special pentru astfel de ocazii, un fax primit de la Ambasada americană din Viena. Era anunţat pe această cale că i se reţinuse un loc pe numele lui pentru cursa Viena-Londra de la ora zece şi douăzeci, cu legătură pentru Kingston, capitala Republicii Jamaica, la ora unu şi cinci minute.

Malko îl cunoştea pe semnatarul faxului care era şeful Centralei CIA din capitala austriacă. Bineînţeles că nu mai găsise nici o altă recomandare, în afara celei de a nu pierde avionul...

Malko avu la dispoziţie doar timpul necesar ca să-şi facă bagajele. De obicei, CIA îi lăsa un pic de răgaz... însă, soldat devotat cum era, Alteţa Sa Serenisimă, prinţul Malko Linge, intrase în pielea unui „agent colaborator”, folosit după bunul plac şi răspunsese imediat prezent.

Ca să-l consoleze cât de cât, apetisanta lui logodnică, contesa Alexandra, l-a condus la aeroportul Schwechat. În timp ce Elko Krisantem, la volanul maşinii Rolls Royce Silver Spirit, îi ducea la destinaţie, ei împărţeau în spatele limuzinei o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne şi câteva familiarităţi excesive. Imprevizibila Alexandra profitase de ocazie ca să-i spună că pleacă în weekend la schi, la Kitzbuhel sub pretextul că fuge de frigul glacial din castelul Liezen, datorat unei defecţiuni la sistemul de încălzire.

La Londra, el a aşteptat trei ore în avionul de Kingston din cauza unor pasageri rătăciţi, fapt ce îi dăduse prilejul să înveţe pe de rost catalogul cu decoraţiuni interioare Romeo-Claude Dalie uitat aici de vreun călător de la clasa întâi, care probabil că visase să se tăvălească cu vreo făptură de vis pe o somptuoasă canapea roşie… A aterizat la Kingston abia la nouă şi jumătate seara. Cu toate că Jamaica, aflată la o sută de mile depărtare de Cuba, era la opt ore de Europa.

După aceea, fusese nevoit să aştepte în mijlocul mulţimii de jamaicani care se întorceau în ţară şi care păreau că se mută cu toţii… în fine, pierdut în mulţimea de negri într-o zăpuşeală de nedescris, în ciuda orei târzii, zărise un tânăr ras în cap care agita o pancartă pe care era scris numele lui…

Tânărul s-a prezentat politicos – sergentul Lee Cooper, US Marine Corps – şi i-a cerut lui Malko un act de identitate, apoi spuse:

— Domnul Knolly Vascranil vă aşteaptă la *Blues Cale* împreună cu domnul Martin Fawcett.

Când auzi acest nume, Malko tresări. Martin Fawcett era asistentul noului director general al CIA, George Tennett, care se ocupa de operaţiunile clandestine. Se pare că era vorba de o afacere importantă.

Buick-ul mergea acum pe o stradă îngustă şi sinuoasă, mărginită de case întunecate. Tânărul puşcaş marin ridică în sfârşit piciorul de pe pedala de acceleraţie şi îi zise lui Malko:

— Acum e bine, străbatem Cross Road.

— Şi pe urmă?

— Ieşim din ghetou. În curând, vom ajunge în New Kingston. Malko nu vedea nici o diferenţă. Abia după ce parcurseră câţiva kilometri, el zări bulevardele luminate, construcţiile moderne şi puţină animaţie. Mai rulară câteva minute, apoi şoferul Buick-ului intră pe poarta unei vile imense pe al cărei acoperiş stătea scris

cu neon albastru: *BLUES CAFE.*

Venind în urma călăuzei sale, Malko ocoli clădirea şi ajunse pe o terasă lipită de un bar şi de un restaurant. Peste tot se auzea o muzică de jaz în surdină şi numai vreo şase mese erau ocupate. Sergentul Lee Cooper îl conduse pe Malko la o masă aflată chiar lângă ringul de dans, ocupată de trei negri şi un alb. El se opri în faţa negrului cu cămaşă havaiană.

— *Sir,* începu el, acesta este *mister* Linge.

Negrul sări imediat în picioare parcă ar fi fost pe arcuri, luând mâna lui Malko şi scuturând-o viguros. Avea un zâmbet de canibal, cu dinţii din faţă foarte depărtaţi, dar răspândea în jurul lui bucuria de a trăi. Şi-l imagina perfect în rolul unui jucător în echipa Calypso.

— *Welcome! Welcome!* zise el. Knolly Vascranil… Aţi călătorit bine?

— Nu chiar, recunoscu Malko. Avionul a avut o întârziere mare. Pentru mine, trezit de la patru dimineaţa, e puţin cam mult…

— Îmi pare rău. Permiteţi-mi să vi-l prezint pe *mister* Martin Fawcett. A venit de la Washington special ca să vă cunoască.

— Sunt măgulit, răspunse Malko, în timp ce se aşeza pe scaunul pe care un chelner tocmai îl adusese.

Martin Fawcett, un bărbat înalt puţin cam chel, cu ochelari cu lentile fumurii, cu trăsături destul de emancipate şi buze subţiri, îi întinse mâna peste masă.

— Vă mulţumesc că aţi venit aşa de repede. Knolly este şeful centralei noastre de aici. Permiteţi-mi să vi-i prezint pe Andrew Pickersgill, *Country Attache* al DEA la Kingston şi pe agentul special Robert Gallimore, adjunctul său.

Cei doi bărbaţi se ridicară. Andrew Pickersgill nu se mai termina, atât de deşirat era. Probabil că avea peste doi metri, era negru precum tăciunele, cu un zâmbet cald. Adjunctul avea culoarea pielii puţin mai deschisă, mai degrabă măslinie, fruntea teşită, părul creţ, mustăcioară şi ochi mari şi bulbucaţi. Putea foarte bine să fie portorican, filipinez sau mexican. Cei doi agenţi din DEA strânseră în tăcere mâna lui Malko şi se aşezară din nou.

Malko se uită la masa în dezordine pe care trona o sticlă de Defender vechi de doisprezece ani aproape goală şi una de coniac Otard XO. Un chelner se apropie.

— Doriţi să mâncaţi ceva? îl întrebă Martin Fawcett pe Malko.

— Mulţumesc, îl refuză acesta, de dimineaţă şi până acum a trebuit să mănânc de vreo şase ori…

— Atunci, puţin scotch?

— Nu, mai degrabă aş bea o votcă.

Chelnerul clătină din cap.

— *No vodka.*

Malko aruncă o privire pe lista cu băuturi pe care acesta i-o întinse.

— Luaţi un „Mai-Tai”, îl sfătui Knolly Vascranil. Reconfortează… e făcut din Cointreau, rom cafeniu, Arharetto şi suc de lămâie. Iau şi eu unul.

Se ameţise deja…

— Mă voi mulţumi doar cu o cafea, se hotărî Malko, altminteri, cad din picioare.

Knolly Vascranil izbucni într-un râs sănătos.

— Bravo! Luaţi o *Blue Mountains coffee.* E scârboasă, dar încercaţi-o totuşi.

Chelnerul se îndepărtă. Malko privi cerul plin de stele. Era minunată căldura după ce îndurase frigul din Europa. Knolly Vascranil luă un pachet de Gauloises blondes de pe masă şi îşi aprinse una cu o brichetă Zippo care părea minusculă în mâna lui de urs.

— Am lucrat la Paris, începu el. Acolo am prins gustul tutunului franţuzesc.

Malko se uită în jurul lui. Practic, ei erau singurii clienţi. Ciudat loc pentru o întâlnire secretă. Parcă erau undeva la ţară.

În timp ce aşteptau cafeaua, se goliseră şi ultimele mese. Rămăseseră numai câţiva „stâlpi ai barurilor” care nu se dezlipeau de tejghea, ascultând în surdină melodiile interpretate la trompetă de Miles Davis. Cei doi agenţi din DEA păreau extrem de interesaţi de ceea ce vedeau în fundul ceştii goale. Atmosfera era mai degrabă apăsătoare, iar Malko nu se prea simţea în apele lui. Nu era nici un secret pentru nimeni că DEA şi CIA nu se prea înţelegeau de multe ori, prima acuzând-o pe cea de-a doua că îi acoperă pe traficanţii de droguri din motive politice. S-ar părea că făcuseră un armistiţiu… îşi înmuie buzele în cafea şi se strâmbă. Parcă ar fi fost chinină. Martin Fawcett surâse cu înţelegere.

— Bine, cred că putem începe, s-a făcut târziu şi cred că sunteţi obosit.

La drept vorbind, lui Malko i se închideau ochii. Se uită la ceas, dar nu apucase să-l potrivească după ora locală. Pentru el, era încă cinci dimineaţa…

— Vă ascult.

— Andrew, începu Martin Fawcett, poţi să-i faci domnului Malko Linge un rezumat al operaţiunii „Rum-Punch”?

Ataşatul din DEA ridică o privire tulbure spre Malko. Părea la fel de dornic să vorbească, cum ar mărturisi că are SIDA.

— Bine, consimţi el. E destul de simplu. Robert şi cu mine suntem aici de un an şi şase luni. Am venit cu un scop precis. Să prindem un traficant de droguri jamaican, un „barosan”, care a expediat în Statele Unite aproximativ o tonă de cocaină pe lună.

— Cum îl cheamă? întrebă Malko ca să nu adoarmă.

— Un anume Dudley Karr, zis şi „Ayatolahul”, preciza Robert Gallimore. Acesta este.

Se aplecă şi luă dintr-o servietă ciudată din plastic verde transparent mai multe fotografii pe care i le întinse lui Malko, în timp ce ataşatul din DEA îşi mai turnă o porţie zdravănă de Defender vechi de doisprezece ani. Malko examina documentele. Fuseseră luate cu teleobiectivul, însă foarte clar. Se putea observa o pereche ce cobora dintr-un Mercedes 600 negru şi intra într-un restaurant chinezesc numit *The Jade Garden.* Geamurile maşinii aveau reflexe verzui, semn că erau blindate.

Bărbatul era un negru cât un butoi, cu părul tuns foarte scurt, nasul turtit, trăsături de brută şi ochii foarte duşi în fundul capului. Îl însoţea o negresă care îl depăşea cu un cap, cu o figură de copil, cu pomeţi înalţi, o gură cu buze foarte groase şi ~o mutră îmbufnată. Avea picioare interminabile cu o formă superbă, ce ieşeau dintr-un şort în care intrase atâta material cât şi într-o cravată. Pe scurt, părea o fiinţă seducătoare, jumătate vampir, jumătate comuniantă. Malko înapoie fotografiile.

— Superbă fată! observă el.

— O cheamă Crystal, însă e mai dură ca diamantul. La opt ani, participa deja la concursuri de frumuseţe. Cred că a dat atâtea felaţii câte stele sunt pe cer, zise batjocoritor Robert Gallimore. Este produsul cel mai pur al ghetoului, ca de altfel şi Dudley Karr. Mult timp a fost „Don”-ul bandei *Spangler,* apoi a priceput că trebuia cu tot dinadinsul să iasă din ghetou. A fost printre primii care s-a lansat în *transshipment-ul* cocainei.

— Ce înseamnă acest lucru?

— Cocaina vine din Columbia prin Jamaica, apoi pleacă spre Statele Unite. Dudley Karr a devenit pionul cel mai important al acestui trafic.

— E un nenorocit, copilul unui sărăntoc, nu se putu abţine să

comenteze Andrew Pickersgill. Şi-a construit o vilă imensă în cartierul nou din Beverly Hills, cu vreo douăzeci de camere, o piscină splendidă, dotată cu alarme în toate ungherele şi o liotă de paznici. Se fâţâie numai în Mercedesul blindat, cu distrugătoare ascunse în portiere, cu lansatoare de grenade şi un dispozitiv de împrăştiere a gazelor lacrimogene.

— Tipul câştigă şase sau şapte milioane de dolari *pe lună,* sublinie Robert Gallimore.

Cu ţigara stinsă în colţul gurii, Martin Fawcett asculta discuţia în timp ce se juca cu bricheta Zippo colţuroasă şi strălucitoare, imitaţie perfectă a modelului original din 1932. Andrew Pickersgill reluă:

— Bineînţeles că am încercat să punem mâna pe el, însă aici este cam greu. Dudley Karr este cel mai important sponsor al PNP, fapt ce îi oferă cea mai eficientă protecţie politică.

— Poliţia locală nu poate face nimic? îl întrebă Malko. Andrew Pickersgill zâmbi cu dezamăgire.

— Nu are nici o putere. La conducerea Biroului Narcotice, se află un poliţist cinstit, Beres Spence, şeful departamentului, dar asta nu foloseşte la nimic. Poliţistul de bază este prost plătit şi din această cauză e corupt. Sau pur şi simplu, îi e frică. De fapt, nu e primul care se lasă corupt. Pentru zece mii de dolari jamaicani, găseşti în ghetou ucigaşi cu toptanul. În plus, „Ayatolahul” este şmecher. Nu se atinge niciodată de droguri. Acestea sosesc cu avionul din Columbia sau cu vaporul, ori în conteinere care sunt descărcate în zona controlată de el, apoi sunt expediate către Statele Unite fără măcar să le fi văzut. De manevrarea cocainei se ocupă nişte tipi din ghetou. O parte din ea e luată ca să fie preparată şi o vând aici. Acesta este şi motivul pentru care am reuşit să obţinem autorizarea de la Miami ca să punem la cale o acţiune împotriva lui Dudley Karr.

Ascunzându-şi cu greu nervozitatea, Knolly Vascranil îşi aprinse altă ţigară. Intraseră în miezul problemei.

— Ideea este următoarea, reluă Andrew Pickersgill. Trebuie să trecem drept traficanţi de droguri şi să-i oferim lui Dudley Karr o afacere pe care să nu o poată refuza.

— Care anume?

— Să cumpărăm câteva sute de kilograme de cocaină la un preţ mai ridicat decât cel al pieţei. Să zicem, opt mii de dolari kilogramul.

— Cum aţi reuşit să luaţi legătura cu el?

Ataşatul special din DEA bău o gură de Defender, apoi răspunse:

— Nu ne-a fost uşor. Ne-a ajutat echipa noastră din Miami. A prins un jamaican, pe nume Vivian King, vinovat de trafic cu cocaină, de omoruri, de cârdăşie cu alţi răufăcători şi de alte câteva găinării. În curând, va fi judecat. Procurorul a cerut să fie pedepsit cu cinci sute de ani de închisoare, fără eliberare condiţionată. Atunci, ne-am dus să-i facem o vizită în celulă…

— Iar dumneavoastră i-aţi promis reducerea pedepsei la două sute de ani..

Andrew Pickersgill nu-l luă în seamă.

— L-am făcut o ofertă pe care nu o va refuza. Dacă ne ajută, se alege doar cu zece sau cu cincisprezece ani şi cu posibilitatea de eliberare condiţionată.

— De ce tocmai el?

— Pentru că am aflat că are trecere la „Ayatolah”. Ceea ce dorim e să găsim o filieră care să ne ducă la el. Acum am dat de ea. Vivian King i-a trimis un mesaj lui Dudley Karr prin care i-a spus că îi trimite un client de încredere şi ne-a vândut pontul cum să ajungem la el. Printr-un avocat din Kingston care se numeşte Errol Golding. Ca să luăm cât mai multe măsuri de prevedere, ne-am hotărât să facem apel la Ralph Cromwell, un vechi agent de-al dumneavoastră cu care am mai lucrat. Avem nevoie de cineva temerar, dar care să se şi priceapă…

Martin Fawcett vorbi pentru prima oară:

— Ralph Cromwell a stat şaptesprezece ani în Companie, preciza el. La serviciul care se ocupa de operaţiunile clandestine. Acum şase ani şi-a dat demisia ca să lucreze pe cont propriu. L-aţi cunoscut? îl întrebă el pe Malko.

— Nu.

— Păcat. Este un băiat nemaipomenit şi foarte priceput. A lucrat mult timp în Asia de Sud-Est. A avut misiuni extrem de periculoase. Andrew, te rog să continui tu.

Pickersgill îşi înmuie buzele uscate în Defender, golind sticla. De altfel, erau ultimii clienţi din *Blues Cale.* Decorul era ca în rai cu muzica în surdină, cu stele şi cu cocotieri.

— Ralph Cromwell a sosit la Kingston, s-a cazat la *Pegasus* şi s-a dus să-i facă o vizită lui Errol Golding, cerându-i să se întâlnească cu Dudley Karr, precizându-i că acesta fusese anunţat de venirea lui… S-a perpelit vreo trei săptămâni pe lângă telefon, iar după aceea, într-una din zile, Errol Golding a venit să-

l ia şi l-a dus la Dudley Karr, apoi i-a lăsat singuri. Ralph i-a explicat că reprezintă un consorţiu din Miami care poate să strecoare cantităţi mari de cocaină. Voia să-i livreze o tonă de cocaină dacă era posibil, iar el era gata să-i dea opt mii de dolari Re kilogram sau douăzeci la sută mai mult decât cursul obişnuit. În faţa perspectivei de a încasa opt milioane de dolari, Dudley Karr a cedat. În principiu, a fost de acord. Ralph era cu-atât mai fericit cu cât Crystal, prietena lui Karr i-a făcut nişte avansuri de pomină. De fiecare dată, ea îl conducea până la maşină şi se freca de el în timp ce îşi lua rămas bun. Pe scurt, totul mergea strună. Sunt convins că...

— *Cut it,* îl întrerupse cu nerăbdare Martin Fawcett. Domnul Linge e obosit.

— Bine, bine... Ralph a rămas aici câteva săptămâni, cu unele drumuri înapoi în SUA, unde am organizat continuarea operaţiunii „Rum-Punch". Începuse să-i placă la Kingston. Şi-a găsit o puştoaică marfă, Miss Jamaica. Acum cincisprezece zile, Dudley Karr l-a chemat să-l anunţe că poate să-i livreze şapte sute de kilograme de cocaină „Calidad".

— Ce înseamnă „Calidad"?

— Înseamnă că vine direct din Cartelul de la Cali, îi explică Robert Gallimore. Adică de bună calitate.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Ralph s-a întâlnit cu „Ayatolahul" de mai multe ori. Afacerea a fost structurată. Cocaina sosea aici pe vasele de pescari, apoi era reexpediată. Dudley Karr a acceptat ca înţelegerea să se încheie numai atunci când drogul era livrat persoanelor recomandate de Ralph, în Miami.

— Cui?

— Lui, personal. Cocaina este livrată numai *on consignement,* îi explică poliţistul din DEA, adică se plăteşte la livrare. Dar, cum era vorba de o sumă foarte importantă, Dudley Karr a vrut plata în bani lichizi, nu prin dispoziţie de plată.

— Prin Ralph?

— Da. Acesta i-a explicat însă că banii fuseseră duşi la Miami de un curier şi că el personaj îi va aduce lui Dudley Karr îndată ce va fi sigur că drogul a ajuns la Miami. Ralph s-a întâlnit cu un tip de-al nostru, Joe Delano, pe care l-a prezentat ca omul însărcinat cu distribuirea în Miami. Era de ajuns ca Joe Delano să asiste la primirea banilor ca să-l încolţim pe „Ayatolah". Mai cu seamă că drogul fusese ascuns într-o încărcătură cu citrice

expediată de o companie ce îi aparţine lui Karr. Faza următoare consta în arestarea şi expulzarea lui în Statele Unite.

Tăcu. Malko bău o gură din cafeaua amară ca să nu adoarmă şi zise:

— Presupun că, dacă mă aflu aici, treaba nu a mers cum a fost prevăzută. Vivian King l-a prevenit pe Dudley Karr?

Andrew Pickersgill scuturã din cap ca un prepelicar înţepat de o albină.

— Mai rău. Am anunţat „antena” noastră din Miami. Ştiau pe ce cale ajungea drogul. Înţelegerea a fost să nu se mişte cu nici un preţ, câtă vreme banii nu ajungeau la Dudley Karr. Fraierii ăia au intrat în panică atunci când au văzut cantitatea de cocaină. Ori şeful lor s-a gândit că, dacă punea mâna pe şapte sute de kilograme de coca, se alegea cu o primă frumuşică, plus cu o avansare... în concluzie, imediat ce vaporul a ajuns la chei, o ceată de tipi de-ai noştri au dat năvală pe el, însă nu au avut timp să găsească drogul...

Umerii şefului DEA se încovoiară.

— Deci, aţi ratat afacerea, îl încuraja Malko. Acesta ridică privirea, distrus.

— Dacă ar fi doar atât... Presupunem că imediat ce vaporul a plecat din Kingston, oamenii lui Dudley Karr nu le-au dat drumul lui Ralph şi lui Joe, căci nu am primit nici o veste de la ei. Se întâlneau ca să asiste la încărcarea cocainei. Asta s-a petrecut miercuri seară. După aceea, au fost nevoiţi să rămână în ghetou.

— Unde?

— Nu ştim precis dacă în Concrete Jungle, în Matthews Lane sau în Tel Aviv. Aceste trei ghetouri sunt în subordinea PNP-ului, iar gangsterii lor lucrează adesea împreună. Ideea lui Dudley Karr era foarte simplă: să-i ia ostatici pe Ralph şi pe Joe Delano până la sosirea drogului.

— Se temea?

— De vreo înşelătorie? Poate că da. Era tentant să nu plătească după ce vedea marfa descărcată... Se mai întâmplă asemenea lucruri, deşi, după aceea, au loc răzbunări sângeroase, în concluzie, ideea era simplă. Oamenii care îi păzeau pe Ralph şi pe Joe, echipaţi cu telefoane portabile, erau în legătură permanentă cu vaporul. După livrarea cocainei, îl însoţeau la bancă pe Ralph unde îi aşteptau cele opt milioane de dolari, apoi el se ducea la Dudley Karr ca să-l plătească.

— Înţeleg, spuse Malko. Ce s-a întâmplat?

Se lăsă o tăcere grea, apoi şeful DEA se hotărî să continue:

— Vaporul a sosit la Miami alaltăieri seară, mai precis, joi, pe la şase şi jumătate. Noi nu am mai luat legătura cu oamenii noştri de miercuri seară. La şapte fără douăzeci şi cinci, oamenii noştri din Miami au dat asaltul… Noi nu ştiam unde se află în acel moment Ralph şi Joe. L-am anunţat imediat pe Spence. Şi-a trimis şi el informatorii, dar fără rezultat. Noaptea a trecut şi nu am avut nici o veste. Apoi, a doua zi dimineaţă, am primit un telefon de la avocatul Errol Golding.

— Pe cine credea că sună?

— Pe cel ce veghea asupra celor opt milioane de dolari. Errol Golding mi-a spus că se ivise o problemă, dar că puteam să mă duc să-mi recuperez prietenii la ora trei de la intersecţia străzilor Wildman şi Charles, în ghetoul Tel Aviv. Aşa că ne-am dus…

Vocea i se stinse. Martin Fawcett completă:

— Cineva le-a aruncat în parbriz capul lui Joe Delano. Asta a fost ieri.

— Şi Ralph?

— Nici urmă de el.

Knolly Vascranil clătină din cap cu tristeţe, strivind ţigara în scrumieră.

— Nu trebuie să ne facem iluzii. L-au omorât şi pe el. Probabil că ne vor trimite capul prin poştă.

— Şi Errol Golding? Nu v-aţi dus la el?

Andrew Pickersgill lăsă ochii în pământ.

— Ba da, fireşte. După ce ne-am întors din ghetou. Nu mai era la birou. Secretara ne-a spus că a plecat cu nişte prieteni. După descriere, ne-am dat seama că printre ei era şi un oarecare „Wide-Eyed” Zinky, un nebun folosit de Dudley ca ucigaş. A doua zi l-am găsit pe Golding în junglă, lângă un restaurant din Stony Hill, care se numeşte *Boon Hali Oasis.* Fusese tăiat cu ferăstrăul în şase bucăţi: pieptul, capul, braţele şi picioarele…

— Nimeni nu a auzit nimic? întrebă Malko mirat. Ataşatul special din DEA surâse.

— Nimeni nu *a vrut să* audă. În seara aceea, la restaurant a fost o nuntă care a avut muzică reggae…

Trebuie să fi fost o orchestră dată naibii ca să nu auzi urletele unui om ciopârţit de viu cu ferăstrăul… Ce mai încolo şi-ncoace, Jamaica nu era chiar atât de ademenitoare ca în ghidările turistice… Andrew Pickersgill se scarpină pe gât prost dispus.

— Uitaţi cum stă treaba. Pentru noi, afacerea s-a terminat.

Sunt chemat la Miami ca să întocmesc raportul. De altfel, nici nu e prea sănătos să rămânem aici. Cu descreieraţii ăştia, nu se ştie niciodată... Robert va mai rămâne câteva zile ca să asigure permanenţa până la sosirea noii echipe. Ne pare rău pentru Ralph Cromwell. A fost un tip de ispravă... Dar şi noi am pierdut un om. Joe Delano avea nevastă şi doi copii. Domnul Fawcett ne-a rugat să vă punem la curent cu situaţia. Asta am şi făcut. Din nefericire, se întâmplă uneori şi astfel de eşecuri. Presupun că nu mai e nimic de făcut ca să-l găsim pe Ralph Cromwell sau cel puţin cadavrul lui. Nu putem pătrunde în aceste ghetouri. Poliţia locală nu ne va ajuta, căci Dudley Karr este prea puternic.

— Dar el unde este?

Interlocutorul lui îi zâmbi cu amărăciune.

— Aseară a luat cina într-un restaurant chinezesc de pe Old Hope Road cu prietenii din PNP. Nu avem nici o acuzaţie împotriva lui. Într-un tribunal, vorbele goale nu constituie probe.

Malko îl întrerupse.

— Dacă Ralph Cromwell ar fi în viaţă, ar putea depune mărturie?

Andrew Pickersgill îi aruncă o privire plină de compătimire.

— *A murit.* Pariez cu salariul meu pe un an întreg, l-au masacrat pe amândoi imediat ce şi-au dat seama că au fost traşi pe sfoară. Sunt nişte fiare.

În vocea sa era atâta vehemenţă, încât chelnerul se apropie, crezând că a cerut nota de plată. Ataşatul special se ridică.

— Îmi pare rău, dar mâine plec foarte devreme la Miami. Puteţi să luaţi legătura cu Robert care mai rămâne. Îl găsiţi la etajul al patrulea, exact sub biroul domnului Vascranil.

În timp ce număra hârtiile de cinci sute de dolari, se ridicară cu toţii, iar Knolly Vascranil se grăbi să-şi termine „Mai-Tai” -ul de un roşu superb. Îşi luară rămas bun în parching, după ce îşi strânseră mâinile cu răceală. Puşcaşul marin moţăia la volanul maşinii care îl adusese pe Malko. Se urcă în vehicul împreună cu Martin Fawcett şi Knolly Vascranil.

— Mergem la *Pegasus!* îi zise Vascranil şoferului.

Malko visa un pat, ca un câine care visează un os... Un lucru îl nedumerea. Din relatarea omului din DEA, reieşea clar că fostul agent al CIA, Ralph Cromwell era mort... Atunci, de ce îl mai chemaseră pe el la Kingston? Prin pleoapele întredeschise, zărea defilând bulevardele pustii, ca într-un oraş aflat sub camuflaj, ceea ce nu era cazul... Martin Fawcett tăcu ce tăcu, până când

ajunseră în apropiere de hotel, apoi se aplecă spre el.

— Vă întrebaţi probabil de ce v-am mai chemat până aici… Malko nu zise nimic. Nu avea chef să lungească discuţia.

Americanul reluă:

— Ralph Cromwell trăieşte. Dar nu avem de pierdut nici un minut. Trebuie să-l căutăm.

Tonul hotărât îl trezi pe Malko de-a binelea.

— Cum puteţi să spuneţi aşa ceva? Dacă trăieşte, de ce nu-l salvează prietenii dumneavoastră din DEA?

— Ralph Cromwell avea un telefon portabil. În noaptea de joi spre vineri, la două şi treizeci şi şapte de minute spre dimineaţă, m-a sunat pe linia mea directă. Din păcate, am fost plecat la Port Antonio, iar telefonul era pus pe robot care a înregistrat mesajul lui Ralph. Eu l-am ascultat abia vineri seara, când m-am întors. Spunea că este rănit şi că se ascunde în ghetou.

— Unde?

— Nu a mai avut timp să-mi spună. Se auzea o serie de „bip”-uri. Rămăsese fără baterie. Probabil că a dat amănunte, însă celularul nu le mai transmitea…

— Ce credeţi că s-a întâmplat? întrebă Malko care se trezise de tot.

— Nu pot să fac nici o supoziţie, răspunse Martin Fawcett. Cu siguranţă că au intrat în conflict cu ceilalţi, iar Ralph a reuşit să scape. Întotdeauna a supravieţuit. Numai că, de atunci, s-au scurs patruzeci şi opt de ore. Nu trebuie să mai pierdem timpul.

Ajunseseră în faţa hotelului *Pegasus.* Americanul îi zâmbi lui Malko.

— Duceţi-vă să vă odihniţi. Vin să vă iau mâine la ora şapte. Noaptea nu avem ce căuta în ghetou. Iar ziua e la fel de periculos ca şi cum te-ai duce să-l iei dintr-o mlaştină plină cu crocodili flămânzi. De aceea v-am cerut să veniţi.

Capitolul IV.

Knolly Vascranil se apropie de peretele acoperit cu harta Kingstonului executată la scară mare. Toată partea de sud a oraşului era un soi de puzzle alcătuit din diferitele cartiere ale ghetoului: Denham Town, Tivoli Gardens, Matthews Lane, Dunkirk, Tel Aviv, Trench Town, Rema, South Side, Concrete Jungle, Hannah Town. Ghetourile PNP, mai numeroase, erau colorate în roz, iar cele aparţinând JLP, în verde. Şeful Centralei din Kingston trecu mâna peste părţile roz ale jocului de puzzle.

— Ralph Cromwell este pe undeva pe aici, dacă Dumnezeu a vrut să-l ţină în viaţă.

Şezând în faţa hărţii, cu figura întunecată, Martin Fawcett fuma o ţigară pe care o împrumutase de la Knolly Vascranil. Era şapte şi un sfert, iar soarele strălucitor se reflecta în ferestrele prin care se zăreau în depărtare, la sud, cartierele ghetoului. La ora şapte fix, o maşină l-a luat pe Malko de la *Pegasus* ca să-l ducă la Ambasada americană, ce ocupa trei etaje în Mutual Life Building, situat la intersecţia străzilor Oxford şi Old Hope. Era o clădire pătrată cu opt etaje, ce se ridica în mijlocul unui imens parching. Birourile CIA erau la etajul al cincilea, deasupra celor ale DEA şi ale ataşatului de la Apărare.

Malko îşi înăbuşi un căscat şi veni lângă Knolly Vascranil, nedumerit. Americanul îşi schimbase cămaşa havaiană cu un tricou şi nişte jeanşi. Era duminică, iar ei erau singurii care aveau treabă în ambasadă.

— Ce întindere are ghetoul? întrebă Malko.

— Aproximativ patru kilometri pătraţi. Mai puţin, dacă exceptăm cartierele South Side, Tivoli Gardens şi Denham Town, ghetourile JLP unde nu cred că se află Ralph Cromwell.

Malko se întoarse spre şeful centralei.

— Deci Ralph Cromwell s-a ascuns în această zonă de joi seara – iar azi e duminică dimineaţa – fără să fi putut fugi de acolo? Noaptea, pe întuneric, mai înţeleg, dar ziua? Putea să ceară oricui ajutor, să telefoneze dintr-un magazin, să cheme oamenii de pe stradă. Mai erau şi poliţiştii care îşi făceau rondul. Knolly Vascranil se întoarse cu un zâmbet trist.

— Cred că nu aţi înţeles toate datele problemei. În primul

rând, s-ar putea ca Ralph să fi fost rănit şi să nu se poată mişca. Telefonul lui portabil nemaiavând baterii, deci fiind practic inutilizabil, nu mai dispunea de nici un mijloc autonom de comunicare. Acum ştie că e urmărit, în concluzie, se ascunde. Dar să presupunem că s-a hotărât să iasă, ce se va întâmpla cu el?

— Explicaţi-mi dumneavoastră, zise Malko.

— Ralph este alb. În ghetou, nu e picior de alb. Dacă iese din ascunzătoare, va fi observat imediat. Fiecare ghetou este ca un sat. Şeful este „Don”-ul care conduce banda locală. El controlează absolut totul. Se poate lesne presupune că aceia care l-au lichidat şi l-au decapitat pe Joe Delano au organizat şi supravegherea zonei. Nimic mai uşor: fiecare bandă dispune de zeci de *tribal gunmen*[25] devotaţi trup şi suflet. Este suficient numai să fie plasaţi în locurile strategice. Dar mai e şi populaţia. Dacă gangsterii îi spun că îl caută pe un alb, toată lumea colaborează.

— Sunt de acord, admise Malko. Dar să presupunem că Ralph iese din ascunzătoare şi dă peste o maşină a poliţiei. Ar fi posibil?

— Da.

— Ce se întâmplă în asemenea caz? Americanul clătină din cap.

— Cred că poliţiştii jamaicani se vor preface că nu-l văd. Fiind din cartier, ştiu absolut totul. Însă, dacă îl iau cu ei, nu vor ajunge prea departe, deoarece vor fi prinşi de *tribal gunmen* tocmiţi de bandă şi vor fi obligaţi să-l predea pe Ralph. Sunt mult mai bine înarmaţi decât ei. Dacă le-ar tine piept, atunci bandiţii le vor ataca sediul poliţiei. Prin ghetouri, poliţiştii se mulţumesc să-i adune pe drogaţi şi pe beţivi.

Fără nici un dubiu, Jamaica era o ţară aparte.

— Ştiu că această situaţie vi se pare uimitoare, făcu Martin Fawcett cu voce gravă în spatele lui Malko, însă eu cred că aşa se petrec lucrurile.

Malko se uită la harta colorată în verde şi roz. Era de necrezut ca la sfârşitul secolului XX, fără să existe nici o formă de război, anumite cartiere din capitala unui stat să fie zone ieşite de sub incidenţa legii.

— Din spusele dumneavoastră, rezultă că asasinii lui Joe Delano *ştiu că* Ralph Cromwell se ascunde încă în ghetou.

[25] Pistolarii bandei, (n.t.).

— Corect! recunoscu şeful centralei. Faptul că am trimis oameni ca să-i recupereze pe Joe Delano şi pe Ralph Cromwell le-a întărit bănuielile. Însă eu cred că ştiau deja. Când a avut loc acest incident – joi seara – cei cu care tratau şi-au luat cu certitudine măsuri de prevedere, plasând în jurul lor o „centură de siguranţă”, ca să evite o posibilă intervenţie a celor din Biroul Narcotice jamaican. În concluzie, când Ralph a reuşit să scape, ştiau că nu putea ajunge prea departe.

Mulţumit de demonstraţie, şeful centralei luă un pachet de Gauloises blondes de pe masa de conferinţe şi aprinse o ţigară, închizând capacul brichetei cu un zgomot sec, încercând să curme orice discuţie.

— Oare nu putem să scotocim puţin prin ghetou? întrebă Malko.

Knolly Vascranil scutură din cap.

— Mai întâi de toate, dacă am şti cu aproximaţie în ce perimetru se află, am putea să începem o operaţiune la căderea nopţii. Mai mult de-atât, poliţia jamaicană ne va refuza, căci *tribal gunmen* sunt înarmaţi până-n dinţi. Iar armata va organiza patrule, însă nu ne va acorda nici un ajutor. Nici măcar nu ştim unde a avut loc incidentul. Este prima informaţie de care am nevoie… Ne vom ocupa imediat de ea.

Malko privi în zare linia albastră a Mării Caraibelor.

— Aţi luat în considerare şi posibilitatea că Ralph Cromwell ar fi putut să moară în ascunzătoare de pe urma rănilor?

— Bineînţeles, recunoscu americanul. Însă trebuie să procedăm ca şi cum ar fi în viaţă. Dacă a supravieţuit, iar noi îl lăsăm în plata Domnului, va muri repede…

— Cum poate supravieţui fără hrană şi apă?

Knolly Vascranil îi aruncă o privire neagră.

— Fiindcă tot nu ştim unde se află, putem să ne imaginăm că are cu ce să trăiască…

Malko se gândi că americanul avea o atitudine mult prea optimistă. În spatele lor, adjunctul directorului CIA îi asculta în tăcere. Malko i se adresă:

— Acum că mi-am făcut o părere mai exactă în legătură cu această situaţie, spuneţi-mi şi mie cu ce vă pot ajuta. În caz că nu v-aţi dat seama şi eu sunt tot alb… Dacă nici dumneavoastră, nici armata, nici poliţia jamaicană nu pot pleca în căutarea lui Ralph Cromwell, nici eu nu mă văd ducându-mă în ghetou după el…

Knolly Vascranil îi răspunse:

— Este adevărat că trebuie să obţinem cât mai repede anumite informaţii înainte ca dumneavoastră să interveniţi. Dar după aceea, voi avea absolută nevoie de dumneavoastră. Mai cu seamă fiindcă sunteţi alb. Domnul Fawcett pleacă la Washington, „verişorii" noştri din DEA nu ne vor onora cu prezenţa, iar eu nu dispun de nici un om de încredere aici. Dacă analizăm cu atenţie situaţia, ne dăm seama că dumneavoastră jucaţi un rol important, dacă nu chiar esenţial...

Malko nu prea vedea cum, însă nu avea de ales. CIA nu-i oferise bilete la caisa întâi ca să vină să se bronzeze în Jamaica. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Martin Fawcett îi zise:

— Haideţi să discutăm puţin în birou, până dă Knolly nişte telefoane.

Malko îl urmă la capătul coridorului. Asistentul lui George Tennett închise uşa cu grijă, aprinse o ţigară cu bricheta Zippo ornată cu vulturul lui Harley-Davidson şi spuse:

— Poate vă întrebaţi de ce intervin direct în operaţiunea „Rum-Punch" ...

Malko îi zâmbi.

— De multă vreme nu-mi mai pun întrebări... Pur şi simplu, nu mă aşteptam la o intervenţie făcută la un aşa nivel înalt.

— Mulţumesc. Mă aflu aici la cererea lui George Tennett, noul nostru director. E o dorinţă *personală* ca să fac tot ce îmi stă în puteri să-l salvez pe Ralph Cromwell.

Malko îşi spuse că era un gest mişcător. Un director al CIA este îngrijorat de un obscur *case officer* care şi-a dat demisia cu mulţi ani în urmă, devenind mai mult sau mai puţin mercenar...

— De ce?

— George Tennett a condus multă vreme Divizia Operaţiuni, îi explică Martin. Fawcett. Ralph a lucrat doisprezece ani sub ordinele lui. În Africa, i-a salvat viaţa. Elicopterul lui Tennett a avut un accident, iar el zăcea rănit în jungla din nordul Congo-ului. Nimeni nu se încumeta să se ducă în căutarea lui. Ralph Cromwell s-a paraşutat şi a găsit satul în care primise îngrijiri. A chemat ajutoare şi l-a vegheat. Domnul Tennett nu a uitat niciodată acest lucru...

— Toată stima pentru el.

— Mai sunt şi oameni sufletişti pe la noi. Fiindcă are încredere în mine, m-a trimis aici. Mi-am dat seama imediat că nu ne putem baza pe DEA. În primul rând că nu ne iubesc şi apoi, îl

consideră pe Ralph un mercenar. Până la urmă, au primit o lovitură grea în moalele capului.

— Dar de ce m-aţi ales pe mine?

— Este o misiune imposibilă, riscantă, ciudată şi încă nu aţi aflat totul... Eu nu dispun de mulţi bani. Am încercat să dăm şpagă altor angajaţi, însă eu ştiu că nu acesta este motivul pentru care aţi acceptat să veniţi...

Se vedea cât de colo că nu avea de întreţinut un castel în Austria.

— Nu aţi reuşit să trataţi cu omologii din DEA, din Biroul Narcotice jamaican?

Martin Fawcett scutură din cap.

— Nu. Au intenţii bune, însă le este frică şi nu dispun de suficienţi oameni. Ne ajută întru câtva, dar nu mai mult.

— Mă miră un lucru, zise deodată Malko. Ucigaşii lui Joe Delano cunosc ghetoul ca pe propriile lor buzunare. Cum se face că nu l-au găsit încă pe Ralph Cromwell?

Martin Fawcett zâmbi forţat.

— Poate că l-au găsit după ce a sunat după ajutor, dar Ralph o fi găsit o ascunzătoare sigură... Vom afla foarte repede în zilele următoare. Este o cursă contra cronometru.

— Şi împotriva setei şi foamei, completă Malko. Nu va putea rezista mult timp... Au trecut deja două zile şi jumătate.

— Ştiu, zise cu tristeţe Martin Fawcett. Nu mai avem nici o secundă de pierdut. Vă las. Plec la Washington. Knolly Vascranil vă aşteaptă. E un om bun, poate puţin cam entuziast... Aveţi grijă de dumneavoastră!

Îşi strânseră îndelung mâinile. CIA, fiind un univers al lipsei deliberate de comunicare, Malko deduse de aici că Vascranil era produsul departamentului Affirmative Action, adică avusese obligaţia, în anii ’80, să investească anumite cote în negri, în sud-americani sau în asiatici.

*

* *

Un Chevrolet gri condus de un puşcaş marin aştepta în parchingul din faţa lui Mutual Life Building. Knolly Vascranil şi Malko se urcară în el. Acum mergeau pe Slipe Road, îndreptându-se spre sud. După ce parcurseră vreo trei sute de metri, americanul zise:

— Tocmai am trecut de Cross Roads. Acum am ajuns în centru. Oamenii de la periferie nu vin aici.

Parcă erau în Africa cu barăcile din lemn cu tencuiala căzută şi cu mărfurile aşezate direct pe trotuar. Mai merseră puţin pe lângă National Heroes Park, de formă ovală, apoi o luară la dreapta şi nimeriră într-un ambuteiaj infernal care bloca imensa piaţă pătrată, Parade, ce desemna limita nordică a *adevăratului* ghetou. Trotuarele şi o bună parte din şosea erau ocupate de o pieţişoară….

— Acesta este Parade, zise şeful centralei. Aici aveau întâlnire Joe Delano şi Ralph Cromwell cu ceilalţi.

Şoferul îşi croia drum cu mare greutate, claxonând întruna. Puţin mai departe, se întâlniră cu o patrulă militară formată din doisprezece oameni înarmaţi până în dinţi, într-un vehicul masiv 4x4, care păreau mânaţi de un singur gând: să scape cât mai repede de acolo. În sfârşit, Chevrolet-ul reuşi să vireze pe Queen Street care mergea spre vest şi era mărginită de cocioabe, de garaje şi de terenuri virane. Americanul îi arătă în dreapta un fel de „bare” din beton, tristele locuinţe tropicale.

— Aici este Tivoli Gardens, fieful celor din JLP.

După vreo trei minute, îi ceru şoferului să oprească în faţa unei clădiri albe cu un singur etaj şi cu acoperişul din tablă.

— Veniţi să vedeţi, făcu americanul. Aşa veţi putea înţelege mai bine problemele din ghetou.

Malko, nedumerit, coborî şi văzu pe faţadă o inscripţie cu litere albastre: Denham Town Police Station. Înăuntru, pe o bancă de lemn, stăteau două negrese bătrâne cu pălării pe cap şi rochii lungi, cu mănuşi şi ciorapi, în faţa unui impresionant grilaj negru care bara intrarea în sala unde erau poliţiştii. Semăna cu o adevărată celulă… Knolly Vascranil se aplecă la urechea lui Malko.

— *Ei* sunt cei închişi! Abia îndrăznesc să iasă pe stradă. Au şi tras în ei de mai multe ori. Credeţi că îşi vor risca viaţa ca să caute un alb?

Ieşiră şi o luară pe Spanish Town Road, spre vest, mergând de-a lungul zonei portuare, în plin centru industrial presărat cu nenumărate terenuri virane.

— Unde ne ducem? întrebă Malko.

— La unica persoană ce ne poate oferi câteva informaţii. Karen Nichols, asistenta lui Beres Spence, şeful Biroului Narcotice jamaican. Ea este „cârtiţa” mea de acolo. Lucrează pe teren şi cunoaşte absolut tot. Este singura persoană care ne poate furniza nişte informaţii precise fiindcă are o reţea de

informatori în ghetou.

Malko se uită la soarele strălucitor. Totul i se părea ireal.

— Credeţi că Ralph mai trăieşte încă?

Americanul se gândi puţin înainte de a răspunde.

— Nu ştiu, mărturisi el. Ar fi într-adevăr un miracol. Am ascultat de zeci de ori mesajul pe care l-a lăsat pe robot. Am dedus că a scăpat de ucigaşi, dar este rănit.

— Grav?

— Nu a precizat. Dar nu se poate îngriji, iar pe căldurile astea…

— Oare unde se ascunde?

— Nu ştiu. Sunt multe case părăsite, biserici, unghere. Sau ceva la care nici nu te gândeşti…

— Dar are nevoie de apă, de hrană…

— Ştiu şi asta. Tăcu dintr-o dată, ca şi cum ar fi vrut ca Malko să nu-l influenţeze în rău. După un kilometru, Chevrolet-ul trecu pe sub o poartă imensă cu următoarea inscripţie deasupra: CUSTOMS QUEEN'S WAREHOUSE[26].

Şoferul opri în fundul unui parching imens, lângă o împrejmuire cu grilaj ce înconjura o clădire albă, cam jegoasă, cu un singur etaj.

— Aici este sediul Biroului Narcotice, zise Knolly Vascranil. Semăna cu toate sediile de poliţie din lumea a treia: jegoase, cu tencuiala scorojită, cu oameni înghesuiţi şi tăcuţi, beneficiind de echipamente de birou foarte vechi. Merseră pe un culoar strâmt, iar americanul bătu la o uşă din sticlă mată pe care era scris cu litere negre: „SPENCE – Şef de birou".

— *Come on in!* se auzi o voce energică dinăuntru.

Biroul era micuţ şi plin de bibliorafturi metalice. Fură întâmpinaţi de figura deschisă şi simpatică a unui negru înalt numai în cămaşă, cu un pistol automat la brâu. Knolly Vascranil făcu prezentările, amintindu-i de motivul vizitei sale.

Poliţistul jamaican se posomorî dintr-o dată.

— Îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat. Sper să existe o şansă cât de mică să vă recuperaţi omul. Karen se ocupă de asta. Nu întârzie mult. Luaţi loc.

Se aşezară pe o banchetă desfundată şi foarte joasă din faţa biroului. Beres Spence părea copleşit. Telefonul suna din zece în zece secunde, dar până la urmă puse receptorul alături. În spatele ochelarilor Ray-Ban se zărea o privire inteligentă. Knolly

[26] Depozitele vămii Reginei (n.a.).

Vascranil îi întinse un pachet de Gauloises blondes, iar el îşi aprinse o ţigară cu bricheta Zippo aşezată într-un etui din piele exact lângă tocul pistolului de la brâu. Suflă fumul afară.

— Andrew Pickersgill s-a sfiit să-mi vorbească despre planul dumneavoastră. Poate că lucrurile ar fi luat o altă întorsătură.

Karen dispune de o reţea de nădejde în ghetouri. Am fi aflat ce se întâmplă şi am fi intervenit foarte repede ca să-i salvăm…

— Credeţi că acum este prea târziu? întrebă Malko.

Negrul se strâmbă.

— Mă tem că da. Un alb nu poate supravieţui în ghetou, mai cu seamă cu o bandă de ucigaşi pe urmele lui. Însă…

— Dar, în sfârşit, ar fi reuşit să scape şi să cheme pe cineva în ajutor. Era înarmat.

Poliţistul jamaican ridică din umeri.

— Ce vorbiţi? Acolo nimeni nu ajută un alb. Dacă vă imaginaţi că noi nici acum nu am reuşit să găsim locurile în care ei prelucrează cocaina! Cu toate că sunt cu zecile… Sunt al naibii de dibaci! Nici măcar pe distribuitori nu suntem în stare să punem mâna. Se întâlnesc cu clienţii pe sub ziduri. În aceste ziduri sunt găuri, iar dincolo se ascunde tipul care are stupefiantul. Îndată ce clientul a plătit, el lasă marfa în gaură şi îşi ia tălpăşiţa… Toţi aceşti tribal g*unmen ne urăsc* de moarte. Daca ar putea, ne-ar fierbe de vii cu uniforme tot. Încep să omoare de la vârsta de şaisprezece ani…

Malko observă deodată vreo zece fotografii prinse cu piuneze pe peretele din spatele biroului lui Beres Spence, scrise cu trei majuscule: TOS.

— Ce înseamnă acest lucru? întrebă el.

Şeful îi zâmbi îngăduitor.

— *Terminate on sight*[27]*.* Cu ăştia, nu trebuie să te pui.

Uşa se deschise. Malko se întoarse şi avu un şoc când o văzu pe fiinţa care intră.

Era o negresă rasă în cap, cu trăsături fine, cu ochi migdalaţi de gazelă şi un belciug imens în urechea stângă. Bluza foarte largă nu permitea nici măcar să-i ghicească formele, însă fesele arcuite erau strânse într-un pantalon de în. Privirea ei. Se opri mai întâi asupra lui Knolly Vascranil, apoi asupra lui Malko şi rămase acolo. Parcă era un laser.

— Vi-l prezint pe detectivul Karen Nichols, zise Spence. Este

[27] A omorî pe loc (n.a.).

cel mai bun ajutor al meu.

*

* *

Era Grace Jones în persoană!

Avea aceleaşi trăsături dure, cu pometii foarte înalţi, aceeaşi privire incisivă, arzătoare chiar, cu care îl învăluia pe Malko, fălcile puternice şi corpul suplu, de sportivă.

Ea se aşeză lângă el şi îi întinse mâna prelungă şi îngrijită.

— Bine aţi venit în Jamaica! zise ea. Ştiu ce vânt vă aduce şi i-am promis lui Knolly că vă ajut.

Knolly Vascranil părea gata să leşine. O admira pe negresă, vizibil pierdut. Privirea umedă cu care o învăluise spunea multe. Îşi veni în fire şi întrebă cu tristeţe:

— Karen, ai vreo veste?

Zâmbetul carnasier se potrivea perfect cu restul. Avea gura plină de dinţi.

— O să am diseară.

— Tocmai diseară..., tresări americanul. Nu se poate mai repede?

— Imposibil, spuse ea. Fac tot ce pot...

Malko se uită la ceas şi îşi dădu seama că era potrivit tot după ora din Viena. Îl puse discret la ora şase. Asta însemna totuşi că Ralph Cromwell se ascundea în ghetou de vreo şaizeci de ore...

— Unde ne întâlnim? o întrebă Knolly Vascranil.

— Pe Orange Street. Mai în jos, înainte de a ajunge în Parade, pe stânga, este un bar care se numeşte *Jazz Hole.* Ne întâlnim acolo la ora şapte. Acum trebuie să fug.

Ea se ridică şi ieşi din birou fără zgomot, ca o pisică. Spence o urmări cu privirea şi după ce dispăru zâmbi.

— Nimeni nu ne poate ajuta mai bine decât ea, zise el.

— Dar nu trece neobservată, replică Malko. Pentru un poliţist...

Şeful Biroului Narcotice surâse.

— Ah, este cunoscută. I se mai spune şi „Princess Low”[28]. Are numeroşi informatori.

— De ce s-a ras în cap?

— Ei au ras-o. Din ordinul „Don”-ului căruia i-a confiscat cocaina. Avea un păr superb. Ca să-i sfideze, nu l-a mai lăsat să crească. Dacă nu vă poate ajuta, lăsaţi-o în pace!

*

[28] „Prinţesa Lege” (n.t.).

* *

Când se urcară din nou în Chevrolet, lui Malko i se păru că Vascranil nu e în apele lui. Dar nu se gândi prea mult la treaba asta, căci americanul, imediat ce se sui în maşină, îşi aprinse, o ţigară şi zise nervos:

— În seara asta nu vin cu dumneavoastră.

— Cum aşa? făcu Malko puţin surprins. Aveţi altceva de făcut?

— Nu, mărturisi Knolly Vascranil. Dar aşa am primit instrucţiuni. Compania nu vrea să mă angajez în mod oficial în această afacere.

— E vorba totuşi de un fost agent de la Langley…

— Aveţi dreptate, dar acestea sunt ordinele. Vom da o raită prin ghetou ca să vă familiarizaţi cu locurile. Unde vă duceţi diseară, nu există nici un risc. Mai ales cu Karen Nichols.

Ce mai putea spune, iată motivul pentru care îl chemaseră de urgenţă pe Malko…

După douăzeci de minute, părăsiră Queen Street şi o luară pe o străduţă perpendiculară, Wildman, ce cobora drept spre mare, mărginită de cocioabe, de case demolate şi de terenuri virane.

— Acolo am găsit capul lui Joe Delano, îl anunţă americanul.

Rulau cu viteză sub privirile curioase sau duşmănoase ale trecătorilor. Merseră câtva timp prin Tel Aviv. Toate străzile semănau între ele, iar cele mai multe nu aveau nume. Nu era nici un magazin prin preajmă. Numai câteva baruri şi biserici, ferecate ca nişte bănci. Knolly Vascranil opri la intersecţia străzilor Queen şi Gold ca să-i arate un negru rezemat de un zid care îşi scotea şapca..

— Îl vedeţi pe tipul ăla? Este unul dintre paznicii bandei care controlează cartierul. A aruncat şapca pe jos ca să atragă atenţia altui paznic, ce stă puţin mai încolo, că suntem prin preajmă. Au coduri pentru orice.

— Credeţi? îl întrebă Malko neîncrezător. Examina bisericuţa curăţică cu acoperiş roşu, înconjurată de o grădină. Porţile de la intrare erau încuiate cu lacăte. Deodată, auziră un scrâşnet puternic de roţi şi o maşină americană model vechi se opri la câţiva metri de ei. Malko zări în interior vreo şase negri. Dar nici un ul nu coborî. Knolly Vascranil zise cu voce dulceagă:

— Iată ce vă spuneam eu… Să presupunem că Ralph s-ar ascunde în această biserică şi că noi am venit să-l luăm. Nici un ul dintre noi nu va rămâne în viaţă.

Malko zări în acel moment ţeava unui M 16 care ieşea din

maşina oprită lângă ei. Şeful centralei avea dreptate. În timp ce demara, zise:

— De. Altfel, nici nu cred că şeful unei biserici şi-ar asuma un asemenea risc. Dacă „Don”-ul ar afla, iar da foc numaidecât cu toţi credincioşii din ea. Ei conduc prin teroare şi nu au nici un fel de sentimente.

Mai străbătură câteva străduţe cu acelaşi aspect. Singurii negustori erau micii meşteşugari de mobilă care îşi expuneau produsele direct pe trotuar şi aşa-numitele „rum-shop”.

— Toate casele comunică între ele prin curţile interioare sau chiar subterane, îi explică americanul.

Malko se simţi oarecum uşurat când revăzu clădirile moderne şi marile bulevarde din New Kingston. Ghetoul îl apăsa. Când opri în parchingul de la *Pegasus,* Knolly Vascranil deschise torpedoul şi scoase un pistol Beretta 92 automat, cu un încărcător de rezervă prins cu scotch de mâner şi i-l întinse lui Malko.

— *Take care.* Nu ezitaţi să vă serviţi de el. Aveţi toate numerele mele de telefon, iată cheile de la maşină. Este Toyota albă parcată acolo. Veniţi mâine la birou ca să luăm micul dejun împreună, dacă nu se întâmplă nimic între timp.

Se despărţiră. Ceasul lui, Breitling Crosswind, potrivit după ora locală, arăta acum douăsprezece fără un sfert. Malko avea în faţă un răgaz de şapte ceasuri. Se gândea la Ralph Cromwell căruia, dacă mai era în viaţă, minutele i se păreau ore.

*

* *

Dudley Karr îşi aprinse al treilea „spliff[29]“ din ziua aceea şi suflă afară cu voluptate fumul cu iz de marijuana. Lungit pe un şezlong, se bucura de o privelişte magnifică de pe terasa vilei sale din Beverly Hills.

Privirea îi alunecă spre semeţele construcţii noi-nouţe din New Kingston, apoi se opri la linia îndepărtată formată de ghetouri. Stomacul lui, cruţat deocamdată de numeroasele straturi de grăsime, se încorda dintr-o dată. Aceste cartiere scăldate în aburii zăpuşelii îi aduceau aminte de un lucru neplăcut, adică de o problemă pe care nu o rezolvase şi de care Dudley Karr avea pur şi simplu oroare.

Ca să nu se mai enerveze, lucru ce îi tulbura digestia, îşi fixă privirea pe creatura tolănită pe o pernă aşezată direct pe marmura terasei. Era Crystal, bine cunoscuta lui amantă.

[29] Ţigară cu marijuana sau cu haşiş (n.a.).

Îmbrăcată într-un tricou alb mai mic cu două numere, prin care se zărea pieptul ascuţit şi cu unul dintre şorturile ultrascurte confecţionate de ea, cu o inocenţă în priviri mai degrabă pusă la 0 apăsătoare corvoadă, era încarnarea perfectă a unei lolite tropicale. Îngenuncheată în faţa lui şi prinzându-i baza sexului cu fermitate, îi administra felaţia duminicală cu o conştiinciozitate demnă de laudă.

— Îţi ia ceva timp! Nu prea eşti în formă în dimineaţa asta… mormăi Dudley Karr cu răutate.

Crystal ridică privirea furioasă foc. Executase nenumărate felaţii, fără să primească vreodată cel mai mic reproş. Fixă cu furie ochii injectaţi de sânge ai amantului ei.

— Dacă te drogai puţin, era mai uşor, se răţoi ea. N-ai decât să-ţi faci injecţia…

De foarte multă vreme, marijuana şi alcoolul adormiseră în mod serios libidoul „Ayatolahului”. De aceea îşi făcea uneori injecţii cu papaverină direct în sex, fapt ce uşura mult efortul lui Crystal… Mânios de atitudinea ei răzvrătită, îi cuprinse un sân şi i-l strivi cu violenţă.

— O să mă satisfaci, târfuliţă, mormăi el, sau îţi tai limba! Ştiindu-l în stare să-şi ducă ameninţarea la îndeplinire, Crystal se puse pe treabă. O dureau fălcile. Însă, după douăzeci de minute, exact când soarele se afla la zenit, Dudley Karr slobozi un răcnet de hipopotam şi îşi răspândi sămânţa în gura fetei. Tânăra negresă se ridică şi contemplă dezgustată masa gelatinoasă formată de trupul amantului ei special. În viaţă, totul se plăteşte şi, după părerea ei, cel mai scump se plăteau tot banii.

— Vezi, se răţoi Dudley Karr în timp ce arunca un prosop peste sexul aflat în deplin repaos. Dacă îţi dai silinţa…

Crystal nu răspunse, gândindu-se la un tânăr *tribal gunman* cu codiţe lungi pe care l-ar băga imediat în patul ei. Se duse la barul din lac alb, luă o sticlă de Cointreau, una de tequila Tres Maguayes, lămâie verde şi îşi prepară un „Original Mărgărita” pe care îl bău dintr-o suflare. Apoi îşi scoase tricoul ca să facă o baie în piscină.

— Aşteaptă, făcu Dudley Karr, coborî mai întâi la ăia şi le zici că, dacă nu-l prind până diseară pe nenorocitul de american, e vai şi amar de pielea lor.

Oftând exasperată, Crystal îşi puse tricoul. Mai servea şi drept mesager al amantului său. Fiindcă se simţea frustrat şi sălbatic, nu-i plăcea deloc să plece de acasă. Când a trebuit să-şi

mobileze somptuoasa vilă, tot ea s-a dus la Miami cu o valiză plină cu bancnote de o sută de dolari. Ajunsă acolo, a golit expoziţia decoratorului Claude Dalie, aducând amantului său, printre altele şi o superbă comodă Ludovic al XIV-lea, copie după modelul ce împodobeşte Palatul Versailles. Dispăru ca să se schimbe. Când se întoarse, era îmbrăcată cu un tricou negru, un jeans asortat, prins cu o curea aurie şi sandale cu tocul înalt. Aşa cum arăta, ar fi sculat şi un om din morţi. Moleşit, Dudley Karr se mulţumi să-i zică:

— Ia-l cu tine pe „Bad Word" Gillespie şi întoarce-te repede. Mâncăm la *Strawberry HUI cu* domnul Patterson.

Situat pe coline, *Strawberry HUI* era restaurantul cel mai şic din Kingston. Iar Dick Patterson, unul dintre grangurii din PNP. Dudley Karr luă din nou ţigara cu marijuana. Nu era totuşi pe deplin fericit. Ceva lipsea. Capul americanului care scăpase din ghearele oamenilor lui şi care reprezenta un potenţial pericol pentru siguranţa lui.

*

* *

Karen Nichols uitase să-i spună lui Malko că Orange Road avea sens unic. Fusese nevoit să facă nişte ocoluri de necrezut ca să ajungă în capăt, la Parade. Urcă încetişor pe ea, mai, mai să nu observe firma *Jazz Hole.* Opri în faţă. Aici parcă nu se găsea în ghetoul adevărat. Dar nu era nici picior de alb.

Din fericire, noaptea îl proteja. Zări barul întunecat, luminat în exclusivitate de becuri colorate. Nu era nimeni, nici măcar barmanul. Se pregătea să plece, când un bărbat i se adresă:

— *Mon, you look for Karen?*

— *Yes.*

— *Come on in...*

Bărbatul îl pofti într-un coridor negru ca un cuptor ce dădea într-un soi de atelier, ce la rândul lui ajungea într-un spaţiu cu tavanul foarte înalt, despărţit de pereţi falşi acoperiţi cu afişe. Aici erau banchete, scaune şi mese. Un Rasta cu plete lungi răsfirate pe umeri, tolănit pe un bloc-motor uzat, fuma o pipă cu marijuana. Lângă el, stătea alt negru îmbrăcat cu un tricou şi nişte pantaloni din pânză, prin care i se vedeau coapsele monstruoase. Sorbea o sticlă de Red Stripe, berea locală. Avea pe deget un inel imens din aur şi multe lanţuri în jurul gâtului de taur. Rasta se întoarse către un soi de magazie ticsită cu lăzi de bere, cu motoare vechi, cu fel de fel de cutii şi rosti câteva

cuvinte într-o engleză chinuită. Karen Nichols apăru din magazie. Spre marea surpriză a lui Malko şi ea turna o pipă mare umplută cu marijuana. O scoase din gură şi veni să-l sărute, ca şi cum se cunoşteau de când lumea.

— L-aţi găsit uşor?

— Da.

— Delroy, dă-i o bere prietenului nostru!

Rasta luă o sticlă cu bere din spatele lui, o destupă şi i-o întinse lui Malko. El rămase fără grai când văzu un poliţist de la Biroul Narcotice fumând *ganja.* Ghicindu-i gândurile, Karen Nichols zise:

— *Ganja* e un soi de inspiraţie culturală. În Jamaica, marijuana se fumează de când lumea. Fără ea, Bob Marley nu ar fi inventat niciodată muzica reggae... Noi luptăm împotriva cocainei şi porcăriei ăleia de drog care se obţine din ea, nu-i aşa, Delroy?

— *Yeah!* făcu Rasta.

— Delroy, ocupă-te de *celălalt* bar, zise poliţista. Doar nu vrei să auzi lucruri care nu te interesează, nu-i aşa?

Fără să discute, Delroy se ridică de pe blocul lui motor şi dispăru către ieşire. Karen Nichols se duse imediat să se aşeze în faţa negrului cu berea şi îi făcu semn lui Malko să se apropie.

— El este „Fat Cat" Glenroy, începu ea. Lucrează la *Daily Gleaner.* Scrie despre crime. Dar lucrează şi pentru mine, adăugă ea. Cred că are să ne spună ceva interesant. Nu-i aşa, Glenroy?

Trăsăturile ziaristului erau absolut inexpresive. Îşi termină berea şi îşi fixă privirea asupra lui Malko.

— Este adevărat, începu el cu o voce tărăgănată, cred că am aflat câteva informaţii. Dar dacă se va auzi *vreodată* că eu am trăncănit, o să păţesc precum Errol...

Errol Golding era avocatul care a fost găsit ciopârţit cu ferăstrăul.

— N-ai teamă, i-o tăie Karen Nichols, suflând afară fumul parfumat de marijuana.

Negrul se uita fix la masă.

— Sunt sigur că tipul pe care îl căutaţi se ascunde pe aici, făcu el cu vocea lui tărăgănată.

Capitolul V.

Karen Nichols se aplecă puţin înainte şi arătă cu pipa spre „Fat Cat” Glenroy cu o expresie avidă să afle cât mai multe.

— Ce ştii *fi'good*[30]*!*

Ziaristul de la *Daily Gleaner* se foi stânjenit sub privirile incisive ale poliţistei. Malko stătea cu sufletul la gură. Muzica reggae în surdină, lumina crepusculară, decorul sordid, mirosul pătrunzător de marijuana, absolut totul contribuia la atmosfera ciudată de aici.

— Bine, uitaţi cum stau lucrurile, acum trei zile, a avut loc un incident pe Cnancery Lane…

— La Zack „the High-Priest”? îl întrerupse Karen Nichols.

— Da.

— Cine este Zack „the High-Priest”? întrebă Malko.

„Fat Cat” Glenroy îi aruncă o privire mirată, ca şi cum toată lumea trebuia să-l cunoască pe acest personaj. Karen Nichols răspunse în locul lui:

— Este „Don”-ul bandei din ghetoul Matthews Lane. Cartierul lui general se află la numărul 12, pe Chancery Lane, paralelă cu Orange. Este un tip extrem de periculos care lucrează cu „Ayatolahul”. Ia spune, „Fat Cat”, ce s-a întâmplat?

Ziaristul se bâlbâi un pic.

— Nu se ştie cu precizie. Se pare că era un alb cu Zack. S-au auzit împuşcături. După aceea, toţi *tribal gunmen* au fugit ca din puşcă. Au răscolit tot ghetoul ca să-l caute.

— L-au găsit?

„Fat Cat” zâmbi palid.

— Nu, *mon.* La puţin timp după aceea, „Wide-Eyed” Zinky a făcut turul ghetoului spunând că şeful oferă o recompensă de cincizeci de mii de dolari aceluia care îl va găsi pe albul rănit care se ascunde. Şi-a plasat oamenii peste tot. Şi adineauri erau tot acolo.

Karen Nichols suflă fumul afară cu un fluierat de admiraţie.

— Cincizeci de mii de dolari! De cinci ori mai mult decât plăteşte pentru o crimă…

[30] În realitate (n.a.).

— Dar acela este un alb, observă cu gravitate „Fat Cat” Glenroy.

— Asta e tot? Insistă poliţista.

Ea se cam întinsese pe banchetă, iar Malko îi simţea coapsa apăsând-o pe a lui.

— Prin ghetou se spune că e vorba de o afacere de *transshipment* care a dat chix, continuă ziaristul. Mai era un tip, un *bredda*[31]. „Wide-Eyed” Zinky a spus că celuilalt i-a tăiat capul.

Malko simţi cum îi fuge sângele din obraji. Ziaristul se referea la Joe Delano, agentul special din DEA.

— Mai era cu ei şi o sis, *fucking crispy.* Dar nu ştim ce s-a întâmplat cu ea.

Tăcu şi îşi termină berea, grăbit s-o ia repede din loc. Karen Nichols se aplecă spre el aproape ameninţătoare.

— „Fat Cat”, n-ai uitat nimic?

Privirea ziaristului oscilă. Rămase tăcut câteva clipe, apoi murmură:

— Astăzi, „Foxy” Crystal[32] a venit pe la Zack „the High-Priest”. A trăncănit. Am auzit-o spunându-i lui Zack să se întâlnească la May Pen[33].

Văzând că Malko nu înţelege nimic, Karen Nichols îi „traduse”.

— Crystal este iubita oficială a lui Dudley Karr, „Ayatolahul”. Dar o foloseşte şi ca mesager. Se pare că l-a ameninţat pe Zack. Probabil şi din cauză că nu l-a găsit pe tipul pe care îl căutaţi şi dumneavoastră...

Asta se întâmplase cu câteva ore în urmă. Deci, mai existau speranţe. Doar dacă nu cumva Ralph Cromwell murise prin vreun ungher. Malko se aplecă şi el spre ziarist.

— Pe unde ar putea fi albul ăsta?

„Fat Cat” Glenroy râse strident.

— *Mon,* nimeni nu poate s-o ştie. Doar dacă...

— De ce Zack nu răscoleşte tot ghetoul? îl întrebă Malko.

„Fat Cat” surâse cu viclenie.

— Sunt prea multe ascunzători... Şi e prea leneş. Ştie că până la urmă tot va ieşi la lumină ca un şobolan înfometat şi însetat. Iar atunci... însă îl vrea viu. Mort, nu valorează decât zece mii de dolari. E furios la culme, căci se simte umilit.

Încântătoare meleaguri...

---

[31] Frate negru (n.a.).

[32] Crystal ticăloasa (n.a.).

[33] Cimitirul ghetoului (n.a.).

— Dacă s-a ascuns într-o biserică? sugeră Malko.

— Este imposibil, admise ziaristul. Dacă află, Zack va ucide toată lumea dinăuntru.

În această parte a lumii, ucigaşii algerieni din GIA aveau parteneri pe cinste... Malko începu să-şi simtă capul greu din cauza fumului de marijuana pe care îl sufla Karen Nichols.

— Dar de ce nu controlează bisericile?

Ziaristul rămase şocat.

— Zack e un tip care respectă religia. De fapt, toate religiile.

— Dar ar fi în stare să ardă din temelii o biserică şi să-i masacreze pe credincioşii dinăuntru dacă ar ascunde un alb, nu-i aşa?

— *Yes, mon.*

„Fat Cat" Glenroy îşi zornăia cu nervozitate lanţurile din aur de la gâtul masiv. Se ridică.

— În regulă, „Fat Cat", ai câştigat cinci mii de dolari, îi zise Karen Nichols.

Malko numără cinci bancnote de dolari jamaicani pe care negrul îi băgă rapid în buzunar. Karen se întinse, scoţându-şi în evidenţă pieptul şi aruncându-i o privire cu coada ochiului lui Malko.

— Ei bine, aţi aflat o grămadă de lucruri...

— Credeţi?

— Cum să nu! (Ea începu să le numere.) Cel mai important dintre ele este că aţi aflat cum se cheamă zona în care se ascunde Ralph Cromwell. Numai în ghetoul Matthews Lane ce se întinde pe o jumătate de milă pătrată. Ştiţi cine îl mai caută: Zack „the High-Priest" şi că trăieşte.

— Lucrul acesta nu e atât de sigur, replică Malko. Poate că a murit în vreo văgăună.

— Eu cred că este încă în viaţă, îl contrazise Karen.

— Cum de ştiţi?

— După miros. Pe căldura asta, un cadavru se împute repede. Cineva l-ar fi atenţionat pe Zack. Ştie toţi morţii din ghetou. Nimeni nu ucide fără acordul lui.

Tăcu şi trase din pipa ei cu marijuana. Malko încerca să îmbine piesele de puzzle simţind un nod în gât când se gândea la fostul agent CIA, rănit, vânat ca un şobolan, pândindu-i pe cei ce vor veni să-l scoată din vizuină.

— Ce facem acum? întrebă el.

Karen Nichols îi aruncă o privire ironică.

— Nu ştiu ce faceţi dumneavoastră, dar eu mă fac frumoasă şi mă duc la dans…

Malko protestă simţind că se sufocă.

— Nu putem să-l abandonăm fără să facem nimic!

Poliţista se uită la el cu tristeţe şi ironie.

— S-a lăsat întunericul. At fi mai nimerit să nu ne ducem noaptea în ghetou. Povestiţi-i lui Knolly ce aţi aflat. Poate îi va veni vreo idee.

Se ridică lăsând pipa pe masă.

— Unde vă duceţi?

— Să mă schimb, iar după aceea, la „Soul Night”. În fiecare duminică, la *Asylum,* pe Knutsford Avenue, în apropiere de hotelul dumneavoastră, e o seara specială. Se cântă numai blues, iar eu sunt înnebunită să dansez.

Malko o urmă şi ajunseră în Orange Road. Un negrişor păzea maşina lui Malko. Karen îi strecură o hârtie de douăzeci de dolari.

— Dacă nu era el, nici roţile nu le mai găseaţi, făcu ea. Apropo, amintiţi-i lui Knolly să se ducă să caute prin apropiere de „Casa Albă”. Acolo face „disciplină” „Wide-Eyed” Zinify.

— Nu puteţi să-mi traduceţi? îi ceru Malko în timp ce se urca la volan.

Karen Nichols râse cu poftă.

— „Disciplină” înseamnă când un membru al bandei este pedepsit pentru o greşeală. Adică, un deget tăiat sau un glonţ în căpăţână… Iar „Casa Albă” este un depozit părăsit în Industrial Terrace care a ars. Bandele îl folosesc ca loc pentru tortură sau execuţii, fiindcă e un teren neutru…

În ciuda îndelungatei sale experienţe, lui Malko i se făcuse pielea de găină. Jamaica îşi merita faima de cea mai violentă ţară din lume. Se simţea vinovat că nu putea face nimic pentru Ralph chiar în acest moment. Dar acest lucru îi dădu o idee.

— Vreţi să mergeţi cu mine la „Casa Albă”? o întrebă el.

— Acum? Nu putem aştepta până mâine?

— Aş dori să mergem acum, insistă Malko. Vă este frică?

Karen Nichols tresări şi îi aruncă o privire aproape duşmănoasă. Ca să se revanşeze, el zise numaidecât:

— Să facem un târg: dumneavoastră mă duceţi la „Casa Albă”, iar eu vă însoţesc la dans la „Soul Night”.

Karen Nichols amuţi câteva clipe, apoi izbucni în râs.

— Foarte bine, sunteţi nebun de legat, însă nu-mi place să mă duc singură la dans.

*

* *

„Casa Albă” era mai mult decât sinistră în lumina lunii, fără uşi şi fără ferestre, cu faţada mânjită cu dâre negricioase şi cu cele trei pompe de benzină ruginite de pe platforma din faţă. Cândva fusese un depozit mare al cărui acoperiş din tablă aproape că dispăruse complet. Dincolo de Industrial Terrace, se zăreau blocurile ca nişte „bare” din beton din Tivoli Gardens. Malko se oprise pe platformă şi stinse farurile. Amândoi observau clădirea de câteva minute. Nu era nici o mişcare. Malko lăsă geamul în jos. Era o linişte absolută.

— S-ar părea că nu există activitate în seara asta, remarcă poliţista. Putem pleca.

Malko luă din torpedo o lanternă Maglite, pistolul Beretta 92 şi introduse un glonţ pe ţeava, apoi îl puse la brâu.. Karen Nichols îşi ridică bluza şi luă dintr-un toc micuţ un revolver marca Ruger cu patru focuri. Îi zâmbi.

— Este cartea mea de vizită American Express. Nu plec niciodată fără ea.

Coborâră din Toyota şi străbătură platforma, apoi intrară în depozitul părăsit cu podeaua plină cu mormane de moloz. Ciuliră iarăşi urechile. Nici un zgomot. Chiar şi la această oră târzie, căldura era sufocantă. Malko lumină cu lanterna parterul pustiu. Nu zări nimic în afară de mormanele de moloz şi de pereţii acoperiţi cu graffiti. O scăriţă ducea la primul etaj. În afară de ciment, totul fusese furat. Malko se îndreptă spre scară, însă poliţista îl opri:

— Sus nu e nimic. Veniţi cu mine.

Ea vedea în întuneric precum o pisică şi se îndreptă spre colţul cel mai îndepărtat. Ajunseră la o spărtură pătrată prin care se putea ajunge la o altă scară ce ducea la subsol. Ascultară din nou în tăcere. Karen Nichols zise în şoaptă:

— Coborâm, dar nu zăbovim mult. E periculos noaptea pe aici.

— Suntem înarmaţi, obiectă Malko.

— Şi ei sunt. Au puşti de asalt M 16, Uzi sau Kalaşnikovuri… Haideţi!

Păşiră pe treptele din ciment, luminate de lanterna Maglite. Se simţea mirosul de urină, de marijuana şi de murdărie. Ajunseră pe un coridor ce străbătea depozitul în lungime. Un şobolan o zbughi prin faţa lor. Ocoliră excrementele şi resturile de murdărie. Deodată, un miros dulce-acrişor ce venea din fundul

coridorului îi izbi nările lui Malko. Continua să înainteze. Mirosul devenea insuportabil şi venea dintr-o încăpere din stânga. Fixă fasciculul luminos în deschizătură şi zări o masă întunecată întinsă pe ciment, a cărei suprafaţă părea că se mişcă. Avu nevoie de câteva secunde ca să realizeze că era un cadavru acoperit de şobolani care îl devorau. În spatele lui, Karen Nichols suflă:

— Uitaţi-vă dacă are cap.

Înăbuşindu-şi greaţa, Malko pătrunse în încăperea goală şi lumină cadavrul cu lanterna. Şobolanii fugeau care-ncotro, speriaţi de fasciculul luminos. O flacără puternică lumină mortul. Karen Nichols aprinsese bricheta Zippo şi se aplecă în locul unde ar fi trebuit să fie capul. Dar nu văzu nimic. Găsiseră cadavrul lui Joe Delano. Poliţista se ridică, stinse bricheta şi îl trase pe Malko mai în spate.

— Să plecăm!

Oricum nu mai aveau ce să vadă... O luară pe unde au venit, iar femeia urcă prima scara ce ducea la parter. Dar se opri brusc.

— Ce se întâmplă? o întrebă Malko.

— Poate că nimic, şopti ea.

Se aplecă şi luă o bucată de ciment pe care o aruncă spre intrarea dinspre scară. Nu pică bine pe sol, că o rafală de armă automată rupse tăcerea. Bucăţile de ciment zburau în toate părţile, iar proiectilele ricoşau scrâşnind. Se retraseră iute spre subsol.

Liniştea se aşternu din nou. Dacă poliţista nu îşi lua acea măsură de prevedere, acum ar fi zăcut împuşcaţi amândoi. Karen Nichols urcă câteva trepte şi, scoţând numai mâna în care ţinea revolverul, trase trei focuri, apoi se retrase.

— Asta ca să nu vină imediat după noi, suflă ea, dar o vor face până la urmă... Măcar câştigăm puţin timp.

Ea aprinse iar bricheta Zippo şi încarcă pistolul.

— Suntem înconjuraţi, spuse ea. Nu aţi avut o idee prea bună.

Karen Nichols tăcu brusc, apoi, apucându-l pe Malko de braţ, îl trase vioi spre fundul culoarului. După câteva clipe, auzi un obiect ce se rostogolea pe trepte. Karen îl împinse într-o încăpere goală exact cu o fracţiune de secundă înainte ca o lumină orbitoare, însoţită de o explozie surdă, să inunde coridorul. Fusese o grenadă.

— Stingeţi lanterna, suflă jamaicana.

Malko se supuse, cu inima bătându-i cu putere. Se blestema în

gând că avusese o asemenea idee năstruşnică, întunericul era absolut. Deodată, auzi foşnet de îmbrăcăminte şi o luminiţă verde ce clipea în noapte. Era ecranul unui telefon celular.

— Dacă credeţi în Dumnezeu, rugaţi-vă pentru noi, zise Karen Nichols în şoaptă. Dacă prind legătura, înseamnă că avem noroc. Altminteri, vom arăta foarte curând ca Joe Delano.

Capitolul VI.

Malko, numără sunetele făcute de taste în timp ce Karen Nichols forma numărul într-o liniște mormântală. Numărul apăru afişat. După aceea, apăsă tasta „Caii”. Dura la nesfârşit. Numai două lucruri puteau apărea: fie „Connection”, fie „No network”.

Când apăru „Connection”, lui Malko îi veni să strige de fericire. Liniştea era atât de profundă, încât auzea soneria celui apelat. Precis că adversarii lor se concentrau asupra asaltului final. La cel de-al şaptelea semnal, răspunse o voce de bărbat. Practic, exact în momentul în care o rafală lungă îi asurzi, venind de la baza scării…

Karen începu să urle în aparat în dialectul jamaican, de neînţeles pentru Malko. Discuţia nu dură mult. Îndată ce termină, ea puse telefonul în buzunar şi zise:

— Trebuie să mai rezistăm încă zece minute… Acoperiţi-mă! Trebuie să ne despărţim. Este mai eficient aşa. Eu mă duc să mă adăpostesc în altă încăpere, pe partea cealaltă a coridorului.

Cu revolverul în mână, ea se năpusti pe culoar cu o fracţiune de secundă înainte ca Malko să deschidă focul cu pistolul lui Beretta 92. Cartuşele fierbinţi săriră în zid, apoi în faţa lui. Auzi un ţipăt dinspre scară, apoi culasa pocni în gol. Coridorul era pustiu. Karen Nichols reuşise să treacă. Înlocui încărcătorul gol cu cel plin şi se ghemui în întuneric cu inima bătându-i să-i sară din piept. Liniştea era atât de adâncă, încât avea impresia că era singur şi că trăia un coşmar… Consultă cadranul luminos al ceasului Breitling Crosswind. Trecuseră abia trei. Minute de când sunase poliţista… Timpul trecea cu o încetineală exasperantă. Ca să se mai calmeze, se apucă să numere secundele. Treptat, treptat, bătăile inimii reveniră la normal…

După patru minute, i se păru că aude un sunet strident în depărtare. Ciuli urechile. Se auzea din ce în ce mai aproape. Era sirena unei maşini de poliţie. Se ridică. Vocea lui Karen răsună imediat din partea cealaltă a coridorului, avertizându-l:

— Aşteptaţi, nu vă mişcaţi din loc!

El o ascultă, ţinând degetul încleştat pe trăgaciul pistolului. Urletele sirenelor deveniră de-a dreptul asurzitoare, apoi se opriră brusc. După câteva clipe, auzi paşi la parter şi chemări. O

lucire albă lumină culoarul. Karen Nichols strigă din nou în dialectul jamaican şi aprinse bricheta ca să-şi semnaleze prezenţa. Ea îi zise lui Malko:

— Aprindeţi lanterna!

El se supuse. Fasciculul lumină mai mulţi bărbaţi în uniforme albastre, înarmaţi cu pistoale automate fi puşti de asalt M 16, care înaintau pe culoar. Se auzi o discuţie scurtă în jamaicană cu nou-veniţii, iar Karen îl târî pe Malko spre suprafaţă. Când ajunseră pe trepte, fură nevoiţi să păşească peste un cadavru.

— Foarte bine, l-aţi nimerit! îi zise tânăra lui Malko.

Era un negru care mai strângea încă un Uzi în mâna dreaptă. Avea capul zdrobit. Unul dintre poliţişti îi dădu brânci cu piciorul ca să elibereze drumul. Când ajunseră la parter, fură orbiţi de proiectoare. Se vedea ca ziua şi locul gemea de oameni în uniforme. Karen Nichols se întreţinea cu şeful poliţiştilor, apoi îi zise lui Malko:

— Dacă nu eram eu, nu ar fi venit.

— Unde sunt tipii care ne-au atacat?

Ea făcu un gest evaziv.

— Au fugit. S-au speriat de sirene.

— Puteam să-i luăm prin surprindere.

Poliţista zâmbi.

— Au vrut să mă salveze, *nu* să-i înfrunte. I-au anunţat înainte să vină…

Ciudată ţară… Puse un alt încărcător în revolver cu gesturi liniştite. Nişte poliţişti ţârâiau corpul bărbatului împuşcat de Malko ca şi cum ar fi fost un câine mort. Altul îi luase arma. Karen se uită la trăsăturile lui înţepenite din cauza morţii.

— Ia te uită, este „Junior Soul”, făcu ea, un *tribal gunman* al lui Zack „the High-Priest”. „Fat Cat” nu ne-a turnat gogoşi.

— As putea să folosesc celularul dumneavoastră? o întrebă Malko.

Formă numărul personal al lui Knolly Vascranil care răspunse numaidecât.

— L-am găsit pe Joe Delano, îl anunţă Malko.

Se dădu mai încolo ca să-l pună în temă pe şeful centralei cu tot ce aflase direct din gura lui „Fat Cat” Glenroy. Americanul scotea din când în când exclamaţii de încântare.

— Extraordinar! zise el în încheiere. Acum am putea încerca ceva.

— Ce anume?

— Vă spun mâine dimineaţă. Să fiţi la birou la ora opt.

— Ce facem în noaptea asta?

— Dormim. De acum înainte, am certitudinea că îl vom găsi pe Ralph. Aţi scăpat ca prin minune. A fost curată nebunie să vă duceţi la „Casa Albă” în toiul nopţii. În fine, acest lucru confirmă implicarea ticălosului de Zack... Nu aţi pierdut vremea degeaba. Pe mâine!

Malko îi înapoie telefonul portabil lui Karen Nichols. Ea îl agăţă la curea cu un oftat provocator.

— Acum mergem să dansăm?

Malko o privi fix. Nu glumea. Într-adevăr, era o dură. Ei nu-i păsa de semnificaţia privirii lui şi zise cu dispreţ:

— E adevărat că aş fi vrut să mă schimb, însă *Asylum* nu e un local pretenţios.

*

* *

Într-adevăr, *Asylum* îşi merita pe deplin renumele. Era o sală imensă cufundată în semiîntuneric cu o muzică asurzitoare, unde se cânta blues pentru mulţimea de dansatori, majoritatea tineri, care se legănau pe loc. Mirosea pregnant a marijuana... De altfel, un nor de fum albăstrui plutea deasupra ringului de dans. Karen Nichols, într-o stare euforică, trăgea de zor din imensa ţigară cu marijuana cumpărată la intrare cu douăzeci de dolari, sorbind între fumuri câte o gură de coniac tonic pe bază de Otard VSOP cu care se servise când intrase. Lipsit de obişnuita lui votcă, Malko optase pentru un „Original Mărgărita”, preparat din Cointreau, tequila şi lămâie verde.

Reuşiseră să facă rost de un loc lângă disc-jockey, unde nu se înţelegeau deloc. Malko începu să se simtă bine, când îşi dădu seama că abia scăpase cu viaţă... Karen trase ultimul fum din ţigară, apoi i-l suflă direct în faţă urlând:

— Dansăm!

Abia găsiră un locşor pe ringul de dans şi poliţista se lipi numaidecât de el, ca să mai lase loc şi altor perechi. Malko făcu o mişcare de retragere. Un obiect dur i se înfipse în stomac. Karen zâmbi, ridică puţin bluza şi trase tocul revolverului Ruger. După aceea, se lipi din nou de Malko, frecându-se nestingherită de el, cuprinzându-l după gât cu ambele braţe. Dansa cu uşurinţă, ondulându-se într-un mod provocator, cu gura lipită de gâtul lui Malko.

— Vă place muzica asta?

Era un soi de reggae foarte lent şi senzual, care te îmbia la dragoste. Malko se revăzu în pivniţă, cu o oră în urmă.

— Da, spuse el. Era cât pe ce să n-o mai auzim niciodată...

— Am fost imprudentă, mărturisi Karen. Ştiam că noaptea e periculos.

— Ne-au urmărit?

— Nu, au pândaci peste tot. Au semnalat în zonă un alb, iar Zack a crezut că e americanul din DEA. Era o ocazie bună. Noroc că cei din Biroul Narcotice mi-au dat celularul...

— Mi-aţi salvat viaţa, făcu Malko.

Dansau în continuare. Încet, încet, fumul de marijuana, muzica, trupul negresei lipit de al lui îi treziră simţurile. Iar Karen nu făcea nimic ca să-l îndepărteze. Sânii duri ca marmura păreau că îi străpung cămaşa. În timpul unui rock, se întoarseră la masă. Karen mai comandă un coniac tonic pe bază de Otard VSOP, cu mai puţin sifon şi începu să fumeze, strâns lipită de Malko. Lângă ei se giugiulea altă pereche, fără nici o jenă. Karen se uită la el câteva clipe, apoi îi luă mâna lui Malko şi o aşeză pe sânul stâng. El simţi sfârcul întărit între degete.

— Mângâie-mă, zise ea.

El o mângâie peste bluză. Dar nu era de ajuns pentru poliţistă; ea îi strecură mâna pe dedesubt, chiar pe pielea călduţă şi moale, apoi suspină de plăcere, fumând în continuare. Se purtau de parcă se cunoşteau de când lumea... Tolănită în scaunul adânc, cu picioarele uşor depărtate, Karen se mişca în ritmul melodiei *I shot the sheriff,* un soi de versiune reggae... După aceea, se aplecă şi îşi strecură limba în gura lui Malko, într-o mângâiere foarte dulce şi foarte senzuală. Nu spunea nimic, totul mergea de la sine.

Ca de fiecare dată când scăpa din ghearele morţii, el simţea un violent imbold sexual... Iar această hârjoneală nu îi era de-ajuns. Aşa cum făcuse şi ea, Malko îi luă mâna şi o puse pe umflătura dură din pantaloni. Karen întârzie acolo câteva clipe..

După trei secunde, ei îşi croiau drum prin mulţime, îndreptându-se spre ieşire. Ea îl conduse spre colinele din Kingston, urcând pe Constant Spring Road, apoi vră pe o străduţă slab luminată. Îi spuse să oprească în faţa unei *cottage* şi urcară la primul etaj al unei garsoniere moderne şi spaţioase, cu vedere spre o grădină tropicală.

Numai ce intrară, că jamaicana puse muzică, de fapt acelaşi stil ca şi la *Asylum.* Ea se duse la un mic bar, amestecă puţin

Cointreau, tequila şi lămâie verde, apoi umplu două pahare şi îi zâmbi.

— Am văzut că vă place „Original Mărgărita”, spuse ea, apoi începu să se legene pe loc, după ce puse revolverul pe un taburet.

Porecla „Princess Love” i se potrivea mai bine decât „Princess Low”… în garsonieră mirosea puternic a marijuana.

În timp ce dansa, îşi trase bluza peste cap dând la iveală sânii fermi şi ascuţiţi care abia se legănau când se mişca. Apoi îşi scoase pantalonii şi încălţămintea. Păstră câteva clipe pe ea doar un minuscul slip negru, apoi se debarasa de el şi se culcă pe pat complet goală, cu ochii închişi. Bazinul şi-l legăna într-un fason cât se poate de grăitor, ce nu avea nevoie de cuvinte. Nici o femeie nu i se oferise vreodată lui Malko cu atâta simplitate… Se dezbrăcă şi el şi se lungi peste ea. Karen întredeschise ochii, aruncându-i o privire tulbure. După aceea, îşi strecură iarăşi limba în gura lui.

Rămaseră astfel, cu sexul lui Malko întărit şi lipit de pântecele ei. Când îi depărta coapsele, ea se lăsă în voia lui. Se grăbea să uite cât mai repede clipele groaznice petrecute la „Casa Albă” şi se afundă în ea dintr-un singur elan, întâlnind un culcuş fierbinte. Karen reacţiona cu o mişcare violentă a bazinului. Sexul era foarte strâmt, în ciuda aparentei sale dorinţe, iar Malko se gândi că va ajunge foarte repede la punctul culminant. Karen îşi dezlipi gura de a lui şi îi şopti:

— Lasă-mă să mă mângâi în acelaşi timp.

Ea îşi strecură mâna între trupurile lor şi începu să-şi ofere plăcere cu o dexteritate ce dovedea o îndelungată obişnuinţă. Malko îi simţi degetele agitându-se pe pântecele lui excitându-l şi mai tare. Însă, poziţia nu prea era confortabilă.

— Aşteaptă! zise ea.

Îl împinse şi îl obligă să se întindă pe spate. El crezu că vrea s-o ia în gură şi o prinse de ceafă. Însă Karen de desprinse aproape cu brutalitate.

— Nu aşa!

Ca să-şi mai îndulcească refuzul, mâna ei prinse membrul încordat şi îl mângâie cu gesturi rapide, apoi îl încalecă pe Malko şi se instala deasupra lui, afundându-se progresiv. Apucă ambele mâini ale lui Malko şi le lipi de sâni.

— Mângâie-i încetişor…, zise ea, aşa îmi place cel mai mult.

El nu aşteptă să-i spună de două ori. Erau fermi, sfârcurile

ridicate, iar el le răsucea între degete cu blândeţe. Se vedea că lui Karen îi plăcea să coordoneze mişcările.

Într-un răstimp care i se păru nesfârşit, el o pipăia în vreme ce ea urca şi cobora înfiptă în membrul lui, mângâindu-se cu frenezie. Uneori, când îi frământa sânii puţin mai tare, ea gângurea de fericire. Încet, încet, el simţi presiunea care îi declanşa plăcerea. În acel moment, ea îi adresă o privire de târfuliţă în toată regula, printre pleoapele întredeschise, mângâindu-se în continuare…

Malko simţi presiunea urcând din străfunduri. Prinse pulpele elastice şi începu el însuşi să imprime ritmul balansului jamaicanei, mărindu-i amplitudinea… Apoi mişcă şi el bazinul, declanşând un proces ireversibil. Când femeia simţi că se răspândeşte în ea, slobozi un strigăt de disperare.

— Continuă, continuă! Nu te opri!

El se supuse. Degetele tinerei executau un balet magic şi îndrăcit afundate în blăniţa neagră, iar Malko nu înceta s-o pătrundă cu sexul lui încă vârtos. Deodată, ea strigă cu voce răguşită:

— I come! I come! You make me come!

Corpul fu zguduit de un spasm nesfârşit. Degetele se încordară, iar coapsele strânseră pulpele lui Malko, precum un cavaler căruia îi e frică să nu cadă din şa. Ea se lungi apoi cu delicateţe, frecându-şi sânii de pieptul lui, învăluindu-l într-un nor de marijuana. Când îşi retrase limba, atunci când el mai era încă în ea, zise cu voce joasă:

— Nu tu mi-ai oferit plăcerea, ci numai eu o pot face. Ajung foarte bine singură la orgasm. Dar îmi place când mă ajută puţin şi un bărbat… Dacă se poate spune şi aşa…

— La ce te gândeşti când te mângâi? o întrebă Malko plin de curiozitate.

Ea îi surâse tristă.

— Încerc să nu mă gândesc la tatăl meu, adică la prima zi în care m-a violat. Aveam numai paisprezece ani. Când veneam de la şcoală, mă obliga în fiecare seară să fac ce ai vrut şi tu să-ţi fac la început… De atunci, nu pot să mai ajung la orgasm cu un bărbat decât dacă mă mângâi…

Ea se ridică şi îşi aprinse altă ţigară cu marijuana, din care trase cu nesaţ un fum lung.

— Întotdeauna fumezi atâta *ganja?*

Ea îi zâmbi în timp ce sufla fumul afară.

— Da, mă calmează şi mă linişteşte. Am o meserie periculoasă, iar viaţa este uneori dură. L-am iubit mult pe Joe Delano. Mi-a făcut rău când l-am văzut mort. Pe această insulă este prea multă violenţă.

Tăcu. Ceea ce îi spusese, îl duse pe Malko cu gândul la ghetou. Brusc, se simţi vinovat că se găsea aici, făcând dragoste, în timp ce omul pe care venise să-l salveze era vânat ca un animal, aşteptându-şi sfârşitul… Karen îl întrebă:

— Te gândeşti la prietenul tău?

— Nu este prietenul meu, o corectă el. Nici măcar nu-l cunosc. Dar ştiu cine este.

— Să nu te simţi vinovat. În timpul nopţii, nu putem face nimic. Acum ştii că trăieşte. Trebuie să-l găsim înaintea lui Zack.

— Cum?

— Trebuie să aibă Knolly vreo idee… Vă întâlniţi mâine dimineaţă, nu-i aşa?

— Da.

— Eu fac tot ce pot. Dacă mai este încă în viaţă, ştim deja unde să-l căutăm. Voi încerca să aflu mai multe…

— Mulţumesc.

— Poate voi şti ceva mâine. Sună-mă pe, celular.

Ea îi întinse ţigara.

— Vrei şi tu?

— Nu, sunt obosit, se eschivă Malko. Vreau să plec.

— Cum vrei. Eu mai fumez un pic. Mi-a plăcut să fac dragoste cu tine. Albii sunt mai blânzi decât jamaicanii… Odată, am fost nevoită să-l alung pe un tip cu un foc de armă, atât era de turbat.

Ea se întinse, desfăcând puţin coapsele. Malko simţea că i-ar fi plăcut mai mult să fumeze împreună cu el, iar apoi să facă iarăşi dragoste… Dar începuse să vadă stele verzi… Seara fusese dură. Karen se uita la el în timp ce se îmbrăca, după aceea se ridică şi îl conduse goală până la uşă.

— Nu trebuie să crezi că sunt o femeie uşoară, făcu ea zâmbind. De-abia ne-am cunoscut şi…

— Nu.

Ea izbucni în râs.

— Te înşeli. Sunt o femeie uşoară. Când doresc un bărbat. *Good night.*

Pe cer străluceau milioane de stele, iar afară erau tot treizeci de grade…

Malko mergea spre *Pegasus* fără să se grăbească. În radă, luminile ghetoului scăpărau. Îşi înfrâna dorinţa aprigă de a se întoarce acolo. Dacă Ralph Cromwell mai trăia, acesta era începutul celei de-a patra nopţi a unui om hăituit.

*

* *

Zack „the High-Priest” nu-şi descleştase gura de vreo oră. Instalat ca întotdeauna de-a curmezişul în fotoliul lui vechi şi cârpăcit, care îi servea drept tron, îşi rumega furia uitându-se în gol şi trăgând din pipa lui plină cu marijuana. Cartierul său general era aproape pustiu. „Blinds” moţăia la bar. „Big Uzi”, garda sa de corp, era atent numai la uşă. Stând într-un ungher, „Wide-Eyed” Zinky fuma şi el, mai liniştit ca niciodată. De obicei era mai vesel aici, însă acum, atmosfera devenise sinistră... Auzi şuşoteli la intrare şi un nou-venit se strecură în chichineaţă, apoi veni şi se prosternă în faţa „Don”-ului. Acesta îl fixă cu ochii lui de guşter.

— *You got the fuking White, mon?*[34]

— *Not yet, boss*[35]*.*

Acesta era „Black Tony”, poreclit astfel din cauza pielii sale foarte închise la culoare, coordonatorul acţiunii de încolţire a agentului din DEA care le scăpase printre degete. Credeau cu toţii că va încerca să fugă în noaptea asta. De aceea, mii de umbre se strecurau de-a lungul străduţelor înguste din Matthews Lane, înarmate şi aţâţate de mirajul recompensei de cincizeci de mii de dolari. Era un laţ gata să se strângă.

Zack îşi scoase şapca, dezvelind o căpăţână cu părul rărit. Faţă de ceilalţi Rasta, el era plăpând, cu pulpe subţiri, un piept scobit şi un aer bolnăvicios. Îşi câştigase renumele de cel mai feroce, omorându-i fără milă pe toţi adversarii şi pe cei care îi făceau concurenţă. Ştiau cu toţii că ucidea precum respira. Cu creierul îmbibat în permanenţă de *ganja,* îşi pierduse simţul realităţii.

Sunetul ascuţit al telefonului portabil îl făcu să tresară. „Black Tony” sări înapoi, ca şi cum aparatul l-ar fi muşcat. „Don”-ul începu să vorbească. Când auzi vocea tărăgănată a „Ayatolahului”, simţi pe dată un ghem în stomac. Acesta era la fel de feroce ca şi el... Dacă nu cumva îl întrecea. Purtară o

[34] L-au prins pe nenorocitul ăla de alb? (n.a.).

[35] Nu încă, şefu’. (n.a.).

discuţie scurtă în dialectul jamaican.

Când Zack „the High-Priest” întrerupse comunicaţia, era transpirat din cap până în picioare. „Ayatolahul” îl făcuse să simtă că nu se juca... Dacă cel mai feroce şef de bandă din Kingston nu reuşea să pună mâna pe un alb în propriul ghetou, nu merita să mai trăiască... S-ar putea chiar să fie strâns de gât tocmai de garda lui de corp cea mai fidelă, din ordinul „Ayatolahului”. Sau cu o rafală de M 16, trasă chiar de unul dintre credincioşii lui.

— Întoarce-te afară, se răsti el la „Black Tony”. Vreau să-l găseşti neapărat pe alb.

„Black Tony” nu aşteptă să-l zică de două ori şi se repezi spre uşă. În clipa în care se pregătea să străbată antreul, Zack luă Glock-ul de lângă fotoliu şi goli liniştit încărcătorul în spinarea bietului *tribal gunman.* Acesta se prăbuşi, apoi rămase cu faţa la pământ. „Don”-ul făcu semn lui „Blinds” care era tot la bar.

— „Blinds”, înlocuieşte-l tu!

Acesta puse sticla de bere pe tejghea cam îngrijorat. Zack „the High-Priest” ştia cum să trezească energiile. Fără să spună un cuvânt, se îndreptă spre Chancery Lane.

Zack se întoarse către „Big Uzi”, garda sa de corp.

— La o maşină şi lasă cadavrul în Tivoli Gardens. În acest fel puneau crima în seama altei bande ce aparţinea de JLP. Însă acest lucru tot nu i-l aducea pe alb.

*

* *

— Lifturile ce deserveau Mutual Life Building mergeau cu o încetineală exasperantă. Malko aşteptase în faţa lor aproape zece minute. Coborî la etajul al treilea, intrarea oficială a ambasadei, unde un puşcaş marin îl puse să aştepte în timp ce îl anunţa pe Knolly Vascranil. Şeful Centralei CIA apăru şi îl conduse foarte grăbit în biroul lui de la etajul superior cu un lift interior.

— Aseară aţi fost imprudent, îi reproşa el în timp ce îşi aprindea prima ţigară din acea zi.

— Nu-mi vine să cred că nu am găsit cadavrul mai devreme, observă Malko.

Americanul făcu un gest de neputinţă.

— Acesta este Kingstonul! La sud de Cross Road, nu există lege. Haideţi să vă arăt ceva.

Îl aduse în faţa unui perete pe care era prinsă cu piuneze

harta ghetourilor. Matthews Lane era un dreptunghi lung, ce se întindea din North Street până în Harbour Street. Adică, trei sferturi de milă de la nord, la sud şi un sfert, de la est, la vest.

— Karen v-a dat o informaţie capitală, făcu el. Dacă Ralph trăieşte încă, se află în perimetrul acesta.

— Care este diferenţa? Oricum nu ştim locul. Poate că este rănit şi nu e în stare să se mişte…

Americanul zâmbi cu viclenie.

— Ne ducem să-l căutăm.

— Cum?

— Vă explic imediat.

Capitolul VII.

Cu un aer misterios, Knolly Vascranil îl invită pe Malko să se aşeze pe o canapea masivă din piele şi îşi aprinse altă ţigară cu bricheta Zippo decorată cu un Crysler Saratoga New Yorker, mascota acestei mărci încă din anii ’40, pe care o puse apoi pe masă. Mulţumit că imprimase situaţiei şi un pic de suspans, zise cu gravitate în glas:

— *Mister* Fawcett nu a avut răgazul să vă povestească tot despre operaţiunea „Rum-Punch”.

— Cum aşa? Făcu Malko, prefăcându-se surprins. Ce mai aveţi să-mi spuneţi?

— Esenţialul, îl asigură calm reprezentantul CIA. În aparenţă, „Rum-Punch” este sută la sută operaţiunea ce aparţine de DEA, însă, în realitate, este vorba de o „manevră” pusă la cale de Langley, în cea mai desăvârşită taină. Este o operaţiune clandestină, pentru care aveam nevoie de un om absolut sigur în ceea ce ne priveşte, însă care să nu fie în mod oficial legat de Agenţie.

— Ralph Cromwell?

— Exact. El era omul potrivit. Când au tratat cu el, a fost de acord, cu condiţia să obţină o sumă importantă.

— Ce înseamnă „au tratat”?

— Adică, eu, recunoscu Knolly Vascranil cu modestie. Am acţionat după instrucţiunile Diviziei Operaţiuni. Vă spun şi de ce. Astăzi, este opt decembrie, iar pe optsprezece, au loc alegerile legislative.

— Parcă am auzit ceva…

— Bine, apăsă americanul cuvântul în timp ce trăgea din ţigară. De la câştigarea independenţei, Jamaica se bazează pe două mari partide. PNP, de stânga şi JLP, de dreapta, care este mult mai apropiat de noi… Prin anii 70, PNP a cochetat foarte mult cu Cuba. Militanţii din acest partid s-au antrenat acolo cu intenţia de a instaura în Jamaica o democraţie populară, ca în Insula Grenada. Agenţia s-a străduit mult ca să-i mulţumească. Ne-am hotărât să ajutăm JLP – Jamaican Liberal Party – condus de domnul Seaga, un metis de origine libaneză, care a fost un anticomunist virulent, l-am făcut rost de arme şi am închis ochii

la traficul de cocaină şi de marijuana pe care-l practicau partizanii lui. În mare măsură, Seaga a fost ales şi datorită sprijinului acordat de noi, ajungând chiar prim-ministru.

— Ce poveste emoţionantă, sublinie Malko ironic. Knolly Vascranil se strâmbă.

— Ei, nu-i chiar aşa! Pentru că, după aceea, în ciuda eforturilor noastre, Edward Seaga a pierdut alegerile… De fapt, le-a pierdut de două ori la rând. Sunt deja zece ani de când PNP se află la putere…

— Cuba este doar la o sută de mile de aici, observă Malko, însă drapelul roşu nu flutură încă deasupra Kingstonului…

— Este adevărat, recunoscu americanul. Dar Washingtonul speră ca prietenul nostru Edward Seaga să revină în centrul atenţiei…

— Ce legătură are el cu operaţiunea „Rum-Punch”?

— Una foarte strânsă. Acum două luni, Seaga s-a dus la Washington ca să facă lobby… A explicat că, dacă PNP va câştiga din nou alegerile, lui nu-i va rămâne decât s-o şteargă englezeşte şi că PNP, întărit de victorie, va face o politică de stânga şi se va apropia de Cuba.

— Oare s-ar putea întâmpla aşa ceva?

Knolly Vascranil se strâmbă din nou.

— E posibil, dar nu sigur. Oamenii din PNP au lăsat-o mai moale, însă la Washington, când se aduce vorba de Cuba, toată lumea este apucată de isterie. Este ultimul nostru duşman pe care l-am moştenit. Deci, Edward Seaga şi-a vândut „salata” consilierilor preşedintelui, sugerându-le un plan mirific, adică să-i întindă o cursă PNP-ului cu ajutorul unuia dintre comanditarii săi cei mai importanţi, un oarecare Dudley Karr, zis şi „Ayatolahul”. Acesta este unul dintre cei mai mari traficanţi din insulă. Câştigă milioane de dolari introducând în Statele Unite tone de cocaină. O bună parte din aceşti bani este rezervată PNP-ului, al cărui suporter înflăcărat este, iar partidul îi asigură în schimb impunitatea. În concluzie, Seaga a spus că, dacă l-am putea prinde pe „Ayatolah” cu mâinile în „făină”, scandalul s-ar abate asupra PNP-ului, căci el nu se fereşte să-l susţină pe faţă. Bineînţeles, Casa Albă le-a cerut oamenilor din DEA să verifice, ceea ce nu e un secret pentru nimeni… După câteva întruniri, „Rum-Punch” a fost „cădelniţată” de câţiva *political advisors*[36] de la Casa Albă şi de şefii din DEA, încântaţi că au obţinut undă

[36] Consilieri politici (n.t.).

verde pentru o operaţiune puţin cam extravagantă. Nimeni nu a putut să reziste tentaţiei de a elimina dintr-o lovitură un adversar politic al Statelor Unite şi un important traficant de stupefiante. Şeful DEA a organizat totul, iar noi l-am furnizat pe Ralph Cromwell ca să joace rolul cumpărătorului. Cum nici ei nu sunt prea încrezători, l-au „însurat” cu un agent special de-al lor, Joe Delano.

— De ce l-aţi pus pe unul de-al nostru?

Knolly Vascranil zâmbi cam forţat.

— Aşa ne-a cerut Seaga. De fapt şi nouă ne convenea să avem un control asupra operaţiunii.

— Ce spune „sponsorul” de eşecul avut cu „Rum-Punch”?

— Parcă a înnebunit…, recunoscu americanul. Bineînţeles că îi pasă de bietul Joe Delano cât i-a păsat şi de primul lui afiş electoral, însă se gândeşte că, dacă am reuşi să-l găsim pe Ralph Cromwell *în viaţă,* ar putea depune mărturie. În primul rând, s-a întâlnit cu Dudley Karr şi a făcut târgul cu el. După aceea, era împreună cu Joe Delano, când a fost asasinat. El ştie cine sunt ucigaşii şi că au legături strânse cu Dudley Karr. Cu câteva zile înainte de votare, aceste dezvăluiri ar avea un efect dezastruos pentru PNP, fiindcă toate sondajele de opinie sunt în favoarea lui. Numai un scandal de proporţii ar putea modifica părerea opiniei publice.

— Dar Ralph Cromwell se află pe undeva prin ghetou, aproape mort, conchise cu amărăciune Malko. Când mă gândesc că m-am lăsat pe mâna lui Martin Fawcett. Bătrânul tovarăş de luptă şi totul…

Knolly Vascranil trase nervos un fum din ţigară, evitând cu grijă să nu-l privească pe Malko în ochi.

— Nu era greşit chiar totul. George Tennett, noul director general, l-a cunoscut foarte bine pe Ralph Cromwell pe vremea aceea. Chiar el l-a ales pentru această misiune! Dar mai e şi altceva: imaginaţi-vă că Ralph cade viu în mâinile lui Zack „the High-Priest” şi că, sub tortură, dă în vileag toată povestea! Că ne toarnă pe noi şi pe Seaga…

— George Tennett este în fruntea Agenţiei doar de cinci luni, conchise Malko. De aceea este atâta harababură.

— Vreţi să spuneţi că zboară din post! zise cu vehemenţă Knolly Vascranil. Iar pe mine mă vor târî în faţa comisiei Congresului şi mă vor trece pe linia moartă? Poate chiar fără pensie…

Malko aproape că se liniştise. Se găsea în faţa unui caz clasic: o operaţiune prost demarată, de care s-a ales praful, iar acum el trebuia să adune piesă cu piesă şi să le pună cap la cap…

— În fond, observă el, dacă Ralph Cromwell moare în văgăuna lui, în stadiul acesta al operaţiunii, ar linişti pe toată lumea. Compania şi pe domnul Seaga…

— Nu spuneţi asemenea lucruri monstruoase, protestă de formă şeful centralei. Ralph Cromwell este un tip extraordinar la care ţin foarte mult.

— De acum înainte, aţi putea să ţineţi la el şi dacă este mort…

Knolly Vascranil nu zise nimic, dar bău o gură de cafea.

— Am făcut toată această pledoarie ca să vă explic contextul operaţiunii „Rum-Punch”, conchise el. Acum, trebuie să acţionăm. De aseară, de când mi-aţi spus *unde* a început conflictul, am făcut câteva conexiuni. Înainte, era imposibil. Zona care trebuia cercetată era prea întinsă. Din păcate, ghetourile controlate de PNP sunt mai numeroase decât cele protejate de JLP. În concluzie, m-am dus la un fidel de-al lui Seaga, „King Chubby”, „Don”-ul bandei *Rencker,* care supraveghează cartierul South Side. Vă aşteaptă la prânz în barul lui din Potter’s Row, care se numeşte *Baltimore Pub.*

Malko aruncă o privire ceasului său Breitling Crosswind. Era opt şi zece.

— De ce aşa de târziu? Nu credeţi că am pierdut destul timp? Americanul făcu un gest de neputinţă.

— Îmi pare rău. Tipii de teapa lor fumează marijuana aproape toată noaptea şi e greu să-i urneşti mai devreme.

— Şi ce treabă am eu cu acest „King Chubby”? întrebă Malko neîncrezător.

Knolly Vascranil lăsă ochii în jos cu oarecare jenă.

— Mi-a venit o idee, dar nu putem s-o punem în practică fără ajutorul lor.

— Ce idee?

Şeful centralei ezită puţin, apoi spuse:

— Iată despre ce este vorba. Acum cunoaştem zona în care se găseşte Ralph, iar ideea este să-l determinăm să iasă din ascunzătoare şi apoi să-l recuperăm…

— Cum?

— Suntem în plină perioadă electorală. Ghetourile sunt străbătute de camioane echipate cu staţii de amplificare la care se strigă sloganuri şi se pune muzică, iată care este ideea mea:

„King Chubby” şi oamenii lui au decorat un vehicul cu afişele PNP. Însoţit de aceştia, puteţi să vă mişcaţi prin ghetoul Matthews Lane, unde se ascunde Ralph. Între două melodii reggae, aţi putea să-l strigaţi la microfon cu pseudonimul Kurt, pe care îl foloseşte Compania. În concluzie, va şti numaidecât că prietenii lui au venit după el. Dacă mai e în stare să se deplaseze, va ieşi din ascunzătoare şi atunci va fi uşor să-l recuperăm...

— *Himmel Herr Gott!* oftă Malko înmărmurit.

Acum înţelegea de ce l-au făcut să vină aici de la mama naibii... Doar nu era nevoie ca şeful Centralei CIA, deşi un negru, să-şi rişte pielea în toată aiureala asta...

— De unde v-a venit această idee strălucită? îl întrebă Malko.

— Dintr-un film cu Humphrey Bogard, recunoscu americanul. Se numea *Ucideţi femeia* şi era vorba despre o femeie urmărită de nişte ucigaşi, care se ascundea în mulţime, iar la megafon, cineva îi spunea să se ducă într-un loc sigur.

Malko se întreba de ce nu ia avionul imediat. Stăpânindu-se, zise cu voce blajină:

— Knolly, acesta e doar un *film.* Şi pe deasupra, am văzut ieri de ce sunt în stare. Acest lucru mi-a amintit de Sarajevo. Să presupunem că merge şi că Ralph aude apelul meu şi iese din ascunzătoare. Nici el, nici eu nu vom pleca vii din ghetou.

Un zâmbet larg lumină chipul lui Knolly Vascranil.

— „King Chubby” vă va da cei mai buni oameni ai lui ca să vă însoţească. Nu trebuie să vă temeţi de nimic. Sunt înarmaţi până în dinţi.

Dacă nu ar fi fost în joc viaţa unui om, Malko s-ar fi ridicat şi ar fi plecat în acest moment... Dar se hotărî să-l aducă pe şeful centralei cu picioarele pe pământ.

— Sunteţi sigur că nu mai există şi *altă* metodă ca să-i salvăm viaţa lui Ralph Cromwell?

Americanul se uită la el cu nevinovăţie.

— Ştiţi dumneavoastră vreuna?

Malko rămase fără grai. Nu vedea nici una în afară de scotocirea ghetoului Matthews Lane cu un pluton de puşcaşi marini înarmaţi cu aruncătoare de flăcări. Toată povestea asta era nebunie curată. Iar timpul îi presa. Cadavrul lui Joe Delano îi amintea cât de feroce era viaţa în ghetou. Ei nu-i păsa de interesele nimănui; nici ale JLP, nici ale CIA. Malko se prinsese în joc. Voia să salveze viaţa agentului_băgat în rahat chiar de şefii

lui şi de măgăriţa de DEA. Chiar dacă nu l-a cunoscut vreodată. Tăcerea se prelungi la nesfârşit, apoi Knolly Vascranil o rupse, zicând cu glas şovăitor:

— Malko, ce vă costă să încercaţi? Timpul trece.

Vocea lui era aproape rugătoare. În ciuda reţinerilor, lui Malko nu-i venea să-l trimită la plimbare. La urma urmelor, operaţiunile cele mai nebuneşti reuşesc întotdeauna... Dar avea toate şansele să se termine ca operaţiunea de salvare a ostaticilor din Ambasada americană din Teheran, organizată de Jimmy Carter. Un fiasco total şi sângeros.

— Bine, aprobă el. O să încerc.

Chipul lui Knolly Vascranil se lumină de un surâs.

— Eram sigur! Am auzit eu că sunteţi unul dintre cei mai buni şefi de misiune pe care îi are Compania.

— Poate că e o urmă de adevăr, admise Malko, dar nu v-au spus că sunt şi un pic sinucigaş...

*

* *

La volanul unei Toyota albe, Malko mergea cu viteză mică pe Gold Street, ce delimita graniţa dintre South Side şi Tel Aviv. Voia să pară cât mai apropiat de atmosfera de aici. Negrii îl măsurau cu o curiozitate agresivă, nu pentru că era alb, ci pentru că, în mintea lor, unul ca el umblând prin ghetou nu putea fi decât poliţist, iar aceasta era categoria pe care o detestau cel mai mult.

Când ajunse în Harlem Street, vină la stânga. Acum era în South Side. Trebuia să găsească Potter's Row. Toate plăcuţele cu numele străzilor fuseseră smulse de multă vreme... După vreo zece minute, opri şi coborî din maşină cu o sticlă de Defender vechi de cinci ani sub braţ, pentru „King Chubby" din partea lui Knolly Vascranil. În câteva clipe, fu înconjurat de vreo patru negri. Nu îl ameninţau, ci erau doar curioşi. Ca nişte lei în cuşcă cărora li s-a adus o halcă mare de carne.

— *You get some money fi a poor mon, mon?* îl întrebă cel mai în vârstă dintre ei.

Era un Rasta jegos şi zdrenţăros, cu părul ca o coamă, împletit în codiţe, negru de slinos care îi mărea capul cu vreo douăzeci de centimetri.

— *Buy me a beer,* îi ceru altul.

Asta îi amintea de Zair. Dar era mult mai periculos. Se apropiară şi alţii ca în jurul, prăzii. Alt grup se învârtea pe lângă

maşină, râvnind-o cu ochi strălucitori. Malko se strădui să le zâmbească prieteneşte.

— Puteţi să mă duceţi la „King Chubby”? Îi întrebă el politicos.

Fu nevoit să pună întrebarea de trei ori până să zărească o lucire în ochii negrului, care rămăsese complet năucit că un alb îl cunoştea pe „King Chubby”… Malko înfundă şi mai tare cuţitul în rană:

— Am întâlnire cu el la prânz.

Nu îndrăznea să se uite la ceas de teamă să nu-i i-l smulgă cu mână cu, tot, însă trebuie să se fi făcut douăsprezece. Ora exactă nu avea absolut nici o valoare pentru aceşti oameni care trăiau toată ziua numai în fum de marijuana. Auzi o discuţie din care nu înţelese nici un cuvânt, iar după aceea, Rasta cei înalt îi făcu mândru semn să-l urmeze… Străbătură două străduţe, apoi ajunseră în faţa unui zid alb cu o uşă din lemn. În stânga, era un imens portret al lui Negus Haile Selassie. La dreapta, zări o femeie cu pieptul mare dezgolit. În faţă, vreo doisprezece Rasta stăteau pe vine sub migdali.

— „King Chubby” este înăuntru, îl anunţă negrul.

Malko intră pe uşă. Un bar mare ocupa tot peretele din fund, de un verde murdar, pe care scria cu roşu: „Welcome to *Baltimore Pub”.* Vreo şase negri stăteau tolăniţi pe taburete şi beau bere Heineken direct din sticlă. S-ar părea că nimeni nu-l bagă în seamă pe Malko. Ca şi cum ar fi omul invizibil… Pereţii erau acoperiţi cu sute de fotografii alb-negru îngălbenite de vreme. Într-un colţ, erau îngrămădite mai multe megafoane. Malko se apropie de tejghea şi o întrebă pe barmaniţă:

— „King Chubby” e aici?

Fără să-i răspundă, ea îi arătă un Rasta cu barba rară şi cu o şapcă din piele maro pe cap, lucioasă de murdărie, ce părea că nu şi-o scosese de ani de zile. Malko se apropie de el.

— *You are* „King Chubby”?

Bărbatul se uită chiorâş la el, cu nişte ochi roşii.

— *Yeah.*

— Vin din partea lui Knolly. Mi-a dat asta pentru dumneavoastră.

Îi întinse sticla de Defender pe care negrul o strânse imediat la piept de parcă ar fi fost portretul lui Negus. Apoi o puse pe tejghea, se ridică şi îl strânse pe Malko în braţe.

— *Welcome, bredda! Welcome! Have a beer!*

Malko se pomeni cu o sticlă de Heineken, iar „King Chubby” îl

bătu cu o palmă zdravănă pe umăr.

— *Mon, bredda* Knolly a avut o idee de milioane!

Rasta strigă cu vocea lui groasă mai mulţi negri care veniră numaidecât. „King Chubby” făcu prezentările.

— „Trinity” este şeful care vă va proteja.

„Trinity” îi întinse mâna înmănuşată lui Malko, căruia nu-i venea să-şi creadă ochilor. Era un Rasta înalt şi slab, îmbrăcat în negru din cap până în picioare şi cu o centură de cow-boy cu două tocuri şi cu pistoale. În mâna stângă avea o puşcă de asalt M 16... Ştia că toţi negrii erau influenţaţi de filme, dar nici chiar aşa! El se dăduse la o parte ca să-i facă loc unui negru rahitic, ce nu avea mai mult de un metru cincizeci, cu un aer arţăgos, cu părul ca o perie.

— El este „Bones[37]”, spuse „King Chubby”.

Cu privirea sticloasă, cu pantalonii rupţi şi încălţat cu nişte bascheţi găuriţi, „Bones” strângea la piept o Uzi.

După aceea, i-l prezentă pe „Duke”, un Rasta mititel cu privirea pierdută şi cu nişte zdrenţe de bermude. „Bucky”, atât de gras încât mergea rostogolindu-se şi „King Kong”, o namilă de doi metri, cu privirea vioaie, doar cu doi dinţi în faţă şi, după toate aparenţele, isteţ precum o cizmă.

„King Chubby”, care începu să tragă dintr-o pipă ca un bebeluş dintr-un biberon, îşi petrecu braţul protector pe după gâtul lui Malko.

— Sunt cei mai buni *bredda* ai mei, zise el. Sunt cu toţii adevăraţi *tribal gunmen.* Dacă sunteţi cu ei, nu riscaţi absolut nimic. *Nothing,* repetă plin de convingere.

Malko nu zise nimic. Nici nu-i lăsă răgazul să s-e gândească. „King Chubby” îl duse în curtea vecină cu barul său, unde era parcată o furgonetă veche, pe platforma căreia erau înghesuite vreo şase boxe enorme. Părţile laterale ale furgonetei fuseseră acoperite cu afişe ale PNP-ului, cu portretele candidaţilor. Malko aruncă o privire în cabină şi zări un microfon fixat de tabloul de bord, de la care îl va îndemna pe Ralph Cromwell să iasă din ascunzătoare. Era un fel de cal troian parcă mai primitiv decât cel legendar...

„Duke”, micuţul Rasta cu privirea pierdută, se aşeză la volan şi sprijini de portieră un pistol automat cât el de mare, în vreme ce ceilalţi patru se înghesuiră într-un Chevrolet verde, un model din anii ’60, cu armele lor ciudate şi cu sacii cu muniţie. Motorul

[37] Oase (n.a.).

fu pornit şi un nor de fum. Albăstrui ieşi din ţeava de eşapament. Mândru nevoie mare, „Trinity” stătea în faţă, iar „Bucky” conducea. În spate, „King Kong” strângea cu forţă Kalaşnikovul, cu o ţigară de marijuana în gură. „Bones” stătea alături de el. „Duke” dădu drumul sonorului. Din boxe izbucni imediat o muzică reggae, mai, mai să dărâme zidurile. „King Chubby” agită pipa şi urlă cât îl ţinea gura:

— Good luck, mon! They are the best!

„Duke” opri muzica, iar furgonetă demară cu o smucitură grozavă, urmată de Chevrolet-ul care semăna cu o grenadă fumigenă. Cele două vehicule luară curba pe South Camp Road, îndreptându-se spre nord. „Duke” cânta de mama focului un refren reggae în dialectul lui, bătând darabana în volan.

Malko se gândi că toată povestea asta era o nebunie. Dar că, dacă îl aducea pe Ralph Cromwell viu, merita din plin osteneala.

Capitolul VIII.

Ralph Cromwell fu smuls din toropeala lui de zgomotele asurzitoare care îi răsunau dureros în cap. Pulsul i se acceleră vertiginos şi îi trebuiră câteva secunde ca să înţeleagă că sosiseră muncitorii care lucrau la maşinile unde se ascunsese el şi care ciocăneau ca nebunii într-o caroserie.

Închise din nou ochii şi încercă să se mişte puţin fiindcă se anchilozase, dar nu reuşi să se deplaseze decât câţiva centimetri. Lungit pe podea în faţa unei maşini vechi decapotabile, îl dureau şalele din cauză că stătuse ghemuit şi înghesuit în arborele cotit, fiindcă înălţimea lui nu îi permitea să se întindă complet şi avea impresia că e un speolog prins între pereţii unei peşteri, gata să fie strivit sub presiunea acestora. Deasupra lui era o altă caroserie, ce o apăsa pe cea a maşinii decapotabile, formând un soi de acoperiş al ascunzătorii.

Când scăpase din Chancery Lane, primul său gând fusese să ajungă la Victoria Jubilee Hospital, care se afla în apropiere. Dar înţelesese repede că nu va putea ajunge din două motive. În primul rând, glonţul din coapsă îl împiedica să meargă. Iar după aceea, Zack „the High-Priest” îşi postase cu siguranţă oamenii la marginea ghetoului. Ralph nu se simţea în stare să-i înfrunte. Pitit într-un cotlon întunecat, îşi aminti brusc că, la vreo două străzi mai încolo, trecuse prin faţa unui cimitir de maşini dintr-o zonă mai puţin supravegheată.

Îl găsise cu uşurinţă. Era pustiu, iar poarta mare, deschisă. În ghereta paznicului, nu se afla nimeni. Pătrunsese în curte şi se dusese la grămada imensă de maşini aruncate unele peste altele, în ciuda rănii de la picior, escaladase carcasele. Alunecând în fanta dintre două table, se strecură apoi în interiorul maşinii decapotabile deasupra căreia fusese aruncată alta. După ce reuşise să închidă portiera, nu mai putea fi zărit din exterior, decât dacă ridicau fiecare maşină în parte ca să-l găsească.

Adormise epuizat. Dacă Petrina nu l-ar fi îmboldit să facă dragoste, acum ar fi cu siguranţă mort. Se trezise în toiul nopţii, tremurând din cauza febrei, mort de foame şi de sete. Ciulise urechile şi desluşi muzică. Din locul unde se afla, nu putea să vadă nimic... Trebuie să fi fost paznicul. Rămăsese ascuns în

întuneric, întrebându-se cum va reuşi oare să iasă de aici. «Îşi pipăi cu grijă coapsa stângă ca să-şi dea seama cât de mare era rana. Glonţul nu pătrunsese în artera femurală, altminteri s-ar fi golit de sânge şi nu avea nici un os fracturat. Dar era încă înfipt în muşchi. Sfâşie cămaşa, confecţionându-şi un pansament rudimentar. După aceea, completă încărcătorul pistolului Browning şi ronţăi un biscuit ca să-şi mai amăgească foamea. Cu ocazia peregrinărilor lui prin diverse ţări periculoase, se obişnuise să aibă întotdeauna la el biscuiţi, o brichetă Zippo şi un cronograf Breitling Emergency ca să poată fi localizat. Era de-ajuns să scoată o antenuţă subţire, pliată în cutie ca să emită un semnal de ajutor, capabil să fie interceptat de un avion sau de un elicopter.

Fu trezit de răpăitul picăturilor mari de apă ce cădeau pe tablă. Era o aversă tropicală. Cadranul luminos al cronometrului arăta ora trei fără douăzeci şi şapte de minute. Muzica încetase şi probabil că paznicul dormea dus.

Sosise clipa să se gândească la viitor. Activând mobilul, formase numărul direct al lui Knolly Vascranil, şeful Centralei CIA. Cu siguranţă că îi va răspunde robotul. Îşi pregătise dinainte coordonatele ca să poată fi găsit. În timp ce forma numărul, avu un şoc: bateriile erau aproape descărcate! Nu avusese cum să le încarce în timpul sejurului forţat din Chancery Lane. Sunase, ascultase cu sufletul la gură mesajul de pe robot care îi mânca secunde preţioase, apoi, în fine, reuşi să vorbească şi el…

— Sunt Ralph. Sunt rănit. Sunt…

„Bip”-urile repetate ce indicau că bateria e pe cale să moară îl întrerupseseră. După aceea, se instala liniştea…

Acest lucru îl năucise pe moment. Apoi, setea începuse să-l tortureze. Aprinsese bricheta ca să lumineze spaţiul în care se afla. Dar constatase că norocul nu-l părăsise de tot. Zărise radiatorul maşinii de deasupra lui. Tot cu ajutorul brichetei, găsise micul robinet şi, bătând puţin în el, reuşise să-l deblocheze. Începu să curgă un firicel de lichid. Avusese din nou noroc: nu era glicol, ci apă. Băuse o înghiţitură. Gustul de rugină persistase puţin în gură, însă cu această rezervă, mai putea să reziste câteva ore.

Înveselit, se gândise că putea s-o ia din loc numaidecât. Însă, tentativa lui de a se strecura afară din maşină se soldase cu un eşec. Mişcase numai un pic piciorul şi îi veni să urle de durere. Intrase singur în capcană!

În ciuda suferinţei, ar fi putut să iasă de acolo, dar făcea prea mult zgomot. Paznicul ar fi avut tot timpul să dea alarma. Adormise descurajat. Zgomotul tinichigiilor îl trezise din somn. Piciorul îl durea din ce în ce mai tare. Numărase câţi biscuiţi îi mai rămăseseră. Putea să mai reziste vreo patru zile… Ziua se scursese cu o încetineală îngrozitoare. Îi auzea pe muncitori vorbind, râzând, ciocănind tablele. Aşteptase înserarea ca să mai bea o gură de apă ruginită şi apoi să ronţăie un biscuit. Gândurile i se învălmăşeau în cap. Nu îşi imagina cum ar putea fi salvat. Singura şansă era să aştepte să nu-l mai doară aşa tare rana, ca să iasă din ascunzătoare în timpul nopţii. Poate că renunţaseră să-l mai caute.

Trecuse şi cea de-a doua noapte. Şi ziua următoare. Era chinuit de foame, gâtul îl ustura din cauza ruginii din radiator. Ziua fusese mai liniştită, căci era sâmbătă. Aparatul de radio al paznicului nu încetase să cânte muzica reggae… Moţăia, se trezea tresărind, cu senzaţia că auzise un zgomot neobişnuit. Şobolanii mişunau peste tot, lăfăindu-se înăuntrul maşinilor. Uneori, Ralph îi simţea pe el şi îi venea să urle. Durerea din coapsă se mai calmase un pic. Se hotărâse să-şi încerce norocul în noaptea asta, când paznicul va închide radioul. Acest lucru se întâmplase pe la ora zece.

Ralph aşteptase o jumătate de oră, apoi începu să se strecoare afară din ascunzătoare, înăbuşindu-şi ţipetele de durere. Ieşise pe jumătate, când zgomotul unor voci îl ţintuise locului. Un bărbat şi o femeie. Vocile se auzeau mai aproape, întrerupte de râsete. După aceea, distinse pocnetul unei portiere şi zăngănitul tablelor foarte aproape de maşina *lui,* care îi provocaseră bătăi puternice de inimă. Urmară scârţâitul arcurilor, râsete înfundate şi suspine.

Era lesne de înţeles că paznicul îşi adusese o fată şi o poseda într-o maşină veche, la câţiva metri de Ralph… Acesta urmărise acţiunea, gemetele şi, la sfârşit, un ţipăt plin de extaz:

— Yeah, sock it to me![38]

Maşinile se zguduiau. „Şedinţa” durase jumătate din noapte, iar mirosul fad al marijuanei ajunsese până la Ralph. După ce făcuseră dragoste, se apucaseră de fumat.

Fugarul se cufundase într-un somn adânc, tulburat de vise urâte. Poate că CIA credea că a murit, ori pur şi simplu nu era în stare să-i vină în ajutor. Ceasul Breitling Emergency nu-i servea

[38] Da, regulează-mă bine! (n.a.).

la nimic dacă nu zbura pe acolo nici un avion care să-i capteze semnalul. Iar el trebuia să-i transmită poziţia de la aproximativ douăzeci de metri. Singurul lui sprijin era instinctul de a supravieţui. Se agăţa de viaţă pur şi simplu fiindcă nu voia să moară.

Trecuse şi duminica. Îi mai rămăseseră doi biscuiţi. Nici nu mai avea curajul să se mişte, în cea mai mare parte a timpului dormind, în ciuda căldurii apăsătoare şi a mirosului urât care îl înconjura. Era obligat să facă nevoile în maşină... Febra îi uscase gura şi îi dădea uneori frisoane. Mai trecuse o noapte.

Piciorul nu-l mai durea chiar aşa de tare, însă nu-i mai rămăsese decât un biscuit. Ciocăniturile în tablă începuseră la şapte dimineaţa şi încetară abia la amiază. După aceea, fură reluate. Îşi făgădui să mănânce ultimul biscuit spre seară, iar după aceea, să încerce să iasă.

*

* *

„Duke” viră pe Princess Street, care ducea spre sud. După un ocol mare prin nord, pătrunseră în inima ghetoului Matthews Lane. La prima vedere, nimic nu deosebea acest colţ de celelalte zone. Erau la fel de mulţi negri care lâncezeau la soare, copii care se jucau, Rasta ce cotrobăiau prin pubelele de gunoi, bătrâni care şedeau în faţa casei.

Malko aruncă o privire pe harta ghetoului Matthews Lane pe care o ţinea pe genunchi. Knolly Vascranil o prinsese cu piuneze pe un placaj. Ajungând în ghetou, „Duke” pusese în funcţiune boxele. O ceată de copii alerga după furgonetă, încercând să se agate de ea. Strategia imaginată de şeful centralei părea să funcţioneze. Populaţia credea că este într-adevăr o maşină de propagandă a PNP, datorită afişelor prinse de părţile laterale. „Duke” îi adresă un zâmbet ştirb lui Malko.

— Come on, mon!

El îi arătă bătrânul microfon de tipul celor din 1925. Malko îl deschise şi se scarpină pe gât. Chevrolet-ul verde venea după ei hurducându-se. Faptul că nişte oameni înarmaţi escortau convoiul nu mira pe nimeni. Întrerupând muzica, Malko zise:

— Kurt, suntem prietenii tăi, dacă mă auzi, ieşi acum! Nu rişti nimic. Ieşi! îi făcu semn lui „Duke” să mai încetinească puţin. Nu avea nici un rost să lanseze mesajul şi apoi s-o ia la goană. Puse din nou muzică şi cercetă strada. Se pare că oamenii nu luaseră în seamă conţinutul mesajului. Marea majoritate se exprima în

dialect şi de-abia înţelegea engleza clasică… După câţiva metri, deschise din nou microfonul pentru alt apel.

Cămaşa i se lipise de spate de transpiraţie. În urma lor, pasagerii din Chevrolet erau destinşi şi băteau cu degetele în portiere în ritm de reggae. „Duke” mai înainta câţiva metri.

Malko înregistra toate amănuntele. Porţile înguste ce dădeau în curţi, zidurile dărăpănate, terenurile virane, o casă distrusă în întregime, doar cu pereţii rămaşi în picioare… Un garaj, un negustor de mobilă, un hangar plin cu fel de fel de obiecte puse alandala. Se opriră în faţa unui coafor ca să lanseze un nou mesaj, chiar în colţul străzii Haywood. O negresă grăsană îl zări şi strigă cu voce ascuţită, râzând şi arătându-l cu degetul:

— Hei, albule!

Îi zâmbi şi el, dar i se strânse stomacul. Planul lui Knolly Vascranil funcţiona. Dar, oare, vor obţine vreun rezultat?

*

* *

De câteva minute, Ralph era asurzit de o muzică tunătoare ce venea din stradă şi acoperea chiar şi zgomotul de pe şantier. Urmă o scurtă pauză, iar o voce îi ajunse la urechi:

— Kurt, suntem prietenii tăi. Vino la noi!

Crezu mai întâi că e victima unei halucinaţii. Oare cine îi spunea „Kurt”, un vechi pseudonim pe care nu-l mai folosise de multă vreme? Apoi îl cuprinse o vagă bucurie. Veniseră după el. Vru să se ridice cu nerăbdare, însă se lovi cu capul de o tablă şi înjură nebun de tristeţe şi de stres. Se auzea din nou muzică. Căută în minte un mijloc prin care să-şi anunţe prezenţa, dar nu găsi decât unul singur: să tragă câteva focuri de armă.

Malko tocmai se pregătea să traverseze intersecţia următoare, când, dinspre trotuar, auzi un ţipăt chiar în spatele lui. Un negru gesticula în direcţia Chevroletului verde, arătând spre pasagerii din el. Acesta urla cât îl ţinea gura:

— „Trinity”! *Motherfucker!*

„Duke” tresări şi se întoarse spre Malko.

— We go, mon?

Malko tocmai se pregătea să lanseze un nou apel. Trebuia să rămână acolo cel puţin un minut, căci altfel, acţiunea lui nu servea la nimic.

— Notyet, făcu el.

Fatalist cum era, „Duke” îşi luă pistolul automat, îl armă şi îl aşeză de-a curmezişul pe genunchi. Malko număra secundele cu

privirea ţintă la bărbatul care îl strigase pe „Trinity”. Negrul duse mâna sub cămaşă şi scoase un pistol mare automat cu forme colţuroase. Ţinându-l cu ambele mâini, el ochi Chevrolet-ul urlând.

Malko îşi spuse că partea cea mai uşoară a expediţiei lor luase sfârşit.

*

**

Fără să mai stea pe gânduri, „Trinity” propti ţeava armei M 16 de portiera cu geamurile lăsate, îl ochi pe bărbatul care îl ameninţa, apoi apăsă pe trăgaci plin de încântare…

Pe negrul cu Glock-ul parcă îl apucase damblaua în timp ce era sfârtecat de proiectilele puştii de asalt. Murise înainte să atingă pământul.

„Trinity” pusese deja un alt încărcător şi manevra culasa… „Duke” se întoarse către Malko.

— Mon, we go now…

Era greu să te înţelegi cu el. În spatele lor, se dezlănţuise un val de ameninţări. Un grup mai mic îl înconjurase pe omul căzut pe trotuar. Malko îşi scoase pistolul Beretta şi îl armă. Era cam anemic pentru soiul ăsta de gherilă urbană, dar mai bine decât nimic. „Duke” gonea pe străduţele înguste din Matthews Lane. Îşi spuse că vor reuşi să scape. Deodată, se auziră nişte focuri de armă în spatele lui. Scoţând capul pe geam, văzu o maşină care urmărea Chevrolet-ul. Ocupanţii ei agitau pistoalele pe geamurile deschise. „Duke” îi zise zâmbindu-i încântat:

— We gonna make it!

Marea se zărea exact în capătul străzii. Dacă ajungeau în Harbour Road şi virau la stânga, intrau numaidecât în South Side.

„Duke” puse o frână bruscă înjurând. O furgonetă cu cabină dublă tocmai se ivi de pe o străduţă perpendiculară şi se opri în mijlocul intersecţiei, blocându-le drumul. Din ea ţâşniră patru oameni, iar al cincilea, îngenuncheat pe platformă, îi ochea cu un Kalaşnikov. „Duke” lăsă volanul şi puse mâna pe pistolul automat. Dar nu avu timp să-l folosească. O ploaie de gloanţe lovi parbrizul şi furgonetă lui Malko începu să se clatine din toate încheieturile. Din instinct, el se culcă pe banchetă. Simţi o smucitură violentă, furgonetă derapa şi termină drumul lovindu-se de un zid, atingând o femeie în trecere. Malko se ridică şi, privi în jurul lui. Motorul mergea. Traversară intersecţia şi se ciocniră cu cealaltă furgonetă.

— *Go! Go!* ţipă el la „Duke”.

Însă speranţele lui fură spulberate imediat, căci negrul nu mai avea capul pe umeri, iar bucăţile zăceau pe genunchi sau pe podea. Malko se întoarse când auzi zgomotul altor împuşcături. În spatele lui, se dezlănţuise masacrul…

Prinşi între furgonetă şi maşina care îi urmărea, cei patru „protectori” ai lui Malko se găseau acum între două focuri. Cel puţin douăsprezece arme automate împroşcau cu gloanţe bătrânul Chevrolet ale cărui geamuri, plus capota erau pe cale să se facă ţăndări. Curajos, „Trinity” sări din Chevrolet cu un M 16 în mână şi îi ciurui la rândul lui pe urmăritori. Parbrizul vehiculului lor zbură în mii de cioburi, iar pasagerii din faţă fură seceraţi de gloanţe.

Aceasta a fost ultima faptă de vitejie a lui „Trinity”. Bărbatul cu Kalaşnikovul goli tot încărcătorul în spatele lui… Masivul Rasta se împletici şi se prăbuşi cu faţa în jos.

„King Kong” ieşi din maşină şi îi trase o rafală bărbatului cu Kalaşnikovul care căzu imediat. Dar şi el fu secerat de rafalele adversarilor. „Bucky” şi „Bones” au murit în Chevrolet. În jurul maşinii se porni un adevărat dans macabru. Ucigaşii lăsară în pace furgonetă. Malko îşi dădu seama că avea la dispoziţie doar câteva secunde. Nu era momentul să fie copleşit de remuşcări… Se aplecă, deschise portiera şi îmbrânci trupul şoferului afară. Acesta se prăbuşi pe trotuar. În momentul în care Malko se strecură la volan, apăru unul dintre pasagerii furgonetei duşmane cu ochii injectaţi de sânge şi cu un Glock în mână. Scuturându-şi numeroasele codiţe, aţinti arma asupra lui Malko şi scrâşni cu ură:

— *I kill the fuckin mon!*[39]

În acel moment, apăsă pe trăgaciul armei.

[39] Îl omor pe nemernicul ăsta de alb! (n.a.).

Capitolul IX.

Din instinct, Malko îşi încorda toţi muşchii, sperând într-o apărare derizorie. O fracţiune de secundă, crezu că va muri. Pusese Beretta 92 pe banchetă ca să se poată debarasa de corpul lui „Duke”.

Se auzi un „clic” metalic, abia perceptibil. Percutorul lovise capsa detonantă a cartuşului din ţeava, dar acesta nu porni. În acel moment, Malko se cutremură. Degetele atinseră cu un gest reflex crosa pistolului Beretta. Trase exact în clipa în care adversarul lui scotea cartuşul defect şi se pregătea să introducă altul pe ţeava. Nimerit chiar în piept, negrul se clătină, apoi alunecă încetişor de-a lungul zidului.

Malko era deja la volan şi pornea în marşarier, stând pe resturile din ţeasta bietului „Duke”, într-o baltă de sânge. Imediat ce furgonetă o luă din loc, fu huiduit de oamenii care înconjurau Chevrolet-ul.

Lăsând capul în jos, Malko trecu în viteza întâi şi strivi pedala de acceleraţie. Un miros greţos de, glicol plutea în cabină. Radiatorul era spart. Împuşcăturile izbucniră imediat în urma lui, iar caroseria furgonetei fu zguduită de loviturile surde, găurind boxele de pe platformă... Un glonţ nimeri în volan şi îl despică în două. La nimereală, Malko scoase mâna pe geamul din stânga şi goli încărcătorul pistolului Beretta ca să mai câştige puţin timp. După aceea, se lăsă în voia Domnului...

Ajunse la mare şi viră la stânga pe Harbour Street. Mai avea de parcurs un kilometru şi ajungea în South Side... Mări viteza, dar focurile de armă îi răsunau în urechi. Strălucita idee a lui Knolly Vascranil se sfârşise cu un adevărat masacru. Mirosul fad al sângelui îi făcea greaţă. Şase oameni muriseră degeaba...

Deodată, cabina furgonetei fu năpădită de un fum acru, îndepărtând mirosul de sânge. Motorul scoase un horcăit, iar vehiculul se opri chiar în faţa zidurilor din cărămidă roşie ale Penitenciarului General. Malko sări din furgonetă şi realiză că, pe deasupra, se mai spărsese şi un cauciuc. Foişoarele şi gardul de sârmă ghimpată păreau că-l sfidează cu neruşinare. Lăsând furgonetă acolo, se îndreptă pe jos spre *Baltimore Pub,* înfuriat şi cu ciudă. O dată ce bătuse în retragere, expediţia lui i se părea

acum lipsită de sens. Oamenii din ghetou se cunoşteau de când erau copii şi, în plus, un *tribal gunman* deghizat ca răposatul „Trinity” nu trecea neobservat…

„King Chubby” va fi dezamăgit când va afla că şi-a pierdut forţa de atac. Malko scăpase şi de data asta de la moarte, datorită unui cartuş defect… Dar, într-o bună zi, norocul nu-i va mai surâde. Acum îi rămânea să se ducă la Knolly Vascranil şi să-l întrebe dacă nu avea şi altă idee la fel de strălucită.

*

* *

Ghemuit în ascunzătoarea lui, Ralph Cromwell pândea zgomotele din stradă. Focurile de armă izbucniseră cu câteva clipe înainte ca el să-şi semnaleze poziţia trăgând cu pistolul. Scăpase ca prin urechea acului. Acum, îl neliniştea două sentimente: pe de o parte, bucuria că se ştia căutat, iar pe de alta, deznădejdea. Prietenii lui tot nu ştiau unde se află şi nu avea nici un mijloc prin care să-i anunţe. Nu-i mai rămăsese nimic de mâncare.

Durerea îngrozitoare din picior şi febra îl făceau să-i zvâcnească venele din tâmple. Se temea ca infecţia să nu se transforme în septicemie. Ajuns la capătul puterilor din punct de vedere psihic, îşi spuse că va sta ascuns până când foamea îl va scoate din bârlog. După aceea, Dumnezeu cu mila…

*

* *

Knolly Vascranil îşi turnă o porţie de Defender fără sifon şi fără gheaţă, ca să-şi vină în fire. Înainte ca Malko să intre-n biroul lui, îi trecuse pe la ureche zvonul despre împuşcăturile din Matthews Lane. Povestea lui Malko nu făcu altceva decât să-i dea amănunte despre proporţiile dezastrului. Acum, liniştea se lăsă în biroul de la etajul al patrulea. Cei doi bărbaţi rămaseră îngânduraţi.

— Nu văd ce am putea încerca mai mult, recunoscu şeful Centralei CIA. Poate că a murit.

— Se prea poate, admise Malko. În orice caz, trebuie să fie foarte slăbit. Dar nici eu nu întrevăd vreo ieşire.

Nici Karen Nichols nu avea cum să-i ajute. Îşi aminti subit de istorisirea lui „Cat Fat” Glenroy, ziaristul de la *Daily Gleaner.*

— La reuniunea din Chancery Lane, am întâlnit o femeie, zise el. Nu era din ghetou. Una foarte frumoasă.

Knolly Vascranil înălţă capul.

— O femeie? Ralph ieşea cu o fată extrem de frumoasă, fostă Miss Jamaica. O cheamă Petrina Powell. Dar nu cred că a luat-o cu el. Nu amestecă afacerile cu plăcerea.

— Aţi verificat unde locuieşte?

— Nu, mărturisi americanul.

— Aveţi numărul ei de telefon?

— Nu.

— Cum putem să-l găsim?

Americanul ezită.

— Poate printre lucrurile lui Ralph din apartamentul de la *Pegasus.* Ah, ce prost sunt! Ralph mi-a spus că fata a depus o cerere la Consulat. Îi sun chiar acum.

Nu dură mult. Şeful centralei îi întinse un cartonaş alb lui Malko: Petrina Powell, 14 Lilford Avenue, 927 8402.

— Iată. Luaţi legătura cu ea. Din păcate, nu cred că vă poate ajuta.

— S-a atins cineva de lucrurile lui Ralph Cromwell de când a dispărut?

— Nu, nu cred. Stă la *Pegasus,* la camera 420. Vreţi să verificaţi ceva?

— Da, mă voi descurca. Dacă nu, o să vă sun.

Azi este luni, 8 decembrie, ora patru după-amiază, iar Ralph Cromwell dispăruse joi seară.

*

* *

— Camera 420, ceru Malko recepţionerului.

Fără să ezite, funcţionarul de la recepţie îi întinse o cheie şi mai multe mesaje. În general, nu stăteau la discuţii cu albii. Şi pe urmă, figura lui Malko îi era cunoscută fiindcă locuia şi el în acest hotel.

El ajunse la etajul al patrulea. Pe sub uşă fuseseră strecurate câteva plicuri. Camera era aranjată şi patul făcut. Se aşeză pe el şi începu să citească mesajele. Toate veneau din Statele Unite, în afară de unul, cu data de vineri, ora unsprezece. Era foarte scurt: s-o sune pe Petrina la 927 8402.

Deci, amanta lui Ralph nu aflase că acesta dispăruse. Knolly Vascranil avusese probabil dreptate. Nu putea să-i ajute. Cu toate acestea, un lucru îl nedumerea pe Malko. De vineri, nu mai primise alte mesaje de la Petrina. Ca şi cum tăcerea lui nu ar fi îngrijorat-o.

Formă numărul tinerei şi dădu peste robot. Cotrobăi superficial

prin cameră şi găsi mai multe fotografii color. În unele, era un bărbat cu fizic atrăgător – cu siguranţă, Ralph – iar în altele, o negresă încântătoare cu o figură senzuală, îmbrăcată într-un minuscul costum de baie din două piese. Aceasta trebuie să fie Petrina Powell. După zece minute, opri în faţa casei cu numărul 14 de pe Lilford Avenue, o arteră liniştită ce dădea în Musgrave Road, puţin mai la nord de hotel, în New Kingston.

Era un imobil de trei etaje cu ferestrele protejate de grilaje în stil spaniol. Pe cutiile de scrisori nu era scris nici un nume. Bătu la toate uşile, iar până la urmă îi deschise o negresă masivă care îi arătă apartamentul Petrinei Powell. Locuia la primul etaj, la uşa cu numărul trei.

Bătu, iar cineva îi deschise aproape imediat. Zări o figură vulgară cu trăsăturile umflate de oboseală. Era o fată înfăşurată într-un soi de sari. Bineînţeles că nu era fiinţa distinsă din fotografii.

— O caut pe Petrina, spuse el.

— Nu-i acasă.

— Unde este?

— Nu ştiu.

Ea închisese deja uşa. Malko nu-i mai adresă nici un cuvânt. În timp ce cobora, se ciocni de negresa masivă care îl informase. Ea îi aruncă o privire curioasă.

— Aţi găsit-o?

— Nu, răspunse Malko, era altă fată. Negresa se strâmbă dezaprobator.

— Ah, aia! Nu înţeleg de ce o femeie atât de cumsecade ca *miss* Petrina împarte apartamentul cu târâtura aia care lucrează la *Palais Royale. She is a bad sister...*

Ea se îndepărtă clătinând din cap. Când ajunse la *Pegasus,* Malko se duse direct la recepţie.

— Ştiţi unde este *Palais Royale?*

— Da, bineînţeles, dar nu deschide decât seara, răspunse funcţionarul cu un zâmbet forţat. Trebuie să vă duceţi acolo pe la ora zece. Se află în spatele Consulatului american, pe Nordwood Avenue.

*

* *

O firmă luminoasă cu neon verde anunţa *PALAIS ROYAL.* Era o clădire izolată în mijlocul unei grădini, pe o stradă scurtă ce pleca din Oxford Road, situată chiar în inima New Kingstonului... Vreo

doisprezece negri se fâţâiau prin faţa uşii din lemn de la intrare. Pe o pancartă imensă se putea citi: „No *arms (guns, knives etc.). No cocaine. No ganja.*"

Îşi făcu numaidecât o impresie despre ambianţa din acest loc. Malko plăti o sută de dolari jamaicani, primi o ştampilă cu cerneală violet în palmă, apoi intră.

Fu întâmpinat de o muzică asurzitoare. Un podium puternic luminat, mărginit cu oglinzi în care se reflectau vreo douăsprezece fete foarte sumar îmbrăcate, ce se unduiau spre deliciul spectatorilor, luând poziţii dintre cele mai obscene. Un anunţ era scris cu litere de-o şchioapă: *DONT TOUCH THE DANCING GIRLS.*

Cel puţin, pe cele de pe podium. Când se mai obişnui cu semiîntunericul, Malko distinse un bar lung, unde se înghesuia multă lume. Îndată ce coborâră de pe estradă, „dansatoarele" se amestecară prin mulţime. Lângă Malko, una se freca de un client, sprijinindu-şi fesele de pântecele acestuia, în timp ce el o pipăia de mama focului. Alt consumator vârâse mâna până la cot în chilotul unei fete cu privire de bovină. Pentru *Palais Royale,* era o *go-go girl* tropicală puţin cam exacerbată.

Lui Malko îi trebuiră câteva secunde ca s-o repereze pe colocatara Petrinei Powell. Agăţată de o bară ca în metrou, ea mima un coit, unduindu-se cu mişcări bruşte ale bazinului. Sânii ei voluminoşi săltau în ritmul muzicii. Fiindcă de podium se apropia un client, ea se prefăcu că se mângâie pe sub maioul cu strasuri... în aer plutea un miros greu de marijuana, în ciuda avertismentului de la intrare. Prin colţuri, perechile înlănţuite se prefăceau că dansează. Malko îşi comandă o bere de la bar. De fapt, el era singurul alb de acolo.

Fu nevoit să aştepte un sfert de oră până când fata care îl interesa coborî de pe podium şi se amestecă în mulţime. Doar se apropie puţin de ea, că şi veni imediat să se frece de el, întrebându-l:

— *You buy me a beer?*

— OK.

Ea îl urmă la bar. După privirea fixă, îţi dădeai seama că marijuana trecuse şi pe lângă ea. Nici măcar nu-l recunoscuse pe Malko. Îndată ce se văzu cu berea, fata veni şi se înghesui în el cu o privire de văcuţă îndrăgostită, masându-l discret între picioare... El îi puse mâna pe şold, iar negresa ganguri:

— You wanta lick?[40]

— Why not?

— You have a car?

— Yes.

— Letea go.

De-abia se atinsese de bere. În trecere, ea îşi smulse un soi de capă în care se înfăşură şi o luă înaintea lui Malko. Îndată ce se urcară în maşină, ea întinse mâna:

— Cinci sute!

Malko îi dădu o hârtie de cinci sute de dolari jamaicani. Imediat, se puse pe treabă şi începu să-l descheie la pantaloni. El o opri, dar făta îi aruncă o privire mirată.

— What's wrong?

Malko scoase un pumn de bancnote şi i le vârî sub nas.

— O caut pe Petrina, zise el.

Ea îl recunoscu brusc şi îi aruncă o privire întunecată.

— Nu e în oraş. Ce vreţi de la ea?

— Îmi place.

Negresa nu reacţiona în nici un fel, reluându-şi treaba. Malko o opri din nou.

— Vă dau cinci mii de dolari dacă îmi spuneţi unde este.

Ea se întrerupse.

— Este periculos şi pentru dumneavoastră şi pentru mine.

— Cinci mii, repetă el.

— Bine.

El îi strecură bancnotele, iar ea zise dintr-o suflare:

— S-a întors în satul ei, în Breaton, pe drumul spre Spanish Town.

— Ştiţi adresa?

— Nu. Este un sătuc. Nu spuneţi nimănui că eu v-am zis. Altminteri, mă vor ucide.

Coborâse deja din maşină. Malko se duse la *Pegasus,* nedumerit. *Go-go girl* era cu adevărat înspăimântată. În concluzie, Petrina Powell ştia ceva. Speranţa se cuibări din nou în sufletul lui. Se lupta să îndepărteze din minte figura lui Ralph Cromwell ascuns în ghetou, ajuns la capătul puterilor şi al nădejdii. De când văzuse fotografiile, căutarea devenise mai puţin abstractă. Dacă s-ar pomeni nas în nas cu el, l-ar recunoaşte cu uşurinţă. De-abia întors la *Pegasus,* îl sună pe Knolly Vascranil şi îl informă ce descoperise.

[40] Vrei să te ling? (n.a.).

— Sper să aflaţi câte ceva, răspunse americanul. Specialiştii noştri de la Langley cred că, dacă nu vom avansa cu ancheta în următoarele patruzeci şi opt de ore, nu are rost să mai continuăm…

*

* *

Sătucul Breaton era doar un şir de căsuţe din lemn între două plantaţii cu trestie de zahăr, cu o benzinărie Hancock aşezată la jumătatea drumului dintre Kingston şi Spanish Town. Se găsea la o jumătate de oră de Kingston, pe un drum desfundat ca o pistă africană.

Malko părăsise capitala la ora opt. Opri şi traversă la băcănia minusculă cât o cutie de chibrituri ca să se intereseze.

— O cunoaşteţi pe Petrina Powell? întrebă el.

Băcanul păru că nu înţelege. Malko fu nevoit să cumpere o Coca-Cola şi să explice cu răbdare cine era tânăra, pomenind titlul ei de Miss Jamaica. Atunci, chipul negrului se lumină.

— Ah, da! Mama ei locuieşte în capul satului şi e croitoreasă.

Malko plecă. Era penultima casă şi avea o firmă: „Customized clothes”. Era o dugheniţă. Puştanii care se jucau în faţă se bucurară când dădură cu ochii de Malko. Intră în prăvălie şi văzu o negresă tânără aplecată peste o maşină de cusut. Nu era machiată. Recunoscu trăsăturile delicate ale Petrinei Powell.

— Bună ziua, spuse el. Sunteţi Petrina Powell?

Tânăra negresă se opri din cusut, cu ochii negri plini de panică.

— Da, cine sunteţi dumneavoastră?

— Sunt prieten cu Ralph.

— Ralph? Dar el nu-i aici!

— Îl caut, îi explică Malko. Ştiu că aţi fost împreună joi seara la Zack „the High-Priest”. De atunci, a dispărut.

Petrina Powell îşi mută privirea şi zise cu voce nesigură:

— Dar eu nu ştiu unde este, bâigui fata. Cum m-aţi găsit?

— Cu ajutorul colegei dumneavoastră de apartament.

— Este verişoara mea.

— De ce aţi plecat din Kingston?

Ea tăcu un minut, apoi răspunse:

— Nu am mai găsit de lucru şi mi-am reluat vechea meserie. O ajut pe mama.

Evita să se uite la el. Se vedea atât de bine că minte, încât devenise aproape comică. Malko îşi spuse că trebuia s-o

„dezgheţe”.

— Ţineţi cu adevărat la Ralph? o întrebă el cu voce blândă.

Ea se tulbură.

— Da, da, e toarte drăguţ…

— Atunci, trebuie să mă ajutaţi să-l salvez.

— Să-l salvaţi? Cum?

— Am nevoie de nişte informaţii, insistă Malko. Sunteţi singura persoană în măsură să mi le daţi… Ce s-a întâmplat joi seară la Chancery Lane şi după aceea?

Petrina se uita fix la maşina Singer fără să răspundă.

— Nimeni nu va afla că aţi vorbit cu mine, insistă el.

— Ba da, zise ea fără alte explicaţii.

Malko se apropie de ea şi zise pe un ton apăsat:

— Dacă Ralph trăieşte, sunteţi singura în măsură să-l salvaţi. Cred că merită puţină indiscreţie. Ştiu că aţi fost acolo când Joe Delano a fost ucis. Puteţi fi acuzată de complicitate. Spuneţi-mi ce s-a întâmplat.

Ea se uită înspre uşa ce dădea în spatele prăvăliei, apoi se hotărî pe dată.

— Da, este adevărat, am fost acolo, mărturisi ea dintr-o suflare. Dar nu ştiam ce avea să se întâmple.

— Nimeni n-o să afle, o linişti Malko. Ce s-a petrecut?

Ea îi povesti totul. Aşteptarea fără sfârşit, apoi apariţia bruscă a lui „Choppy” în locul în care ea şi Ralph se retrăseseră. Cum Ralph îl *împuşcase pe* Rasta, apoi cum fugise sărind gardul uzinei din apropiere.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Zack era turbat de furie. L-a acuzat pe Joe Delano că este agent DEA. L-au omorât din bătaie; apoi Zack i-a tăiat capul. Şi-a trimis toţi oamenii în căutarea lui Ralph, dar s-au întors cu coada între picioare. Atunci, m-am gândit că a reuşit să scape. A doua zi l-am sunat la hotel, dar el nu m-a mai căutat. Am crezut că e rănit şi că s-a dus la spital. Abia după aceea, am venit aici.

Malko o cerceta. Din istorisirea ei lipsea ceva.

— Petrina, oamenii aceia sunt nişte ucigaşi. V-au lăsat să plecaţi după ce aţi asistat la o crimă?

Tânăra negresă îşi feri privirea, muşcându-şi buzele, iar în final răspunse cu o voce abia auzită:

— Dudley Karr este unchiul meu. Cumnatul mamei. Nu se pot atinge de mine, însă ştiu că nu voi denunţa pe nimeni.

Malko nu-şi putea reveni din şoc.

— Ralph ştia?

— Nu, răspunse ea. Dar eu am crezut că era un traficant. Abia în seara aceea am aflat că lucra pentru DEA. Zack i-a telefonat unchiului meu, care i-a dat ordin să mă cruţe, însă mi-a poruncit să plec imediat din Kingston şi să nu mă mai întâlnesc niciodată cu Ralph.

Acum, totul era limpede ca bună ziua. Tânăra negresă avea ochii în lacrimi.

— Îl iubiţi? O întrebă Malko.

Ea clătină afirmativ din cap, dar nu reuşi să scoată o vorbă.

— Unde este? îl întrebă ea în final.

— Pe undeva prin ghetoul Matthews Lane. Am încercat să-l caut, dar s-a terminat rău…

Malko îi povesti escapada de ieri şi încheie:

— Sunt sigur că Ralph e la capătul puterilor. E chestiune de ore.

— Ce vreţi de la mine? îl întrebă ea cu voce rugătoare. Fac orice ca să-l salvez. Îl iubesc.

Malko se gândi câteva clipe.

— L-aţi văzut pe Zack când l-a ucis pe Joe Delano?

— Da.

— Joe Delano era cetăţean american, agent special în DEA. Dacă depuneţi mărturie, Zack va sta mult timp la închisoare.

Ea se dădu înapoi îngrozită.

— Dar nu pot să fac acest lucru. Unchiul *meu* m-ar omorî!

— Mă îndoiesc că Zack „the High-Priest” vă face închisoare, îi explică Malko. Vreau să-l recuperez pe Ralph, asta e tot. Dar pentru asta, trebuie să-i propun un târg lui Zack. El mă lasă să scotocesc ghetoul şi suntem chit. Sunteţi singura persoană care mă poate duce la el. Acceptaţi?

Cu spatele la uşă, cu privirile plecate şi bărbia tremurând, Petrina Powell părea apucată de catalepsie. Malko îşi ţinea răsuflarea. Dacă refuza, pe zidul sediului CIA din Langley, va mai fi înscris un nume, păstrat ca amintire în lungul şir de eroi secreţi ai Companiei.

Capitolul X.

Petrina Powell înălţă capul, înfundând privirea aurie a lui Malko şi murmură:

— Eu nu pot să mă întorc la Kingston. Dacă aş face ceea ce îmi cereţi, unchiul meu m-ar omorî.

Malko se străduia să-şi păstreze calmul.

— Petrina, e o chestiune de ore. Spuneţi că îl iubiţi pe Ralph. Dacă mai este în viaţă, e la capătul puterilor, în seara asta se împlinesc cinci zile de când se ascunde în ghetou. Trebuie să încercăm ceva astăzi. Dar pentru asta, am nevoie de neutralitatea lui Zack. Nu va accepta decât dacă îl forţăm. Dumneavoastră sunteţi singurul meu atu. Şi cel din urmă.

— Şi lui Zack îi e frică, răspunse Petrina. Dacă va colabora cu dumneavoastră, unchiul meu îl va omorî şi pe el. Nimeni nu mă va putea apăra. Dumneavoastră nu veţi rămâne în Kingston, în schimb, eu da.

Malko simţi prăpastia.

— Dacă veţi colabora cu noi, CIA vă va ajuta să vă stabiliţi în Statele Unite. Dar, până atunci, vă veţi afla sub protecţia *mea.*

— Consulatul american a refuzat să-mi acorde viza, obiectă ea. Voiam să plec împreună cu Ralph ca să lucrez la New York ca fotomodel.

În vocea ei se simţea atâta părere de rău, încât Malko înţelese că va reuşi s-o convingă. Discuţia lor nu mai avea rost, dacă Ralph Cromwell intra în agonie. Ceasul lui arăta ora nouă şi cinci minute.

— Veţi obţine viza, spuse el. Vă dau cuvântul meu. Dacă veţi colabora cu noi, veţi beneficia de „Programul Federal de Protecţie a Martorilor”. Adică de o securitate absolută şi de posibilitatea de a vă stabili în Statele Unite. Împreună cu Ralph, dacă vom reuşi să-l scoatem de acolo.

Tăcu, încordat ca o coardă de vioară. Petrina îl observa cu privirea pierdută, vrând să împace şi capra şi varza. După un răstimp ce i se păru infinit lui Malko, ea se hotărî, în sfârşit.

— Bine, vin cu dumneavoastră la Kingston. Dar nu pot să mă întorc acasă. Verişoara mea îi cunoaşte pe toţi oamenii din banda lui Zack „the High-Priest”.

— Vă cazez la *Pegasus,* spuse Malko. Şi vă ofer şi o protecţie strictă. Haideţi să plecăm!

— Mă duc să-mi iau lucrurile.

Fata dispăru în spatele prăvăliei şi, după puţin timp, se întoarse complet schimbată. Era machiată cu gura conturată cu grijă, cu pieptul strâns într-un pulover foarte fin, cu picioarele-i lungi ivindu-se dintr-o fustă ultrascurtă care se oprea la jumătatea coapselor. Ca un superb fruct tropical din care îţi venea să muşti. O negresă masivă, cu un aer speriat, apăru în spatele ei şi îl imploră pe Malko:

— *Please, mister,* aveţi grijă de fetiţa mea. Nu o am decât pe ea. Malko o asigură cu o singură frază şi o trase pe Petrina după ce îi luă valiza. În mod normal, trebuiau să ajungă în Kingston la ora unsprezece. Numărătoarea inversă îl chinuia. Era înfiorător ce simţea când îşi punea atâtea întrebări, fără să afle dacă nu era deja prea târziu.

*

* *

Petrina Powell tocmai îşi aranja lucrurile în camera din apartamentul închiriat de Malko, la hotelul *Pegasus.* El schimbase vechea cameră cu acest apartament. Erau două încăperi, despărţite de un *sitting-room.* Malko se aşează la telefon. Mai întâi vorbi cu Knolly Vascranil.

— Este o idee extraordinară! aprobă americanul. Dacă îl găsim viu pe Ralph, Dudley Karr o să ne plătească. Cât despre Zack „the High-Priest", mai putem aştepta un pic…

— Am nevoie de două „dădace" pentru Petrina Powell, zise Malko. Dacă s-ar putea să-i trimiteţi pe cunoscuţii mei, Chris Jones şi Milton Brabeck.

— Mă ocup imediat de asta, îi promise şeful Centralei CIA.

— Contez pe dumneavoastră. Acum mă duc împreună cu Petrina la Biroul Narcotice jamaican ca să scrie depoziţia. După aceea, v-o aduc şi plec să mă întâlnesc cu Zack.

— Dumnezeu să vă aibă în pază! zise Knolly Vascranil.

Malko închise şi o sună pe Karen Nichols pe care o găsi pe mobil. Ea ascultă înmărmurită povestea lui, obiectând imediat:

— Sunteţi sigur că Petrina Powell va depune mărturie? Se condamnă singură la moarte.

— Va depune mărturie şi nu se va condamna la moarte, răspunse Malko. Din clipa asta, se află sub protecţia celor două agenţii federale americane atotputernice. După aceea, se va

duce să trăiască în Statele Unite.

— Să vă audă Dumnezeu! oftă Karen Nichols. Vă aştept la birou.

*

* *

Petrina Powell era pur şi simplu copleşită când intră în biroul lui Beres Spence. Anunţat din timp, şeful Biroului Narcotice o primi cu căldură, cu zâmbetul cel mai exuberant. Tânăra se aşeză sfioasă pe marginea banchetei şi, aproape imediat, li se alătură Karen Nichols, semănând cu Grace Jones mai mult ca niciodată şi o învălui pe Petrina cu o privire plină de curiozitate. Amândoi aveau armele la vedere, iar „martora" lui Malko păru şi mai îngrozită.

— Sunteţi într-adevăr gata să ne relataţi sub jurământ că aţi asistat la asasinarea lui Joe Delano?

După ce îi aruncă o privire fugară lui Malko, Petrina Powell înclină capul şi răspunse dintr-o suflare:

— Da.

— Bine, detectivul Nichols vă va lua depoziţia.

Cele două femei ieşiră din birou. Rămas singur cu Malko, Spence îl dojeni:

— Ştiţi ce riscuri vă asumaţi, nu-i aşa?

— Ştiu, zise Malko. Dar nu prea am de ales, căci *sunt nevoit* să-l neutralizez pe Zack, ca să-l pot scoate pe Ralph Cromwell din ghetou. Această depoziţie va servi doar ca mijloc de presiune. Nu am intenţia s-o folosesc. O dată ce îl vom recupera pe Ralph, puteţi să-l şi spânzuraţi pe Zack.

— În acest mod, planul dumneavoastră s-ar putea să meargă, admise poliţistul. Pentru că riscul ce îl priveşte pe Zack este limitat.

Malko crezu că nu a auzit bine.

— Cum?! Uciderea unui agent federal este totuşi un delict foarte grav…

Beres Spence zâmbi cu tristeţe.

— La dumneavoastră, în Statele Unite, sunt sigur că este, dar aici. Lucrurile stau cu totul altfel. Zack lucrează pentru Dudley Karr, iar acesta se află sub protecţia PNP-ului. Dacă PNP câştigă alegerile, cum probabil că se va şi întâmpla, orice urmărire va fi oprită. Zack va fi poate arestat, dar pus în libertate cu discreţie peste câteva luni. Atunci, martorul dumneavoastră cheie va fi asasinat împreună cu întreaga familie… Şi acuzaţia nu va mai

conta.

Malko se cutremură.

— Mă gândesc că poate Zack nu-şi va asuma acest risc, încheie el.

Alungă din minte un gând neplăcut. Dacă Zack ştia că Ralph Cromwell putea să-l acuze pe Dudley Karr, nu va mişca un deget. Oricum, trebuia să facă tot posibilul să-l salveze pe fostul agent CIA.

*

* *

Petrina Powell apăru după o oră, sfârşită. Fără o vorbă, Karen Nichols îi înmâna superiorului ei depoziţia negresei. Acesta o citi, apoi i-o întinse lui Malko. Făcuse treabă bună. Într-o ţară civilizată, Zack „the High-Priest" era bun de spânzurătoare. Crimă înfăptuită cu sânge rece şi mutilare. Numai că, aici, se afla în Jamaica.

— Vreau şi eu o fotocopie, ceru Malko. Karen, puteţi să veniţi cu mine în Chancery Lane?

Poliţista schimbă o privire fugară cu Beres Spence. Apoi acceptă. Dar adăugă imediat:

— Ar fi trebuit să vorbiţi cu „Renckers" despre expediţia dumneavoastră. A fost nebunie curată. Aţi avut noroc că aţi scăpat cu viaţă de acolo.

Malko preferă să nu comenteze.

— O aduc pe Petrina în siguranţă, spuse el. Unde ne putem întâlni peste o oră?

— La intersecţia bulevardului Caledonia cu Slipe Road este o benzinărie Hancock. Voi fi acolo cu fotocopia.

Malko plecă urmat de Petrina Powell. Imediat ce ieşiră, fata izbucni în lacrimi.

— Sunt nebună! Unchiul meu mă va ucide!

— Ba nu, o asigură Malko.

Până la Ambasada americană, ea îşi înghiţi lacrimile, distrusă. Knolly Vascranil o primi foarte amabil în biroul său, îi oferi o ţigară Gauloises blondes şi îi pregăti el însuşi un „întăritor", un „Mai-Tai" pe bază de Cointreau, rom alb, rom brun, Amaretto şi suc de lămâie.

— Aici, nu trebuie să vă fie teamă, spuse Malko. Mă duc la Zack şi mă întorc repede. Totul va fi bine.

*

* *

Un soare arzător sufoca oraşul Kingston, la începutul acestei după-amiezi. Malko realiză că nici măcar nu mâncase de prânz, dar nu îi era foame din cauza tensiunii nervoase.

În faţa benzinăriei Hancock, erau oprite două Ford-uri alb cu albastru ale Constabulary Force. Malko staţiona lângă primul şi zări capul tuns până la piele al lui Karen Nichols. În spate, se găseau doi poliţişti în civil înarmaţi cu arme automate şi un M 16. Dispozitivul era completat de alţi patru poliţişti, tot în civil, care stăteau în celălalt vehicul. Karen Nichols coborî din maşina ei şi îi înmâna lui Malko un plic galben de dimensiuni mai mici.

— Aceasta este depoziţia Petrinei, zise poliţista. Urmaţi-ne.

Cele trei vehicule se angajară pe Caledonia Avenue, virând apoi la dreapta pe Marescau Road, ce ducea drept spre sud. După douăzeci de minute, opriră la numărul 12, în Chancery Lane, sub privirile mirate ale negrilor care îşi făceau veacul pe acolo. Cei patru poliţişti coborâră din al doilea vehicul, protejându-i pe Malko şi pe Karen. Aceasta se apropie de un negru zdrenţăros, sprijinit de zidul din faţa casei cu numărul 12 şi schimbă câteva cuvinte cu el.

— Ce i-aţi spus? O întrebă Malko. Karen Nichols îi zâmbi ca o fiară.

— Este unul dintre paznicii lui Zack. L-am avertizat că, dacă ne aduce toată banda pe cap, ne vom întoarce şi noi cu aruncătoarele de flăcări, Acesta este limbajul pe care-l pricepe…

Ea traversă strada şi bătu la uşa din lemn care se întredeschise şi, în crăpătură, apăru un Rasta cu o mutră de bandit. Karen Nichols îi adresă un surâs rece şi împinse uşa.

— Am venit să-l văd pe „Don”, îl anunţă ea calmă.

Bărbatul se dădu imediat la o parte când îi zări pe ceilalţi oameni înarmaţi. Străbătură o grădiniţă cam părăginită, apoi se strecurară într-un antreu ce dădea într-o încăpere cu ferestrele spre o curte, în care lâncezeau vreo şase oameni. Aceştia discutau cu coatele pe tejgheaua barului sau aşezaţi la mese. Malko şi Karen fură primiţi într-o tăcere mormântală. Poliţista le adresă câteva cuvinte în dialectul lor şi o luă direct la stânga. În acel moment, Malko zări un bărbat cuibărit într-un fotoliu vechi din lemn, cu o şapcă pe cap, trăgând de zor dintr-o pipă. Nu dădeau doi bani pe el aşa cum arăta palid la faţă, trupul firav şi cu un cioc destul de rar. Karen Nichols îi spuse ceva în şoaptă, apoi se întoarse spre Malko.

— Veniţi să vorbiţi cu Zack „the High-Priest”.

Ca tuturor aristocraţilor în vârstă şi lui îi plăcea să i te adresezi cu toate titlurile…

În timp ce se apropia, Malko zări un negru atletic, ras în cap, aşezat în spatele lui Zack, cu o Uzi pe genunchi şi ţeapăn ca o statuie. Nu-l slăbea din ochi pe Malko, precum un câine de vânătoare care nu lasă prada din gură. Malko se uită la „Don”. Acesta îl studia cu ochii întredeschişi şi galbeni ca de guşter, lipsiţi de expresie. Apoi, chipul se lumină de un zâmbet care îi dezveli dinţii neregulaţi şi îi întinse mâna lui Malko. Avea o mână osoasă cu unghii lungi şi negre.

— *Good afternoon, mon!* Aţi nimerit în templul muzicii reggae! îl anunţă el pompos. Bob Marley a cântat chiar aici primele note pentru noi, „obidiţii”.

Karen Nichols se, retrase. Privea scena, sprijinită de un stâlp. Cu un gest cât se poate de firesc, unul dintre *tribal gunmen,* care stătea lângă ea, îi întinse pipa pe care şi-o treceau de la unii la alţii.

Atmosfera părea suprarealistă. Zack începuse să fumeze, iar garda de corp părea de ceară.

— Am venit să vă fac o propunere, începu Malko.

Zack întredeschise ochii.

— O propunere? S-auzim, *mon!*

— Un prieten de-al meu s-a rătăcit prin ghetou, explică Malko, prin ghetoul *dumneavoastră.* Aş putea să-l caut fără să am probleme?

Zack se strâmbă nedumerit.

— Un prieten? Un alb?

— Da.

Jamaicanul scutură încetişor din cap.

— *Mon,* pe-aici nu e nici urmă de alb, aţi fost greşit informat. Însă, dacă doriţi, puteţi să daţi o raită. Spuneţi că sunteţi prietenul meu…

Îşi bătea joc de Malko fără ruşine.

— Este omul căruia i-aţi asasinat prietenul, preciza Malko cu voce de gheaţă. Joe Delano a fost omorât de dumneavoastră chiar *aici,* joia trecută, un american.

Zack „the High-Priest” izbucni într-un hohot de râs zgomotos, dar sincer.

— *Mon, I did not kill anybody!*[41] Noi, jamaicanii, iubim pacea. De fapt, avem trei mari iubiri. (Ridică mâna şi arătă câte un

[41] Nu am ucis pe nimeni, omule!

deget pe măsură ce vorbea.) *Ganja, beer and pussy![42] Yeah, mon.*

Malko simţi că trebuie să-l încolţească.

— Ba l-aţi omorât, repetă el. Era un american, un agent din DEA. Am şi un martor care a scris o depoziţie copleşitoare pentru dumneavoastră, i-aţi tras trei gloanţe în spate şi unul în cap. Am aici mărturia…

Zack se îndreptă de spate fixându-l pe Malko şi întrebă cu vocea lui tărăgănată:

— Karen Nichols, poliţista, ştie toate astea?

— Da.

— Atunci, de ce nu mă arestează?

Malko nu apucă să-i răspundă. Karen i-o luă înainte.

— Astăzi, *mon,* am venit doar ca să discutăm. Prietenul meu are o propunere pentru tine. Va trebui s-o accepţi…

— Vreau să vin mâine în zori cu o maşină cu staţie de amplificare, insistă Malko. Vreau să străbat fără probleme toate străzile din Matthews Lane.

Acum se făcuse aproape trei. Era prea târziu ca să cotrobăie serios prin tot ghetoul. Zack „the High-Priest” trase din pipa lui, iar privirea se învioră ca şi cum s-ar fi dezmeticit. Arătă cu pipa spre Malko.

— Te-am recunoscut, albule! E adevărat că ai mai fost şi ieri pe la noi. Împreună cu prietenii tăi, „Renckers”. Le-a plăcut atât de tare aici, încât au rămas…

La gluma lui, toţi negrii izbucniră în râs. Karen Nichols se încorda: „Don”-ul îşi schimbă brusc atitudinea. Privirea se încarcă de ură şi îi zise lui Malko:

— Poţi să te întorci când vrei, albule. Dar se va întâmpla ca şi data trecută. *Blood for blood, fire for fire![43].*

Lui Malko îi venea să pună mâna pe pistol şi să-i tragă un glonţ în căpăţână. Simţi mâna lui Karen Nichols pe braţ şi auzi vocea liniştită a tinerei:

— Veniţi.

El o urmă. Atmosfera devenise tensionată. Toţi oamenii care erau de faţă, aveau arme. Malko îşi opri privirea la bar şi zări un bărbat masiv, un Rasta, cu ochii ascunşi în spatele unor ochelari de soare şi cu ambele mâini pe un pistol automat cu ţeava îndreptată spre el. Fără să mai spună nimic, se răsuci pe călcâie

[42] Ganja, berea şi păsărică (n.a.).

[43] Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte (n.a.).

şi făcu stânga-mprejur. Karen Nichols veni după el, ţinând strâns mânerul pistolului. Imediat ce ieşiră, se despărţiră, ducându-se fiecare la maşina lui.

— V-am avertizat! îi zise Karen Nichols. Nu se teme de nimic. Se simte invulnerabil. Dar acum ştie că Petrina Powell a vorbit. Fiţi foarte atent!

— Dar nu i-am pronunţat numele şi nici măcar nu a vrut să arunce o privire pe depoziţie, o contrazise Malko.

Poliţista scutură din cap.

— După povestea pe care mi-a spus-o, numai ea ar putea fi bănuită că s-a confesat poliţiei.

Malko îşi stăpâni turbarea. Nu era prea normal să accepte regulile jamaicanilor.

— Credeţi că oamenii dumneavoastră vor fi de acord să mă însoţească în ghetou ca să-i găsim pe Ralph Cromwell?

Trăsăturile negresei se înăspriră.

— Nu. Şi nici nu o să le cer acest lucru. Lăsaţi-o baltă! Chiar dacă vă înţeleg, vă spun că nu veţi reuşi.

Ea demară, făcându-i un semn prietenesc şi lăsându-l pradă furiei oarbe. Încă o încercare eşuată. Sub cerul senin şi soarele arzător, soarta lui Ralph Cromwell i se părea şi mai nemiloasă. Când ajunse în biroul lui Knolly Vascranil, Malko era disperat. Petrina Powell ajunsese deja şi citea o revistă.

— Prietenii dumneavoastră Chris Jones şi Milton Brabeck sosesc mâine dimineaţă de la Miami, îl anunţă şeful Centralei CIA. Ce aţi reuşit să faceţi?

— Zack m-a trimis la plimbare, recunoscu el. Este sigur că nu va fi pedepsit.

Petrina Powell puse jos revista.

— Ştie că eu am..., întrebă ea cu tristeţe.

— Nu, doar nu era să-i arăt depoziţia dumneavoastră.

Nu avea rost s-o pună pe jăratic, repetând ce îi spusese Karen Nichols. Se gândea că a pus de pomană în pericol viaţa Petrinei.

— Nu mai avem altă soluţie, încheie cu tristeţe Knolly Vascranil. Răgazul primit de la Langley expiră mâine dimineaţă. Şi-apoi, experţii spun că nu există nici o şansă să-l găsim pe Ralph Cromwell în viaţă şi că ar fi o prostie să punem în pericol şi alte vieţi omeneşti ca să dăm peste un cadavru.

Malko avea chef să-i spună că israelienii nu raţionau în acest mod, ci făceau absolut orice ca să-şi recupereze oamenii. De unsprezece ani, căutau fără încetare un pilot de-al lor, Ron Arad,

doborât în sudul Libanului. Nimeni nu poate spune cu certitudine dacă mai trăieşte, însă ei nu se lasă. Au plătit o sută de mii de dolari numai ca să recupereze haina din piele a pilotului şi au cheltuit de o sută de ori mai mult cu informatorii şi cu misiunile speciale. O vreme, chiar au pregătit o operaţiune de salvare în Iran, pentru că au crezut că se află acolo.

Iar Ralph Cromwell se găsea pur şi simplu la o aruncătură de băţ! Malko simţea că turbează. În afară de Karen, poliţista rasă în cap, care îl ajuta de bunăvoie, era singur în această operaţiune de salvare a fostului agent din CIA.

— Am mai putea încerca ceva, nu se lăsă Malko.

— Ce anume?

— Aveţi o maşină blindată?

— Da.

— Mi-o împrumutaţi şi mie mâine dimineaţă? Am putea oare s-o echipăm cu staţie de amplificare?

— Poliţia jamaicană dispune de megafoane ca să risipească manifestanţii. Doar nu vă gândiţi să…

— Ba da, răspunse Malko. Mă voi duce cu Chris Jones şi Milton Brabeck imediat ce vor sosi.

Knolly Vascranil scutură din cap înspăimântat.

— Vă daţi seama ce risc vă asumaţi? Ei vor accepta?

Malko îi zâmbi cu răceală.

— Dacă mă refuză, înseamnă că nu mai sunt ei…

Nu era mai periculos să meargă în ghetou împreună cu cele două „gorile” şi cu armamentul lor care echivalează cu cel de pe un portavion, plus o maşină blindată, decât în compania ucigaşilor lui „King Chubby”.

Cel puţin, Malko mai încerca ceva. Misiunea lui se transformase într-un joc feroce între derbedeii jamaicani şi el. Se ridică şi îi zâmbi Petrinei.

— În timp ce aşteptăm, să încercăm să ne petrecem seara într-un mod cât mai plăcut.

*

* *

Ralph Cromwell încercă să-şi bandajeze piciorul rănit, înăbuşindu-şi un urlet de durere. Coapsa şi genunchiul se umflaseră, iar acum simţea durerea până în peritoneu. Făcuse infecţie! Avea nevoie de antibiotice. Ardea din cauza febrei, dar în acelaşi timp, avea senzaţia că cineva îi înfige ace de gheaţă în tot corpul.

De aseară, nu mai avea nimic de mâncare, iar din radiatorul maşinii de deasupra nu mai curgea nici un strop de apă. Era obligat să stea la suprafaţă, cu gura deschisă, ca să-şi mai umezească puţin cerul gurii, iar după aceea, simţea mult timp gustul ruginii în gură.

Căzu pe spate descurajat. Hotărârea lui era luată. Îndată ce paznicul va adormi, se va strecura afară şi va încerca să ajungă la spitalul din apropiere. Oricum, merita efortul, decât să moară în gaura asta devorat de şobolani.

Muncitorii plecaseră, dar se auzea veşnica muzică reggae a paznicului. Îndată ce acesta va adormi, el o va lua din loc.

Capitolul XI.

Toată seara, Petrina Powell nu scăpase nici o ocazie ca să se ameţească. După ce dăduse mai multe telefoane ca să se asigure că va avea a doua zi de dimineaţă un megafon puternic, Malko părăsise Ambasada americană la volanul Lincolnului blindat al lui Knolly Vascranil, întovărăşit de fosta Miss Jamaica.

Cum se văzu în apartamentul lui, aceasta începu să fumeze un „spliff" uriaş pe care îl avusese în geantă, mişcându-se în ritmul muzicii difuzate de canalul MTV. Imediat după aceea, ea scoase din bar o sticlă de Cointreau, una de Tequila Tres Maguayes şi o lămâie ca să prepare un cocteil „Original Mărgărita" pentru ea şi pentru Malko. Veselia ei, destul de forţată, îl cam stânjenea pe acesta. După ce discutaseră despre eşecul suferit cu Zack „the High-Priest", ei nu mai vorbiseră despre lucruri serioase.

— Unde doriţi să cinăm? o întrebă Malko. La hotel?

— O, nu! Aici nu este un loc prea vesel. Există însă un local unde am dorit dintotdeauna să merg, *Jade Garden.* Este însă prea scump…

Jade Garden era un restaurant chinezesc rece, sobru, extrem de scump şi de o calitate cam îndoielnică. Petrina se simţea însă în al nouălea cer în faţa cuiburilor de rândunică şi a raţei *Setchuen.* Malko ceruse o sticlă de Taittinger Comptes de Champagne albă din 1989, din care tânăra femeie se servi copios. Căpătând chef de vorbă, ea începu să-i povestească lui Malko despre câte îndurase ca să pătrundă în Kingston de când plecase din satul ei natal. Îi vorbi despre concursurile de frumuseţe, despre ofertele dubioase ce i se făcuseră, despre lipsa banilor şi slujbele mărunte pe care fusese obligată să le accepte. Timp de două luni, ea lucrase la *Palais Royal.* Auzind despre asta, unchiul ei se înfuriase şi hotărâse să-i asigure o rentă…

Atunci menţiona ea pentru prima oară numele lui Dudley Karr.

Malko o asculta cu atenţie. Pistolul său, Beretta 92, era aşezat pe scaunul de lângă el, ascuns sub un şervet, cu un glonţ pe ţeava. El ocupase o poziţie strategică, lângă acvariu, cu faţa îndreptată către uşă.

Nu se întâmplă însă nimic.

După ce se întoarseră la hotel, el începu să dea telefoane ca să se asigure de anumite lucruri în legătură cu Chris Jones şi Milton Brabeck. Petrina i se băga în suflet cu o atitudine provocatoare şi cu ochii strălucitori.

— Vă place rochia mea?

Rochia era foarte scurtă şi perfect mulată pe corp, avea un decolteu adânc şi punea în evidenţă fiecare rotunjime.

— Mi se pare superbă, mărturisi Malko..

— Eu singură mi-am făcut-o, fără maşină de cusut, preciza Petrina cu mândrie în glas. Şi lui Ralph i-a plăcut enorm.

Ea plecase apoi în camera ei.

Malko reuşi s-o găsească pe Karen Nichols la telefonul mobil ca să o roage să-i întâmpine a doua zi pe Chris Jones şi pe Milton Brabeck, ca să evite plicticoasele formalităţi de la vama jamaicană. Acest lucru era imperios necesar, mai ales că, în bagajele acestora, se afla atâta echipament, încât să asigure întreaga Flotă a Şasea.

Detectivul acceptă cu plăcere.

— Ne despărţim la aeroport.

Nu se punea problema ca să-l ia cu ei în expediţia lor sinucigaşă. Ceva mai liniştit, Malko tocmai se dusese să se culce, când Petrina îl strigă din camera ei:

— Nu vreţi să îmi vedeţi fotografiile?

Malko intră în camera ei. Acolo fumul de *ganja* era atât de dens că puteai să-l tai cu cuţitul. Petrina stătea lungită pe pat, sprijinită în coate, cu rochia ridicată sus de tot, încercând să-l alunge pe Ralph Cromwell din gândurile ei.

Fotografiile o reprezentau în toate felurile: în tricou, cu rochie, cu eşarfa de Miss Jamaica 1995. Imaginea ei era învăluită într-un nimb de senzualitate melancolică, plină de farmec.

— Ea se opri brusc înainte de a termina de răsfoit tot albumul.

— Nu vreţi să-mi arătaţi şi restul? o întrebă Malko.

Petrina surâse încurcată.

— O nu, sunt un pic mai personale.

Amuzat, Malko întoarse pagina şi descoperi o serie de fotografii în care Petrina era complet goală, pe o plajă pustie. Anumite fotografii erau mai mult senzuale decât erotice. Malko se opri în faţa uneia care o reprezenta lungită pe burtă, cu sânii îngropaţi în nisip, cu crupa ridicată obraznic şi cu faţa îndreptată către aparatul de fotografiat, luminată de un zâmbet neruşinat. Privirile lor se încrucişară, iar ambianţa se schimbă într-o

fracţiune de secundă.

— Cine a făcut fotografiile astea?

— Ralph, spuse ea cu vocea tulburată.

— Şi după aceea aţi făcut dragoste?

Petrina se uită la el uimită.

— De unde ştiţi asta?

— Ralph este bărbat şi orice bărbat, văzându-vă aşa, nu putea să se mai gândească la nimic altceva…

— Da, am făcut dragoste, mărturisi tânăra femeie. În ziua aceea, am fumat foarte multă *ganja.* Asta mă face să mă simt extraordinar. Să nu mai vorbim de Ralph.

— De ce? Credeam că îl iubiţi.

— L-am iubit cu pasiune, recunoscu Petrina. Altfel nu aş fi riscat să mă întorc la Kensington cu dumneavoastră ca să-l salvez… Mi-e frică însă că n-am să-l mai văd niciodată…

— Dar mâine dimineaţă…

Ea clătină din cap.

— Nu veţi reuşi. Vă vor ucide şi pe dumneavoastră. Spunând acestea, ea trase fumul adânc în piept, vrând parcă să-şi carbonizeze plămânii.

*

* *

Ralph Cromwell se ridică centimetru cu centimetru în afara maşinii decapotabile în care se ascunsese timp de mai multe zile, apoi se opri ca să-şi recapete suflul. Radioul paznicului se oprise de mai bine de o oră. El îşi strecură Browningul în centură şi începu să se târâie ca o omidă. Caroseria de tablă, turtită, îl împiedica să se mişte, agăţându-i hainele şi piciorul rănit şi tumefiat, ce refuza să-l mai asculte. Foamea îi dădea ameţeli, iar limba i se umflase în gură de sete.

Acum, reuşise să iasă deasupra caroseriilor strivite unele peste altele. Putu să respire din plin şi să privească în jurul său. Poarta era deschisă, iar ghereta paznicului era cufundată în întuneric. Cu grijă, el începu să se mişte deasupra tăblărie făcute zob, muşcându-şi buzele ca să nu urlete durere. Simpla atingere a coapsei rănite îl durea până în creştetul capului. Acum, când reuşise să ajungă aproape de pământ, nu mai avu putere să se ţină şi căzu de la aproape un metru înălţime. Ateriza pe piciorul sănătos, dar nu putu evita atingerea celuilalt de caroserie. Scoase un urlet de durere şi simţi că vomită. Rana îi era străpunsă. De mii de ace înroşite în foc.

Rămase ghemuit la pământ, incapabil să se ridice şi chiar să se mişte, abrutizat de durere, cu creierul golit de orice gând. Apoi se gândi să se ridice şi să fugă, dar muşchii refuzau să-l asculte.

Trecură mai multe minute. Tocmai reuşise să se ridice, cu spatele sprijinit de portieră, când auzi zgomotul unui motor dinspre stradă. Apoi fu orbit de lumina farurilor unei maşini care pătrundea în incinta cimitirului de maşini. Instinctiv, duse mâna după revolver, dar nu-l mai găsi.

Cu un efort supraomenesc, se întoarse şi, în patru labe, începu să bâjbâie pe jos în căutarea lui, dar nu găsi nimic. În acest moment, portierele maşinii se deschiseră şi îşi dădu seama că nu mai are nici o şansă.

*

* *

Petrina fuma în linişte, cu privirea aţintită în gol. Ca să destindă puţin atmosfera, Malko mai întoarse o pagină a albumului.

— Nu, aceea nu!

Tânăra strigă, încercând să-l împiedice să privească, dar era prea târziu. El înţelese imediat de ce.

De astă dată, în fotografie era chiar Ralph Cromwell, surprins pe plajă, în costumul lui Adam. Era întins pe spate, iar Petrina, îngenuncheată lângă el, îi administra o felaţie de toată frumuseţea. Ralph se uita la obiectiv, dar ea era concentrată la ceea ce făcea.

— Fotografia a fost făcută cu declanşare automată, fără ştirea mea, încercă ea să se scuze.

Din nou, privirile lor se încrucişară. Ceea ce citi în ochii tinerei negrese îl făcu pe Malko să îşi înfrângă ultimele scrupule. Puse mâna pe fesele ei şi simţi cum trupul îi freamătă. Degetele îi alunecară pe curbură, până când ajunseră pe coapse.

— Încetaţi, spuse Petrina cu o voce joasă şi răguşită.

Era imposibil să ştie dacă se temea că vă fi tulburată sau dacă i se refuza cu adevărat. Malko inhalase fără să vrea fumul de *ganja* şi se simţea deja rupt de realitate, cu toate simţurile exacerbate.

Cu mâna rămasă liberă, atrase către el capul Petrinei, până ce buzele lor se întâlniră. Timp de câteva secunde, femeia rămase cu buzele încleştate, apoi acestea se desfăcură ca un fruct copt. Limbile lor se înlănţuiră într-un sărut prelung, care deveni violent

când Malko se lipi cu tot trupul său de femeie. Ea se încleşta de el, cu rochia ridicată sus de tot pe coapse. Malko nu mai putu să reziste. Strecurându-şi mâna între pulpele lipite încă, el le separă ca să poată ajunge la micul petic de dantelă neagră. Petrina tresări violent când simţi degetele care îi invadară sexul. Malko nu-şi putu da seama dacă acesta este un ultim gest de refuz sau de ruşine. El îi trase slipul în jos, scoţându-l de tot şi îşi desfăcu hainele în grabă. Apoi o penetra dintr-un singur avânt.

Avea impresia că o despicase în două... Petrina scoase un geamăt răguşit, iar picioarele ei se desfăcură şi mai mult şi îl înlănţui ca o înecată. El începu să se mişte într-un ritm din ce în ce mai accelerat, primit de fiecare dată şi mai adânc. Malko se dezlănţui. El îi ridică picioarele, îndoindu-le. Figura Petrinei exprima o imensă plăcere, iar privirea îi era rătăcită. Ea îşi înfipse unghiile în ceafa lui Malko. Acesta avu impresia că femeia nu mai realizează că face dragoste cu el şi se gândeşte la Ralph. Ea tremura lipită de el ca o păpuşă gonflabilă.

Femeia începu să gâfâie din ce în ce mai sacadat, apoi îşi dădu capul pe spate, scuturată de un orgasm pustiitor. Malko simţi şi el că juisează o dată cu ea.

Picioarele ei slăbiră strânsoarea şi căzură în lături, dar Malko rămase adânc împlântat în trupul arzător. Atunci îi întâlni privirea şi ea murmură:

— Nu este bine ce facem.

În acelaşi timp însă, cele mai intime membrane ale ei îl masau. Era o senzaţie atât de minunată, încât Malko simţi cum i se trezesc din nou simţurile. Petrina îl privi fix, iar el o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Cu siguranţă vă gândiţi că sunt o târfă care îşi înşeală iubitul cu primul venit... Inima îmi spune însă că nu-l voi mai vedea niciodată pe Ralph. Este un fel de intuiţie. Atunci... veţi avea grijă de mine? Nu vreau să mor, şopti ea.

— Da, spuse Malko.

El începu să se mişte din nou. Se afunda în ea cu mişcări ritmice ca de ciocan. În faţa ochilor îi stăruia imaginea din fotografie în care ea se afla aşezată pe pântece, cu crupa ridicată în mod provocator...

El se retrase, o întoarse cu faţa în jos şi o penetra iar în această poziţie nouă. Docilă, Petrina îşi înălţă crupa pentru a-l primi şi mai bine. Malko nu putu să reziste acestei invitaţii mute. Când tânăra femeie îşi dădu seama de ceea ce voia el să facă,

spuse cu simplitate:

— Încetişor, să nu mă doară.

El se înfipsese deja în orificiul secret dintre fesele bombate. Petrina îl primi, iar el o penetra în întregime. Explozia care urmă fu însoţită de un geamăt lung de plăcere. În cele din urmă, Petrina se desprinse de el. Ea întinse mâna după paharul cu „Original Mărgărita", aflat pe noptieră. Mai turnă în el puţin Cointreau şi îl goli dintr-o singură răsuflare. Machiajul i se stricase, iar faţa ei avea o expresie stranie. Îşi reaprinse „spliff-ul" şi scoase pe nări un norişor de fum albastru.

— De câte ori fumez mai mult, am chef să fac dragoste, spuse ea.

Urmă un moment de tăcere. Moleşit de oboseală, de stres şi de fumul de *ganja,* Malko era pe punctul de a-şi reveni, când Petrina se ridică, sprijinindu-se într-un cot.

— Mă întreb dacă nu cumva ştiu deja unde ar fi putut să se ascundă Ralph, spuse ea cu timiditate.

Malko crezu că nu a înţeles bine.

— Glumiţi, spuse el.

— Nu, nu glumesc.

— Atunci, de ce nu mi-aţi spus mai devreme? În după-amiaza aceea ne aflam în ghetou.

Ea îl privi încurcată.

— Atunci nu m-am gândit la asta! Abia adineauri, când făceam dragoste şi mă gândeam la Ralph… Atunci când l-am văzut ultima dată, tocmai făcusem dragoste.

— Şi atunci…?

— Când ne-am dus la Zack, în Matthews Lane, am trecut pe lângă un cimitir de maşini a cărui poartă era larg deschisă, Erau îngrămădite acolo o sumedenie de maşini. Ar putea fi locul ideal pentru o ascunzătoare… S-ar putea însă să mă înşel…

Malko o privi perplex.

— De ce tocmai în acel loc?

— În ghetou nu prea există loc unde să se poată ascunde cineva. Oamenii trăiesc foarte înghesuiţi… Când eram mică, lângă casa noastră se afla un cimitir de maşini unde ne ascundeam de câte ori voiam să nu fim găsiţi de părinţi.

Raţionamentul nu era deloc prost.

— Aţi putea să găsiţi acel loc?

— Cred că da. Mâine vă voi duce acolo, când vor sosi şi prietenii dumneavoastră.

— Nu, spuse Malko. Trebuie să mergem *acum.* Noaptea, ne vom strecura neobservaţi.

— Sunteţi nebun de legat!

Malko era deja cu receptorul telefonului în mâna, sunându-l pe Knolly Vascranil. La cel de al treilea apel, se declanşa robotul… Malko repetă apelul, dar fără succes, apoi închise furios aparatul. Atunci formă numărul lui Karen Nichols. De astă dată suna ocupat. Malko încercă de douăzeci de ori. Cu siguranţă că telefonul acesteia fusese lăsat deschis. Petrina îl privi îngrozită. El ridică ochii către ea şi îi spuse cu blândeţe:

— Plecăm chiar acum. Ralph trebuie să fi ajuns la capătul puterilor. Nu mai putem să aşteptăm până mâine dimineaţă. Maşina este blindată şi în ea se află un M 16.

Cei doi se priviră un moment, apoi ea se ridică în picioare aranjându-şi rochia. Malko se îmbrăcă cât putu de repede. Înainte de a părăsi apartamentul, el încercă din nou să sune la cele două numere de telefon, dar tot fără rezultat.. Ceasul său indica ora unu fără zece minute, după miezul nopţii.

*

* *

Prăbuşită pe bancheta automobilului, Petrina privea pierdută casele întunecate şi străduţele pustii ce defilau prin faţa ochilor ei. Trecură pe lângă National Heroes Park, care li se păru sinistru. Singurele lumini erau aruncate de un „rum-shop” care mai era încă deschis. Când ajunseră pe North Road, limita de nord a ghetoului, Malko se întoarse către tânăra femeie şi îi spuse:

— Arătaţi-mi drumul.

Cu o voce lipsită de viaţă, ea începu să-l ghideze. Farurile maşinii luminau siluete încremenite ce păreau că aşteaptă. În cele din urmă, ajunseră în Matthews Lane.

— Cred că este ceva mai departe, făcu Petrina.

Malko calcă pedala de acceleraţie. Când trecu de următoarea intersecţie simţi un şoc puternic în partea din faţă a maşinii. Inima, începu să-i bată nebuneşte, iar Petrina scoase un ţipăt.

Maşina deviase spre dreapta. În plină viteză, intraseră într-un şanţ adânc, ce traversa drumul! Era imposibil să se mai mişte de acolo! La câţiva metri mai departe, farurile luminau un service, închis însă la ora aceea.

— Ce ne facem acum? îl întrebă Petrina lividă.

— Trebuie să schimb roata. În starea în care se află acum maşina, nu putem pleca.

Tânăra gemu.

— Mi-e teamă că vor veni.

— Nu am o altă soluţie, zise Malko.

El îl puse revolverul Beretta 92 în centură, coborî şi deschise portbagajul. Roata de rezervă şi cricul se aflau la locul lor. Niciodată nu mai schimbase atât de repede o roată, în timp ce scruta întunericul din jurul lor. Peste zece minute, când se urcă iar la volan, inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar Petrina părea mai bătrână cu zece ani.

— Să plecăm cât mai repede de aici, îl imploră ea.

— Vreau să văd locul despre care mi-aţi vorbit mai devreme, insistă Malko.

— Nu sunt sigură… Nu mai ştiu…

Malko îşi continuă drumul, de data asta cu o viteză mai mică. Petrina îi arăta drumul, plângând. Brusc, Malko îşi dădu seama că mai trecuse de câteva ori prin acelaşi loc. Atunci opri motorul şi o luă în braţe, încercând să o calmeze. Femeia tremura ca o frunză.

— Vă rog, faceţi un efort.

Ea îşi şterse lacrimile şi se concentra, iar glasul îşi recapătă siguranţa.

— Aceasta este strada, spuse ea deodată. Era o stradă întunecată, cu sens unic.

— Acolo, la stânga. Cred că acolo este. Malko încetini, cu inima strânsă.

— Acolo este, strigă Petrina.

Malko observă o poartă deschisă şi opri maşina în dreptul ei. Putu să desluşească un teren pe care zăceau mormane de caroserii de maşini vechi.

Cu revolverul în mână, el coborî din Lincoln şi făcu câţiva paşi în interiorul cimitirului de maşini. Nu se auzea absolut nici un zgomot şi nu se vedea nici o lumină.

Ghemuită în maşină, Petrina părea o statuie.

Malko spuse în şoaptă:

— Kurt! Sunteţi aici?

Nimeni nu răspunse. El repetă. Chemarea, apropiindu-se de mormanul de maşini abandonate. Începu să cerceteze locul cu lanterna. Unele maşini erau distruse, dar altele păreau să fie într-o stare destul de bună. Ar fi trebuit să ridice fiecare maşină în parte ca să poată vedea dacă este cineva ascuns acolo. Petrina avusese dreptate. Locul părea să fie o ascunzătoare excelentă

pentru Ralph Cromwell.

— Kurt! strigă Malko ceva mai tare. Răspundeţi.

Din nou, linişte. Americanul putea să fie mort sau leşinat. Or, Malko nu putea rămâne aici la infinit. Se întoarse să plece. Trebuia să revină în zori. Aruncând o ultimă privire în jur, el observă un obiect negru pe pământ. Se aplecă. Şi, cu un şoc formidabil, văzu că este vorba de un telefon portabil! Îl ridică de jos şi se întoarse la maşina sa.

— Kurt!

De astă dată strigase mai tare, dar nici acum nu primi răspuns, în timp ce se urca în maşină, un zgomot neaşteptat sparse liniştea nopţii. Era sunetul unui tam-tam african! Petrina scoase un strigăt strangulat:

— Este Zack! Ne caută.

Malko se uită la ea neîncrezător. De ce să fie nevoie de acest tam-tam?

Porni motorul şi viră la dreapta ca să apuce pe drumul ce urca spre nord, dar deodată, îşi înăbuşi o înjurătură. O maşină care venea din sens opus îl orbi cu farurile. Şi era doar pe sens interzis! El calcă frâna, intră în marşarier, lovindu-se cu spatele de marginea trotuarului. Dintr-o dată, mai multe siluete apărură din întuneric, înconjurând maşina şi lovind-o cu bastoanele. Petrina începu să ţipe îngrozită. Se auziră câteva împuşcături şi impactul gloanţelor cu caroseria Lincolnului.

— Nu vă speriaţi, maşina este blindată, îi spuse Malko. Petrina nu îl auzea însă. În plină criză de isterie, ea urla cât putea de tare.

— Vreau să plec de aici!

Din fericire, portierele erau încuiate. Malko încercă să se retragă cât putu de repede. Ajunse la un drum transversal. Adversarii lor fuseseră înghiţiţi de întuneric, dar Petrina urla întruna. Brusc, ea reuşi să deblocheze portiera şi reuşi să o deschidă!

— Închideţi-o la loc! Repede, urlă Malko.

Era însă prea târziu. Uşa fu smulsă cu violenţă, iar Malko văzu atunci cum un braţ negru o apucă pe femeie prin uşa deschisă şi o trage afară! Ea dispăru cu un urlet de deznădejde. Un negru încercă să se urce în maşină. Malko îşi descarcă arma la întâmplare, apoi calcă pedala de acceleraţie ca să scape.

Abia după ce parcurse vreo douăzeci de metri, putu să oprească pentru a închide portiera. Privi scaunul gol al Petrinei şi

simţi că îi vine să vomite.

Capitolul XII.

De furios şi îngrozit ce era, Malko uită de orice prudenţă. În ciuda oricărui simţ de conservare, el băgă maşina în marşarier şi începu să meargă cu spatele în zigzag pe strada îngustă, până ce ajunse la intersecţia în care Petrina fusese smulsă din automobil. El se opri şi privi în jur. Nu era nimeni!

Coborî geamul blindat din dreptul său şi ascultă cu atenţie. Nu se auzea nici un zgomot. Parcă visase. Sunetul îndepărtat al tam-tam-ului încetase şi el, iar ghetoul părea cufundat într-un somn adânc. Înfuriat, Malko porni maşina, străbătând străduţele vecine şi ajungând din nou în faţa cimitirului de maşini. Nici aici nu părea să existe vreun semn de viaţă. La „rum-shop” erau acum obloanele trase.

Înăbuşindu-şi furia şi neliniştea, el fu nevoit să se hotărască să se îndrepte către nord. Din pricina imprudenţei ei, Petrina Powell fusese răpită de oamenii lui Zack „the High-Priest”. Era limpede că, dacă nu ar fi deschis portiera din cauza panicii, ea s-ar fi aflat acum acolo, dar cu toate acestea, Malko se simţea responsabil. Pentru o clipă, avu în faţa ochilor figura îngrijorată a bătrânei mame care îi spusese: „Să aveţi mare grijă de fetiţa mea”.

După ce părăsi ghetoul, el opri maşina şi sună din nou la Karen Nichols şi la Knolly Vascranil. Nici acum nu reuşi să-i găsească.

Nu-i mai rămânea decât să meargă direct acasă la şeful centralei şi să-l trezească. Într-o viteză nebună, el traversă întregul Kingston, până ce ajunse în zona deluroasă, în care rătăci o bucată de vreme până reuşi să găsească Long Lane, o stradă întortocheată ce se înfunda sub dealuri. Knolly locuia într-o casă rezidenţială, la numărul 14. Totul părea adormit. Malko sună la poartă aşteptând ca cineva să vină şi să-i deschidă... Figura somnoroasă a lui Knolly Vascranil se ivi în deschizătura porţii.

— *My God!* Ce s-a întâmplat?

— Am descoperit locul unde este posibil să se fi ascuns Ralph, iar Petrina a fost răpită chiar sub ochii mei. Unde eraţi? V-am sunat pe mobil din sfert în sfert de oră.

— Pe telefonul mobil?

Americanul aruncă o privire în jurul său şi, scoţând o înjurătură printre dinţi, se repezi către haina agăţată într-un cuier.

— L-am uitat în buzunarul de la haină! Spuse el spăşit. Spuneţi-mi repede ce s-a întâmplat.

*

* *

Când Malko îşi termină relatarea, Knolly Vascranil ajunsese deja la cea de a treia ţigară Gauloises blondes, după ce dăduse pe gât o porţie zdravănă de Defender „Very Classic Pale" fără nici un pic de gheaţă.

— Nu trebuia să vă duceţi acolo în plină noapte, spuse el oftând.

— Nu puteam să mai aştept nici o secundă, ştiindu-l pe Ralph în pericol. Aţi putea să verificaţi al cui este acest telefon portabil?

El îi întinse aparatul găsit în cimitirul de maşini. Americanul îl puse imediat în priză ca să-l încarce. După un minut, el apăsă pe tasta care afişa ultimul număr format. Apoi ridică privirea spre Malko.

— Este cu siguranţă al lui. Numărul afişat este al lui Ralph. Unde s-ar putea afla acum?

— Habar n-am, mărturisi Malko. Ar fi trei ipoteze: ori se află încă acolo şi este mort, ori a fost găsit şi ridicat de oamenii lui Zack, ori a încercat să scape şi a fost apoi găsit de aceştia.

Nici una dintre ipoteze nu suna prea încurajator.

— Trebuie să căutăm bine în cimitirul de maşini mâine dimineaţă, spuse Knolly Vascranil. Voi cere ajutorul poliţiei şi al armatei..

— Dar ce facem cu Petrina?

Şeful centralei îşi întoarse privirea într-o parte.

— Din păcate, nu pot face mare lucru pentru ea... Nu este cetăţean american, iar jamaicanii nu vor să se amestece când este vorba de nepoata lui Dudley Karr. Eu cred că fata nu riscă cine ştie ce, tocmai din această cauză.

Malko clocotea de furie. Nu putea fi deloc liniştit atâta vreme cât nu o găsea pe tânăra femeie aflată sub protecţia lui. El se ridică simţindu-şi capul greu.

— Puneţi totul la punct pentru razia de la cimitir. Până atunci, eu cu Karen Nichols mergem să-i întâmpinăm la aeroport pe Chris Jones şi pe Milton Brabeck. Ne vom întâlni iar în ghetou.

El străbătu din nou străduţele sinuoase ale Kingstonului, până ce ajunse la hotelul *Pegasus.* Aici nu îl aştepta nici un mesaj. Se

întinse pe pat, dar somnul nu putea să-l cuprindă. Oare ce i se putuse întâmpla Petrinei?

*

* *

Erau toţi adunaţi acolo, în cerc, în imensa pivniţă a vilei lui Dudley Karr, în care se afla un uriaş cazan cu apă clocotită, ce alimenta întreaga vilă: „Wide-Eyed” Zinky, „Blinds”, „Big Uzi”, „Early Bird”, Zack „the High-Priest” şi un tânăr îmbrăcat cu un tricou, care stătea ceva mai retras.

În faţa lor, se afla Petrina Powell, culcată jos, pe pardoseală, legată fedeleş de mâini şi de picioare. Rochia sfâşiată îi era ridicată până sus pe coapse, iar ei se uitau rânjind la ea. În faţa lor, cu braţele încrucişate, stătea Frank „Bad Word” Gilepsie, care o adusese pe tânăra fată din ghetou cu maşina şefului său. Până acum, nimeni nu se atinsese de ea. Singurul care putea lua o hotărâre era unchiul ei. Toţi ştiau că trebuia să fie pedepsită, dar nu şi cum anume.

Pe scară se auziră nişte paşi şi apăru Dudley Karr, însoţit de Crystal. „Ayatolahul” semăna cu un butoi, înfăşurat cu un halat de mătase, de la Versace, în culori ţipătoare şi cu papuci asortaţi. Crystal era îmbrăcată cu un neglijeu de culoare verde, destul de transparent, având în picioare papuci cu tocuri înalte..

„Ayatolahul” se apropie de trupul lungit pe jos. Petrina îi aruncă o privire îngrozită şi bâlbâi:

— Uncie Dudley, I did nothing wrong![44]

Cu o puternică lovitură de picior, Dudley îi închise gura. Cu un ton monocord, Zack „the High-Priest” începu să-l pună la punct cu cele întâmplate în cursul acelei nopţi. Când acesta termină de vorbit, Dudley Karr îi aruncă o privire plină de dispreţ nepoatei sale, care se uita la el îngrozită, cu faţa însângerată. Apoi, spuse:

— You kill the fuckin’ woman![45]

El se dădu înapoi, aruncând o privire de gheaţă către Zack. Acesta nu mai ezită. El fu cel care îi dădu Petrinei prima lovitură de picior în pântece. Apoi se înghesuiră şi ceilalţi şi începură să o lovească cu picioarele, cu bâtele de base-ball, cu lanţurile. Erau ca o haită de câini în jurul pradei. Petrina urla ca înjunghiată.

— Uncie Dudley, please, help me!

Dudley Karr observa scena fără să clipească, cu Crystal

[44] Unchiule Dudley, nu am făcut nimic rău (n.a.).

[45] Ucideţi-o pe târfa asta! (n.a.).

atârnată de braţul său. Crescută în ghetou, amanta lui Dudley era obişnuită cu violenţa. Acest gen de pedeapsă putea fi întrerupt doar atunci când se considera că vinovatul a fost suficient pedepsit. Deodată asta însă, Dudley Karr nu făcu nici un semn. Ei se opriră singuri după vreo douăzeci de minute. Petrina zăcea inertă, scăldată într-o baie de sânge.

Dudley Karr se întoarse să plece. Un geamăt se auzi dinspre Petrina, care se mişcă puţin. Dudley Karr se întoarse furios şi strigă:

— *You not dead yet!*[46]

El se îndreptă către cazan, luă o găleată şi o umplu cu apă clocotită. Râzând, el o vărsă peste trupul nefericitei femei, smulgându-i noi urlete de durere. Pielea acesteia începu să se umfle şi să se jupoaie în fâşii lungi. Membrii bandei rămaseră fără glas. Gâfâind de oboseală, Dudley îi întinse găleata lui Crystal.

— *Take some tun too, baby!*[47]

Crystal nu se lăsă rugată de două ori. Ea umplu găleata şi o răsturnă pe faţa Petrinei, amuţind-o complet de data asta. Crystal scurse şi ultima picătură de apă, apoi aruncă găleata.

— Luaţi-i trupul şi aruncaţi-l pe un *dungle*[48]*,* le porunci el oamenilor săi. Zack, despre restul, vom vorbi mâine.

Nimeni nu făcu vreun comentariu. Această crimă oribilă îi lăsase total reci.

*

* *

Crystal avea impresia că are foc între picioare. Ea care era întru totul supusă amantului ei, nu avea decât un singur gând în cap: să facă sex.

Imediat ce Dudley Karr se lăsă să cadă pe patul acoperit cu o cuvertură model Versace, ea veni lângă el şi începu să se frece de trupul lui, fără ca să-şi scoată rochia.

— Ai văzut cum te-a trădat ticăloasa aia? îi şopti ea. Bine ai făcut că ai procedat aşa…

„Ayatolahul” era şi el excitat, dar lui nu-i plăcea să vorbească în plus. El o apucă pe Crystal de ceafă şi îi îndesă capul între coapsele sale monstruoase.

---

[46] Nu ai murit încă! (n.a.).

[47] Distrează-te şi tu puţin, dragă! (n.a.).

[48] Teren viran, (n.a.).

— Shut it off and suck my cock![49]

Niciodată nu se refuză o prăjitură cerută cu atâta gingăşie. Dar cei doi erau atât de înfierbântaţi, încât, ceea ce altădată le lua o oră, acum se petrecu doar în câteva minute. Dudley îşi contemplă uimit sexul ridicat. Era un adevărat miracol! Crystal se afla deja deasupra lui. Asta era de fapt singura poziţie posibilă din cauza greutăţii lui. El grohăi de mulţumire dându-şi seama că şi ea era excitată cu *adevărat,* apoi juisa ca un iepuroi, răsucindu-i sfârcurile sânilor prin ţesătura neglijeului. Avea parte de o seară de excepţie.

*

* *

Grunman T4, care aparţinea de Central Intelligence Agency, ateriza pe aeroportul Norman Mailey la ora şapte şi treizeci de minute. Imediat ce aparatul se imobiliza în locul său de staţionare, Karen Nichols se apropie de el, la volanul unei maşini a poliţiei, urmată de Lincolnul lui Knolly Vascranil.

Malko nu închisese ochii toată noaptea, gândindu-se tot timpul la soarta Petrinei. El aşteptase în van noutăţi în timpul nopţii. Karen Nichols se arătase ceva mai optimistă.

— Nici măcar Zack „the High-Priest" nu ar îndrăzni să o atingă pe nepoata lui Dudley Karr, spusese ea. Cu siguranţă, ea va fi pedepsită sever, dar numai atât.

Când Malko văzu coborând pe scara avionului pe cele două gorile ale sale, simţi nevoia să le sară de gât şi să le îmbrăţişeze.

*

* *

Aceştia păreau neschimbaţi de la ultima lor întâlnire ce avusese loc cu un an mai devreme. De la distanţă, nu se deosebeau de restul pasagerilor. Însă, pe măsură ce se apropiau, deveneau evidente dimensiunile lor giganteşti. Fiecare avea un metru nouăzeci înălţime, capul ras, ochii reci şi mobili, umeri de docheri şi braţele cu muşchi umflaţi ca nişte jamboane. Ei striviră degetele lui Malko.

Chris Jones, de un umor excelent, nu păru să observe aerul grav al acestuia.

— Aşadar, avem iar un „baby-sitting"? Pariez că este vorba de o zână...

Milton Brabeck adăugă cu jumătate de voce, făcând semn

[49] Tacă-ţi gura şi suge! (n. a).

către Karen Nichols:

— Cu ce se ocupă tipa? Conduce un restaurant?

— Nu, este ofiţer de poliţie, ca şi voi, îi răspunse Malko.

I se luase o piatră de pe inimă. Împreună cu cei doi, devenea o forţă redutabilă. Gata în orice clipă de orice pentru CIA şi, mai ales, pentru Malko, pe care îl cunoşteau de mai mulţi ani şi cu care înfruntaseră moartea, ei nu se temeau decât de un singur lucru în lumea asta: de mâncarea exotică, adică de orice altceva decât hamburgeri şi de microbi. Imediat ce se aventurau undeva, în lumea a treia, ei îşi aduceau cu ei chiar apă şi medicamente cât pentru un întreg batalion. În ceea ce priveşte echipamentul militar, aveau cu ei cât să umple un mic portavion…

— Misiunea voastră s-a schimbat, le explică Malko cu tristeţe. Vă spun imediat despre ce este vorba.

Îndată ce îşi încărcară bagajele în maşina lui Knolly Vascranil, ei începură să se echipeze. Mai întâi îşi îmbrăcară vestele antiglonţ, apoi îşi luară armele… Cu o deosebită grijă, Chris Jones îşi prinse tocul îi care se afla arma sa, un Magnum 357, care putea, sfărâma capul cuiva de la o distanţă de două sute de metri. Mai adăugă vreo două grenade la centură, un revolver micuţ la gleznă şi, în sfârşit, un mini-Uzi sub braţul stâng, cu încărcătoarele prinse în jurul taliei..

Milton Brabeck îşi înjghebase împreună cu cei din TD[50] o armă destul de ciudată, compusă dintr-un Skorpio recuperat în Bosnia, sub care adaptase un lansator de grenade M 79. Era destul de voluminos, dar el îl ţinea la subsuoară, având o haină ceva mai largă, aşa că nu se vedea prea tare. Tocul de ha centură conţinea o armă automată Sig, de nouă milimetri, însoţită de un încărcător cu cincisprezece cartuşe. Nu-i plăcuseră niciodată prea mult revolverele…

După cinci minute, erau gata echipaţi şi îşi încuiau valizele metalice care conţineau arsenalul lor.

— Apropo, făcu Milton, unde mergem acum? Încă nu mi-am servit micul dejun.

— Îl lăsăm pe mai târziu, răspunse Malko. Acum trebuie să mergem în ghetou. Îl cunoaşteţi pe Ralph Cromwell?

— Sigur că da, era la Divizia Operaţiuni. Un tip încrezut, spuse Chris. Este şi el aici?

— Numai să-l găsim, spuse Malko. Nu v-am adus aici degeaba. Trebuie să vă explic ce se întâmplă.

[50] Technical Division (n.a.).

Karen Nichols se afla în faţa lor într-o maşină a poliţiei, aşa că putură să părăsească aeroportul fără să mai fie supuşi controalelor. Soarele strălucea, reflectându-se în apa golfului Kingston. Văzut de la distanţă, oraşul avea un aer destul de cochet.

— Este destul de simpatic aici, remarcă Milton Brabeck. Ai crede că suntem în vacanţă.

— Din păcate, nu este adevărat, răspunse Malko.

După ce termină ce avu să le spună, cele două gorile ştiau la ce se pot aştepta aici, în Jamaica. Ei mergeau de-a lungul coastei, îndreptându-se către est, unde se afla centrul oraşului, apoi părăsiră coasta ca să poată tăia în două partea de jos a Kingstonului. Când ajunseră în dreptul Penitenciarului General, farurile de atenţionare ale maşinii lui Karen se aprinseră. Imediat după aceea, ea opri maşina. Poliţista coborî şi se îndreptă către ei.

Malko lăsă geamul în jos.

— Ce s-a întâmplat?

Faţa femeii nu exprima nimic, dar vocea îi era tulburată.

— M-am înşelat, mărturisi ea. Petrina Powell a fost găsită.

Văzând privirea întrebătoare a lui Malko, ea completă:

— Este moartă. A fost asasinată cu sălbăticie.

— Unde se află acum?

— Nu departe de aici, pe Thomson Avenue.

— Vreau să o văd.

— Chiar doriţi *cu adevărat?*

— Da.

Avea să bea cupa cu otravă până la fund.

*

* *

Dudley Karr deschise ochii, cu creierul încă amorţit, îndepărtând-o pe Crystal care îl deranja acum. Se uită la ceas şi se trezi complet. Gândindu-se la evenimentele acelei nopţi avu o stare de euforie.

El întinse mâna către amanta sa, care dormea ca întotdeauna pe pântece şi o opri puţin pe curba crupei. Nu putea să creadă că dăduse dovadă de o asemenea bărbăţie. Cert era că cele petrecute îi ridicaseră serios moralul. El cuprinse cu. Privirea încăperea al cărei mobilier îl costase o adevărată avere. În fundul camerei, se afla o canapea acoperită cu o cuvertură, model Versace, în tonuri de roşu, pe care el se lungea adesea ca să o

poată lăsa pe Crystal să îngenuncheze pe mocheta albă ca să-şi exercite obligaţiile de vestală. Ea alesese canapeaua asta dintr-un catalog al decoratorului Claude Dalie, aducând-o tocmai de la Paris. De cealaltă parte a peretelui de sticlă, trona un splendid birou Ludovic XIV, acoperit de aur, ce fusese ales tot de Claude Dalie. Nu se aşeza niciodată la el, dar era foarte mândru de această achiziţie.

Privirea îi rătăci afară. Era o vreme splendidă, iar oraşul îşi etala frumuseţea în faţa ochilor lui. În prim-plan, se putea zări uriaşa antenă a cartierului general al Constabulary Force, situată pe Hope Road.

Alese un „spliff" din grămada de pe noptieră, îl aprinse şi trase adânc în piept un fum. Mirosul de *ganja* o trezi pe Crystal din somn. Ea se întinse, deschise ochii şi, ca o vestală adevărată, se cocoţă pe uriaşa burtă a iubitului ei „sugar dady", dând la o parte pliurile de slănină ce îi acopereau atributele sexuale ca un şorţuleţ.

Dudley Karr fu trezit se o senzaţie extrem de agreabilă: cea a gurii fierbinţi care îi înfuleca membrul încă adormit. Era o fiinţă simplă. Tot ce îşi dorea de la viaţă erau banii, *ganja* şi *pussy.* Fiind incult, nu era interesat de lumea exterioară, detestând călătoriile şi temându-se de braţul lung al DEA. Ideea de a părăsi Jamaica îi producea un rău aproape fizic. Aşa că aduna milioanele de dolari, din care o parte îi servea ca să-şi cumpere o acoperire politică. Momentele sale de repaus se împărţeau între *ganja* şi partidele de sex. Nu citea, nu simţea nevoia să viziteze un muzeu. Din tinereţe fusese însă nesătul atunci când era vorba de sex. Desigur că greutatea sa excesivă era un handicap destul de serios. Cum nu îşi mai părăsea vila, faptul de a o avea la îndemână tot timpul pe Crystal era destul de practic. Ea fusese amanta unuia din oamenii săi, dar flatată de atenţia şefului, îl ajutase pe acesta să-l elimine pe amantul ei. Semăna destul de bine cu Dudley Karr. Era desfrânată, crudă şi total amorală.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, ea acceleră felaţia. Dudley Karr suspină de plăcere. Avea o parteneră pe cinste. El se gândi la sadismul de care dăduse dovadă în momentul în care o lichidase pe ticăloasa de nepoată-sa. Propria lui nepoată să-l înşele! Ce ruşine nemaipomenită!

Aceste amintiri îi reactivară furia şi începu să apese cu mâinile capul amantei sale. Aceasta nu păru să se sperie, ci continuă cu stoicism să-l satisfacă. Vrând să savureze şi mai mult momentul,

Dudley Karr se gândi cu plăcere la victoria pe care o repurtase asupra celor din DEA. S-ar fi putut mulţumi doar cu atât, dar nu dorea ca americanii să se mai bage în treburile lui. De aceea, voia să le dea o lecţie pe care să nu o uite niciodată. Totul era pus la punct pentru asta.

*

* *

Chris şi Milton coborâră primii din maşină, inspectând în mod automat împrejurimile. O maşină în albastru şi alb a poliţiei jamaicane era oprită la marginea unui teren viran, între şosea şi zidurile înalte şi roşii ale unui penitenciar. Doi poliţişti stăteau de pază lângă o prelată neagră ce acoperea un corp omenesc.

Malko, Knolly Vascranil, Karen şi cele două gorile se apropiară. Karen Nichols se aplecă şi dădu prelata la o parte, descoperind cadavrul.

Impresionat, Malko încercă să recunoască în acest corp desfigurat şi deformat de lovituri, cu pielea jupuită, pe femeia cu care făcuse dragoste cu o seară înainte. Şi care ar fi putut trăi încă, dacă el nu s-ar fi dus să o caute. Knolly Vascranil îşi făcu semnul crucii, murmurând o rugăciune.

— *My God!* făcu Chris Jones cu o voce pierită. Ce i-au făcut? Karen Nichols trase prelata peste cadavru şi se întoarse. Ochii ei care erau şi aşa destul de adânciţi în orbite, nu se mai vedeau aproape de loc.

— Au opărit-o după ce au stâlcit-o în bătaie.

— Au opărit-o de vie? întrebă Milton cu o voce sugrumată.

— Sigur că da.

— Dumnezeu să o aibă în pază! făcu Knolly Vascranil.

— Amin! completară într-un singur glas Chris şi Milton.

După un moment de tăcere, Chris întrebă:

— Îl cunoaşteţi pe ticălosul care a putut face asta?

— Da, răspunse Malko.

În acel moment, el jură să nu părăsească Jamaica înainte ca asasinii Petrinei Powell să plătească pentru fapta lor.

— Trebuie să mergem, spuse Karen Nichols.

Ei se urcară în Lincoln. Knolly Vascranil îşi aprinse o ţigară Gauloises blondes ca să îşi ascundă emoţia. Nu îndrăznea să se uite la Malko.

Zece minute mai târziu, ei pătrundeau în ghetoul din Matthews Lane.

— Începând de aici, ne aflăm în teritoriul inamic, îi avertiză

Malko. Se poate întâmpla orice. Ei sunt înarmaţi cu puşti de asalt M 16 şi Kalaşnikovuri.

Haywood Street, unde se afla cimitirul de maşini, era în stare de asediu când ei ajunseră acolo. Vreo şase maşini de poliţie şi militare, pline cu soldaţi în echipament de luptă, erau parcate în jur. Localnicii se făceau că nu le bagă în seamă. Lincolnul şi maşina lui Karen Nichols se opriră în faţa porţii. Vreo doisprezece muncitori se învârteau pe acolo, demontând piesele care mai puteau fi utilizate, transportând caroseriile cu maşini transportoare. Karen vorbi cu şeful cimitirului spunându-i ce au de gând să facă. Adică să caute pe cineva ascuns acolo.

— Nu am văzut pe nimeni, spuse jamaicanul.

— Perfect. Noi vom cerceta peste tot. Va trebui să mutăm caroseriile depozitate acolo.

— Asta înseamnă o groază de muncă… Cine plăteşte treaba asta?

— Dumneavoastră, îi tăie vorba poliţista. Începeţi imediat.

Şeful ordonă în silă muncitorilor, iar aceştia începură să deplaseze caroseriile sub paza poliţiei jamaicane. Chris şi Jones se apropiară de Malko.

— Ce ciudat. Toţi vorbesc engleza, dar eu nu înţeleg o iotă…

— Este un dialect local, îi explică Malko. Karen, aş vrea să vorbesc cu paznicul care doarme în coliba aceea.

Poliţista dădu un ordin şi, câteva minute mai târziu, un negru tânăr se apropie de ei. Avea părul foarte scurt, un inel în urechea stângă, un tricou galben care îi atârna până la genunchi şi o pereche de blugi uzaţi.

— Dumneata eşti paznic aici, întrebă Malko.

— *Yes, mon.*

— Cum te cheamă?

— Kevin, *mon.*

Bărbatul vorbea fără să se uite la el.

— Dormi în coliba de acolo, nu?

— *Yes,* mon.

— Nu ai observat nimic neobişnuit pe aici în ultimele zile?

— Nu, *mon.*

— Nu ai auzit zgomote dinspre maşinile îngrămădite acolo?

— Nu, *mon.* Am auzit doar şobolanii.

— Stai de pază în fiecare noapte?

— Yes, *mon.*

— Şi noaptea trecută?

Bărbatul îşi privea cu încăpăţânare picioarele.

— Am venit aici, spuse Malko cu glas blând. Am intrat în cimitir, dar nu erai.

Nu se auzi nici un răspuns. Tânărul se muta de pe un picior pe celălalt, ferindu-şi privirea.

— Unde te aflai aseară?

— Eram aici.

— Minţi, Kevin. Te-aş fi văzut. Sau m-ai fi văzut dumneata pe mine. Am intrat aici cu o lanternă şi am strigat.

Tipul se încăpăţâna să tacă.

— Nu ai auzit nimic astă-noapte?

— Nu, *mon.*

— Totuşi s-au tras şi nişte focuri de armă. O femeie care a venit aici cu mine a fost răpită.

Linişte totală. Kevin se făcuse cenuşiu la faţă. Brusc, o luă la sănătoasa, îndreptându-se către şosea. Nu făcu însă mai mult de zece metri, că se izbi violent de cotul lui Milton Brabeck, care reacţionase cu viteza unui fulger. Kevin se îndoi de şale şi vomă tot ce avea în el, adică nu mare lucru.

Chris Jones nu vru să rămână dator. El îl apucă de ceafă, aşa cum pisica îşi ia puii, dar cu ceva mai puţină gingăşie şi îl lipi de grămada de maşini.

— Acum, vei spune, tot ce ştii, *motherfucker!*

Kevin clătină din cap, rotindu-şi ochii albi, fără să scoată o vorbă. Chris Jones îşi scoase pistolul şi i-l înfipse în gură, până la plasele. Apoi, calm, trase piedica şi-l întrebă pe Malko:

— Pot să-i spulber creierii acestui *bitch*? S-ar putea să fac mizerie pe aici, dar locul este şi aşa împuţit...

Muncitorii întrerupseseră lucrul şi tensiunea crescuse. Karen se apropie.

— Ce s-a întâmplat?

— Ralph s-a ascuns aici. Cred că acum douăzeci şi patru de ore mai era încă viu. Telefonul portabil pe care l-am găsit aici, a fost pierdut după căderea nopţii, altfel ar fi fost găsit de muncitori.

— Şi credeţi că este *încă* viu? întrebă Knolly Vascranil.

— Dacă nu găsim cadavrul, este posibil, răspunse Karen.

— Părerea mea este că a murit, spuse Knolly. Au reuşit să pună mâna pe el şi acest *motherfucker* ştie foarte bine acest lucru.

— Tot ce e posibil, admise Malko. Şi eu cred că, dacă Zack ne-

a trimis la plimbare ultima dată, a fost pentru că nu avea nimic de schimbat. Acum, aş vrea să-l văd. Şi pe urmă…

El nu-şi termină fraza. Petrina Powell îi reveni în minte. Din nou, îşi jură că nu va pleca din Jamaica înainte să se răzbune. Părăsind cimitirul de maşini, Malko se opri în faţa lui Kevin.

— Unde locuieşti? îl întrebă.

— Pe Bickford Street, la numărul 27, deasupra atelierului de tâmplărie, răspunse el, bâlbâindu-se.

— OK, Kevin, dacă îţi aduci aminte de ceva, ai aici numărul meu de telefon.

El îi dădu acestuia cartea sa de vizită, cu numărul de la *Pegasus* şi cel de la cameră. Era ca şi cum ar fi aruncat o sticlă în ocean. Apoi părăsi locul în care suferise Ralph Cromwell timp de cinci zile. Instinctul său îi spunea că acesta era încă în viaţă. Se agăţa de această idee, pentru că nu ar fi fost drept ca Petrina să aibă o soartă atât de groaznică pentru nimic. Trebuia însă să îl găsească.

Capitolul XIII.

Pe Chancery Lane, la numărul 12, nu era nimeni care să le deschidă, iar gradina era complet pustie. Malko intră primul, cu pistolul în mână, urmat de Karen Nichols. Cei doi bodyguarzi şi Knolly Vascranil rămaseră în stradă. Camera în care stătea de obicei Zack „the High-Priest” era goală. Nu se vedea nici un semn de viaţă.

— Îi este frică, spuse poliţista. Din cauza Petrinei. Se teme de reacţia noastră. Acum are o alta ascunzătoare.

— Poate că se ascunde şi din cauza lui Ralph... Dacă l-a luat ostatic...

Ea ridică din umeri.

— Nu prea cred asta. Cu siguranţă că l-a omorât şi i-a aruncat leşul în mare sau într-un loc unde nu va putea fi găsit niciodată.

Ei părăsiră încăperea. Nu le rămânea decât să plece şi din ghetou.

— Sunt dezolată, spuse Karen înainte de a se urca în maşină. Nu ştiu ce aş mai putea face.

— Aveţi doar mărturia scrisă de Petrina. Puteţi aşadar să îl daţi în urmărire pe Zack.

Ea ridică iar din umeri.

— Bineînţeles, putem încerca, dar sondajele arată că PNP va câştiga alegerile. În acest caz, va fi acoperit. Oricum, mă veţi ţine la curent.

Malko îşi dădu seama că afacerea era ca şi încheiată pentru ea. Pe lângă Joe Delano, Ralph Cromwell putea să fie mort, iar singura persoană care dorise să-l ajute fusese asasinată în mod sălbatic, încercarea CIA se soldase cu un tragic eşec...

Negru de supărare, Malko se urcă în Lincolnul lui Knolly Vascranil. El nu putea să se resemneze. Toţi se întâlniră în biroul şefului Centralei CIA. Chris Jones şi Milton Brabeck se plimbau nervoşi ca nişte lei în cuşcă.

— N-am putea face o încercare să-l găsim pe gunoiul de Zack şi să-l trimitem să caute poarta iadului? sugeră Chris.

— Deja ne aflăm acolo, spuse cu amărăciune Malko. Este inutil să mai riscăm în plus.

— Sunteţi absolut sigur că Ralph a murit? insistă Milton

Brabeck. Malko făcu un gest de neputinţă.

— Cum aţi vrea să fiu sigur? Ei vor face tot posibilul ca să nu-i găsim cadavrul…

Knolly Vascranil îşi trecu degetele prin păr şi puse alte cuburi de gheaţă în paharul cu Defender „Success”.

— Zack nu poate să acţioneze din proprie iniţiativă? întrebă Malko.

— Cu siguranţă că nu. El este doar unealta „Ayatolahului”. Acesta din urmă a fost cel vizat de operaţiunea „Rum-Punch”, care s-ar fi răsfrânt şi asupra PND-ului.

— Şi noi ce vom face acum? Întrebă Chris Jones. Nu se poate ocupa de asta „Ayatolahul”? *Iran sucks!*[51]

— Nu încă, spuse Malko.

El nu avea de gând să abandoneze afacerea, dar adevărul era că nu ştia pe ce drum să o apuce. La *Pegasus* îl aştepta un mesaj. Karen Nichols îi făcea cunoscut că cei de la Narcotic Office trimiseseră la Curtea de Justiţie dosarul lui Zack, în legătură cu asasinarea lui Joe Delano. Cel puţin ea mai încercase să facă ceva.

Cu sufletul negru de supărare, Malko împreună cu Chris şi Milton, se instalară în *sitting room.* Imaginea Petrinei îl obseda îngrozitor. Sticlele cu Cointreau, rom şi Amaretto din care ea îşi preparase cocteilurile „Mai-Tai” se aflau încă acolo, amintindu-i de tânăra femeie dispărută. Alături de el, cei doi bodyguarzi, bucuroşi de faptul că găsiseră o sticlă de Defender, familiară lor, erau pe cale să treacă la atac… Când sună telefonul, Malko ridică fără entuziasm receptorul. În seara asta prefera să nu se mai gândească la nimic. O dată ce cocteilul „Mai-Tai” fusese epuizat, el deschisese o sticlă de votcă Stalicinaia.

— Alo, *mister* Malko?

Era o voce de femeie, de negresă, mai precis.

— Da. Cine este la telefon?

— *Kevin’s boopse*[52]*.* Mă numesc Mallica.

Auzind numele lui Kevin, Malko simţi că i se urcă pulsul.

— Despre ce este vorba, Mallica?

— Am un comision pentru dumneavoastră din partea lui Kevin. I-aţi dat numărul de telefon.

— De ce nu mă sună chiar el?

— Se teme.

---

[51] La dracu’ cu Iranul! (n.a.).

[52] Prietena lui Kevin (n.a.).

— Despre ce fel de comision este vorba?

— Nu pot să vă spun la telefon.

Se auzea cântând muzica de reggae, desigur.

— Atunci, cum procedăm?

— Aşteptaţi…

Telefonul. Se închise brusc. Ce însemna oare acest apel ciudat? Malko îşi frământa creierii să găsească un răspuns, timp în care dădu gata trei pahare cu votcă. Dacă aveau de gând să-l atragă în cursă în ghetou, se înşelau… Chris Jones apăru cu un pahar de Defender „Success” în mână.

— Ne e foame!

— Mergem să mâncăm la *Blues Cafe,* spuse Malko. Este mai vesel decât la hotel.

De fapt, tristeţea îl însoţea pretutindeni.

*

* *

Malko traversă parchingul hotelului ca să ajungă la maşina sa, când o siluetă îi apăru brusc în cale. Chris Jones şi Milton Brabeck puseră mâna pe armă în acelaşi timp. Din fericire, Malko observă părul creţ şi gura cărnoasă, iar o voce înspăimântată strigă:

— *He, mon! Don’tshoot!* Sunt Mallica.

Ea înainta câţiva paşi. La lumina unui felinar, Malko putu să vadă o figură vulgară, cu machiajul ţipător şi un trup pe care plesneau nişte haine ce păreau pictate.

— Unde este Kevin?

— *Downtown.* Îi este frică să vină *uptown.*

— De ce aţi venit?

Ea îl privi drept în ochi cu un zâmbet sfidător.

— *Buy me a dinner, mon!* Atunci am să-ţi spun.

Malko o privi perplex. Avea tupeu de târfă, deşi nu părea… Era vorba de altceva.

— Bine, zise el. Să mergem la hotel. Ea negă cu capul.

— Nu, nu vreau să fim văzuţi împreună. Ştiţi unde se află *Boon Hali Oasis,* de pe Priver Road? Este cam departe şi „*sufferers*” nu se duc niciodată pe acolo.

— Bine, să mergem atunci la *Boon Hali Oasis.*

El trecu la volanul maşinii, cu Mallica alături şi cu cei doi bodyguarzi în spate. Mallica îi arunca continuu nişte ocheade arzătoare. Ei se îndreptară spre partea de sus a oraşului, afundându-se în jungla ce domina oraşul Kingston. Şoseaua se transformă într-un drum de ţară care părea să nu ducă nicăieri.

Chris şi Milton stăteau cu larmele pregătite. Farurile luminau numai pădurea. În cele din urmă, Malko văzu un parching în care staţionau maşini şi un fel de cârciumă sub cerul liber, ale cărei separeuri erau marcate de nişte paravane făcute din rogojini. Ceva mai departe, se putea vedea un ring de dans, de unde veneau eternele acorduri de reggae.

Un negru uriaş şi ceremonios îi instala la o masă şi le luă comanda. Prudenţi, cei doi pistolari hotărâră că o sticlă de Defender este cu mult mai sigură decât apa. Mallica ceru o bere Red Stripe.

Malko sparse tăcerea îndată ce salatele de crevete fur| aşezate pe masă.

— De ce aţi vrut să ne întâlnim? o întrebă el pe negresă.

— Azi-dimineaţă, Kevin nu a putut să vă spună nimic. Mai erau şi alţii pe acolo. Dar el ştie câte ceva.

— Mă îndoiesc. E un mincinos.

Ea se făcu că nu aude. După o gură de Red Stripe, spuse fără să-l privească:

— Kevin vrea cincizeci de mii de dolari ca să vă spună tot ce ştie. Malko îşi încruntă sprâncenele auzind o asemenea pretenţie.

Gorilele rămăseseră cu gura căscată de uimire.

— Este o sumă imensă.

Mallica zâmbi.

— Este vorba de dolari jamaicani.

Asta însemna cam o mie patru sute de dolari americani. Treaba nu era însă destul de clară.

— Cum puteţi să dovediţi că ştiţi *cu adevărat* ceva?

Fără să răspundă, Mallica îşi băgă mâna în geanta de pânză. Ea scoase o armă automată pe care o aţinti asupra lui Malko cu un zâmbet ironic.

El coborî privirea şi văzu gaura neagră a ţevii, apoi degetul pus pe piedică şi brusc simţi că este cuprins într-un bloc de gheaţă. Chris şi Milton, vineţi la faţă, nici nu avuseseră timp să reacţioneze.

Tensiunea nu dură decât câteva secunde. Cu o expresie batjocoritoare, Mallica lăsă arma în jos şi o puse pe masă.

— Asta este arma bărbatului care s-a ascuns în cimitirul de maşini. Acum mă credeţi?

Malko luă arma. Era un Browning cu cincisprezece gloanţe.

Încărcătorul era plin. Chris Jones se scutură şi goli dintr-o

răsuflare paharul său plin cu Defender.

— *Miss,* să nu mai încercaţi figura asta. Niciodată nu v-aţi aflat mai aproape de poarta raiului.

— Sau de poarta infernului, completă Milton, furios că a putut fi luat prin surprindere.

Numai Knolly Vascranil ar fi putut confirma dacă pistolul îi aparţinea lui Ralph Cromwell, deşi lucrul acesta părea destul de plauzibil.

— Cum aţi obţinut arma asta? o întrebă Malko. Mallica îi susţinu privirea.

— Vă spun numai dacă îmi daţi cincizeci de mii de dolari.

— Nu am la mine atâţia bani.

— Cu atât mai rău. Atunci nu vă spun nimic.

Ea îl înfrunta cu un rictus de ticăloasă şi de târfă totodată. Era o tipă dură…

— Foarte bine, atunci să mergem la hotel.

Consumaţia nu meritase deranjul până acolo. În maşină, domnea o tăcere de plumb când ajunseră la hotel. În parching, Mallica îl avertiză pe Malko:

— Nu urc cu dumneavoastră. Mai bine aştept aici până veniţi cu banii.

Malko se supuse, lăsând-o în paza gorilelor sale. După zece minute, el se întoarse şi-i dădu un teanc gros de bancnote a câte o sută de dolari.

— Iată banii.

Ea luă teancul, îl cântări în palmă, apoi îl băgă sub centura pantalonului din catifea roşie.

— Iată, spuse ea. Adesea, seara, mă întâlnesc cu Kevin în cimitirul de maşini, pentru un *night-food.*

— Faceţi picnic?

Mallica izbucni în râs.

— Nu, în ghetou, asta înseamnă că ne regulăm! Noaptea trecută, el a venit după mine la „rum-shop” unde lucrez, la *Pink Buckett.* Avea în cimitir o maşină de demontat, aşa că nu putea să lipsească prea mult, că risca sa i se facă vânt. Când am ajuns acolo, am văzut un tip care era lungit pe jos. La început, am crezut că este un beţiv. Kevin a luat o bară de fier ca să-i trosnească una. Tipul a încercat însă să se ridice şi atunci am văzut că este un alb!

Cei trei o ascultau cu sufletul la gură.

— Şi ce aţi făcut?

— Tot ghetoul ştia că Zack „the High-Priest” caută un *Whitie* şi că oferă o recompensă mare celui care pune mâna pe el. Cum albul începuse să se mişte, Kevin l-a altoit cu bara? De l-a lăsat lat. După aia, l-a legat şi a găsit pe jos revolverul ăsta. Kevin era în culmea fericirii, pentru că „Early Bird” i-a spus mereu că, dacă vrea să intre în bandă, trebuie musai să aibă cel puţin un revolver Glock.

— Cine este „Early Bird”?

— E un pistolar din banda *Spangler.* De fapt este vărul lui.

În ciuda furiei care îl cuprinse auzind povestirea indiferentă a Mallicăi, Malko trebuia să se stăpânească. Femeia continuă fără cea mai mică jenă:

— Eu i-am spus lui Kevin că, dacă îl ducem pe *Whitie uptown,* s-ar putea să ne procopsim. Da’ lui i-a fost frică şi m-a trimis pe mine să-l caut pe „Early Bird”.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Malko gâtuit de emoţie.

Dacă Petrina Powell şi-ar fi amintit de cimitirul de maşini înainte să facă sex cu el, acum ar fi fost în viaţă, iar Ralph Cromwell, salvat.

— „Early Bird” a venit imediat cu alţi *tribal gunmen.* L-a luat pe *Whitie* şi-a spus lui Kevin că, de acum, face parte din bandă. Kevin a fost nebun de fericire. Acum, şeful lui nu mai poate să-l dea afară. Aşa că a luat maşina şi o grămadă de *„spliffs”* şi s-a dus să-şi facă de cap pe plaja de lângă Port Royal. În plus, mai avea şi o armă meseriaşă cum nici nu visase. Cum nu avea trei mii cinci sute de dolari să-şi cumpere un Glock şi-a făcut un pistol dintr-o bară de bicicletă!

— Atunci, cum de vi l-a încredinţat?

Mallica râse.

— Cu cincizeci de mii de dolari, el şi-ar putea cumpăra tot ce vrea. Asta am avut de zis.

Era deja cu mâna pe încuietoarea portierei. Malko o reţinu.

— Aşteptaţi, nu cred că aţi venit să-mi spuneţi doar atât!

Ea îl privi cu ochii mari de mirare.

— *Fi’good!* Kevin a vrut să ştiţi ce s-a întâmplat. Întâi zicea că nu e bine să vorbească cu tipii din *uptown,* pentru că asta i-ar putea pricinui mari necazuri. Eu sunt cea care l-a forţat. La început, s-a înfuriat aşa de tare, că m-a cotonogit în bătaie. Aproape că m-a călcat în picioare.

Kevin era un adevărat gentleman.

— Şi unde se află albul acum?

Ea clătină din cap.

— Asta, *mon,* nu pot să ştiu. Oricum, tipul ăla nu arăta deloc bine. Poate că „Early Bird” deja l-a… N-ar strica să daţi o raită prin Green Bay, prin mărăciniş. E un loc bântuit de vulturi în care cadavrele dispar uşor.

— Dumneavoastră l-aţi văzut pe Zack?

Negresa zâmbi.

— Pe Zack „the High-Priest” nu-l vezi cu una cu două!

— În noaptea aceea, oamenii lui au răpit o femeie care se afla cu mine, Petrina Powel. După aceea au ucis-o cu sălbăticie. Nu aţi ştiut nimic de asta?

— Nu, *mon, fi'good.* Acum pot să plec? Şi să nu spuneţi nimănui de asta. Kevin este un om tare cumsecade.

Mallica avea o concepţie aparte despre omenie. Chris şi Milton nu-şi ascundeau scârba. Malko îşi dădu Seama că aceştia ar fi fost bucuroşi să o strângă de gât. Mallica îi mai aruncă o ocheadă obraznică.

— Dacă într-o zi aveţi chef să ne întâlnim, mă găsiţi în fiecare zi la *Pinkbuckett,* în Breaton. Nici nu ştiţi ce bună sunt…

Ea coborî din maşină, iar Malko o urmă. Ea se apropie de el cu un aer provocator.

— Vă spun adevărul…

— Mallica, vreau să merg la Green Bay. Dar dacă Ralph Cromwell este încă viu, voi da cinci sute de mii de dolari celui care mă va duce la el.

Mallica se clătină ca lovită de trăsnet.

— Cinci sute de mii!

— Da.

În faţa ochilor ei se perindau deja teancuri nenumărate de bancnote…

— *Fi'good!* Am să văd ce pot face, spuse ea. Cum pot să vă găsesc? Nu-mi place deloc să vă dau telefon aici.

Malko îşi aduse aminte de ziaristul de la *Daily Gleaner,* Glenroy, prietenul lui Karen Nichols.

— Aţi auzit de un „crime-reporter” de la *Gleaner,* pe nume Glenroy?

— „Fat Cat” Glenroy? *Fi'sure.* Îşi face. Veacul prin „rum-shops”. Odată am dansat cu el la *Love People One.* Îl cunoaşteţi?

— Da, dacă aflaţi ceva, luaţi legătura cu el.

— OK, *mon.* Şi mulţumesc pentru cei cincizeci de mii de dolari. Ea se îndrepta către ieşirea din parching.

*

* *

Knolly Vascranil se uita trist la Browningul de pe biroul său.

— Într-adevăr, asta e arma lui Ralph, confirmă el. Chiar eu i-am dat-o.

Imediat ce se despărţise de negresă, Malko îl sunase acasă pe şeful Centralei CIA, iar acesta sosi la birou valvârtej. Cei patru bărbaţi tăceau. Knolly rupse tăcerea.

— Mâine dimineaţă, cer poliţiei să caute în Green Bay. Este adevărat că acolo au fost găsite adesea cadavre ale victimelor mafioţilor. Locul este pustiu şi plin de mărăcini. Uneori armata îl foloseşte pentru exerciţiile de tir. Asta este tot ce pot să fac.

— Dar ce se aude în legătură cu trimiterea lui Zack în faţa justiţiei?

— Alegerile vor fi câştigate de PNP, care va interveni în favoarea lui. Am să încerc totuşi să-i sesizez pe cei din British Privy Councii, care girează extrădările. Aţi făcut o treabă extraordinară. Ar trebui să luăm un întăritor…

El deschise barul şi, cu respect, scoase o sticlă cu coniac franţuzesc Otard XO, cu o minunată culoare de chihlimbar.

În timp ce încălzeau coniacul în căuşul palmelor, Chris Jones spuse:

— Extrădarea nu este niciodată o soluţie. Eu, personal, sunt gata să-mi petrec concediul aici şi să mă ocup de acest Zack „the High-Priest”. Pe gratis.

Malko clătină din cap.

— Nu, Chris, nu trebuie să acţionăm la fel ca ei. Riscăm să ne pierdem sufletul.

— Atunci, preferaţi ca nenorocitul ăsta să-şi prăjească c… la soare? făcu amărât Milton Brabeck, gata să sfărâme paharul între degetele încleştate de furie.

— Nu am epuizat încă toate posibilităţile, argumentă Malko.

În sinea lui, simţea că moartea atroce a Petrinei nu trebuia să rămână nepedepsită. Dar asta trebuia să ştie numai el.

Knolly Vascranil aruncă o privire discretă la ceas şi îşi dădu băutura pe gât.

— Ne întâlnim mâine la prânz. Atunci vom primi rezultatul cercetărilor făcute în Green Bay. Vor folosi un elicopter.

Când ajunse la *Pegasus,* Malko se gândi la cele discutate cu Mallica. Avea senzaţia că negresa nu-i spusese tot ce ştia.

*

* *

Malko dormise foarte prost. Soarta tragică a Petrinei Powell, ca şi a lui Ralph Cromwell, continua să-l obsedeze. Se simţea responsabil pentru amândoi. În timp ce pistolarii săi îşi omorau timpul lăfăindu-se în piscina hotelului, el încerca zadarnic să nu se mai gândească la nimic.

Ambasada SUA se afla la cinci minute distanţă de *Pegasus,* aşa că el se întâlni cu Chris şi cu Milton în hol, în ultimul minut.

Nici unul dintre ei nu avea chef de vorbă. Când ajunseră la etajul trei unde se afla postul de pază al ambasadei, Knolly Vascranil veni în întâmpinarea lor.

— Cercetările nu au scos nimic la iveală. Cel puţin nu în Green Bay. Asta nu înseamnă însă nimic. Există o groază de locuri în care te poţi descotorosi de un cadavru. Ca să nu mai menţionăm oceanul.

Intrară cu toţii în birou. Soarele strălucitor contrasta cu starea lor de spirit. Şeful Centralei CIA spuse cu o voce monotonă:

— Cred că operaţiunea „Rum-Punch” s-a încheiat.

— Dar nu suntem încă siguri că Ralph Cromwell este mort, obiectă imediat Malko.

— Este adevărat, recunoscu americanul, dar este imposibil să continuăm ancheta urmărind o pistă ipotetică. Aţi făcut tot ce, omeneşte – este posibil şi chiar mai mult decât atât. Cred că mâine, puteţi părăsi Jamaica.

Malko îşi stăpâni indignarea. Din punct de vedere administrativ, Knolly Vascranil avea dreptate. Dacă Ralph era mort, ei nu aveau nici o dovadă împotriva lui Dudley Karr, pionul principal al întregii afaceri. Cât despre Zack şi anchetarea acestuia în legătură cu asasinarea lui Joe Delano, existau puţine şanse de reuşită, din cauza conjuncturii politice.

— Vă sfătuiesc să luaţi masa la *Strawberry Hill,* zise Knolly Vascranil. Locul este superb, cu o panoramă de excepţie a oraşului.

— Putem găsi acolo şi hamburgeri adevăraţi? Fără şmecherii cu crevete şi alte drăcii? întrebă Chris Jones.

Knolly Vascranil nu avu timp să-i răspundă, căci sună telefonul. După ce răspunse, el îi întinse receptorul lui Malko.

— Este Karen Nichols. Vrea să vorbească cu dumneavoastră.

— Invitaţi-o la masă, îi sugeră Chris Jones. N-am văzut niciodată o femeie cu cap în formă de ou.

Malko luă receptorul.

— V-am căutat la hotel, îi spuse poliţista. Am primit un mesaj de la Glenroy. Se pare că are să vă comunice ceva foarte important.

Brusc, Malko crezu că se sufocă. Imposibilul se întâmplase.

Capitolul XIV.

— Glenroy nu v-a spus despre ce este vorba? o întrebă Malko pe Karen.

— Nu.

— Unde vrea să ne întâlnim?

— Unde v-aţi întâlnit şi ultima oară, la *Jazz Hole.* La. Ora şapte, după ce termină de lucru la ziar.

— Aţi putea să luaţi masa cu noi?

— Îmi este imposibil. Sunt de serviciu.

— Când aş putea să vă văd?

Poliţista avu un moment de ezitare.

— Dacă doriţi, aş putea să-mi iau liber în seara asta.

— Excelent! Pe curând.

După ce puse receptorul în furcă, el se întoarse triumfător spre Knolly Vascranil.

— Mallica l-a contactat pe Glenroy, ziaristul care este prieten cu Karen. Asta înseamnă că Ralph este încă în viaţă.

Tulburat, Knolly îşi aprinse o ţigară.

— Tare aş vrea să fie adevărat, spuse el cu prudenţă. Dar ar trebui să avem o dovadă. Căci nu văd *pentru ce* Zack „the High-Priest" nu l-a ucis imediat.

— Depoziţia Petrinei este de vină. Poate că nu este foarte sigur de protectorii săi. Ştie că americanii pot exercita presiuni atunci când este vorba de unul de-al lor.

— Să dea Dumnezeu să aveţi dreptate, oftă şeful Centralei CIA. Dar să nu ne bucurăm prea repede. Mai întâi să ne asigurăm că Ralph este viu.

— Aveţi portabilul său?

— Da.

— Este încărcat?

— Pot să-l încarc chiar acum.

— Pregătiţi-l, căci îl voi lua cu mine în seara asta.

— Ca să i-l dau lui Glenroy. Dacă Ralph este viu, ne va suna.

— Ideea mi se pare bună. Imediat el puse aparatul la încărcat.

— Ce-ar fi să mergem totuşi la masă? întrebă Chris Jones, care avea nevoie să se hrănească pentru a menţine în formă cele o sută zece kilograme de muşchi.

*

* *

Ralph Cromwell deschise ochii, dar privirea îi era înceţoşată. Capul îl durea îngrozitor, făcându-l să uite de piciorul rănit. Îi trebuiră câteva secunde ca să poată realiza că este lungit pe un pat strâmt, într-o cameră pătrată, fără ferestre, luminată de un bec atârnat de un fir în tavan. Când încercă să se mişte, observă că este legat de mâini şi de picioare cu nişte inele metalice. O curea de piele îi ţintuia gâtul. Dacă încerca să se ridice, se sugruma…

Se simţi groaznic de slăbit, dar ceva mai bine decât în ascunzătoarea din cimitirul de maşini.

El îşi aminti de evenimentele din ultimele ore. Un bărbat îl lovise în cap când încercase să fugă. Apoi se trezise într-o maşină. După aceea, fusese dus într-un local şi lungit pe pământ. Era noapte. I se păruse că-i recunoaşte pe oamenii lui Zack. Fusese lăsat acolo un timp ce i se păruse o eternitate. Nu le păsa de gemetele lui. În fiecare clipă se aştepta să fie ucis.

Iar apoi, spre marea lui surpriză, au început să se ocupe de el. Întâi i-au dat ceva de băut. Apoi, i-au dezlegat mâinile ca să poată mânca o porţie de orez. În cele din urmă, venise să-l vadă un doctor, care îi examinase piciorul, tăindu-i cracul pantalonului. Atunci uriaşe de durere, l-a făcut o injecţie, apoi, alta. Încetul cu încetul, durerea s-a domolit şi a căzut într-un somn adânc. Iar acum se trezea în această încăpere, cu speranţa în suflet.

Dacă nu îl omorâseră imediat, însemna că avea o şansă să supravieţuiască. În uşă se auzi răsucindu-se o cheie şi un negru uriaş, cu faţa încadrată de codiţe, pătrunse în încăpere, cu o farfurie de metal plină cu orez şi cu o sticlă de Red Stripe. El le aşeză lângă pat, apoi eliberă mâna dreaptă a lui Ralph şi desfăcu cureaua care îl strângea de gât. Americanul putu să se ridice şi să mănânce. Paznicul său, aşezat pe un scaun, îl privea inexpresiv.

Când Ralph termină de mâncat şi de băut, el luă farfuria şi sticla şi părăsi încăperea fără să scoată o vorbă.

Durerea se stârnise iar, dar moralul i se ridicase. Nimeni nu hrăneşte un om pe care doreşte să-l ucidă. El închise ochii, gândindu-se la Petrina. Imediat ce va ieşi de aici, avea să o ia cu el la Miami, apoi la Keys. Şi vor face dragoste pe plajă.

El îşi încorda auzul, dar nu putu auzi decât vâjâitul urechilor sale. Nici un sunet nu pătrundea prin pereţii groşi de beton. Era

sigur că se află într-o pivniţă, undeva în ghetou.

Pentru câta vreme însă?

*

* *

Malko opri automobilul Lincoln blindat la douăzeci de metri lângă *Jazz Hole.* El şi bodyguarzii lui rămaseră înăuntru o vreme, ca să poată observa cu atenţie Orange Road. Barul era gol, iar Malko intră pe un culoar întunecat, urmat de cei doi americani în alertă. În locul unde mai fusese o dată, nu se afla decât Delroy, bătrânul Rasta, fumându-şi pipa, care îi salută pe cei trei nou-sosiţi cu un vag „Hello".

— „Fat Cat" Glenroy este aici?

— *Notyet, mon. Beer?*

Fără să mai aştepte răspunsul lor, el se duse să ia din spatele tejghelei trei sticle de Red Stripe pe care le puse pe masă în faţa lor, înainte de a-şi relua pipa. Mirosul de marijuana era destul de înţepător, iar Chris Jones, care avea plămânii sensibili, începu să tuşească.

— *Holy cow!* Ce porcărie!

— Aici se fumează asta aşa cum la noi se fumează tutunul, spuse Malko. Şi nici nu este scumpă...

În spatele lor, se auziră nişte paşi şi apăru Karen Nichols. Era plină de bijuterii – cercei, lanţuri, brăţări şi inele – care contrastau cu ţinuta ei bărbătească: cămaşă şi pantalon de pânză. Ea vorbi ceva cu bătrânul Rasta, care scoase la iveală un „spliif" enorm. Apoi, se întoarse către Chris Jones.

— Aveţi un foc?

Înspăimântat, acesta îi aprinse petarda cu bricheta sa Zippo. Ea îi adresă un surâs dezarmant.

— Aici, noi numim iarba asta *„the seed of wisdom"*[53]*.* Se fumează din timpuri străvechi. Vi se pare că sunt o degenerată?

— Nu, doamnă, protestă Chris Jones încurcat. Karen continuă, nemiloasă:

— Aici cocainei i se mai spune *„The white wife"*[54]*.*

Ei se aşezară pe banchetele desfundate, iar Malko îi povesti poliţistei despre ciudata sa întâlnire cu Mallica.

— Trebuie să fiţi atent cu oamenii din ghetou. Nu poţi avea prea mare încredere în ce spun. Poate că vor să vă stoarcă banii

[53] Sămânţa înţelepciunii (n.a.).

[54] Nevasta albă (n.a.).

fără să vi-l dea pe Ralph în schimb. Dar nu strică să încercăm.

Se mai scurseră vreo zece minute înainte ca Glenroy, ziaristul gras, cu faţa ovală, să apară gâfâind. El dădu pe gât o jumătate de sticlă de bere înainte să treacă la subiect.

— Am văzut-o ieri pe Mallica la barul unde lucrează. M-a rugat să vă transmit un mesaj din partea lui „Early Bird”. Tipul îl are pe Ralph Cromwell şi este gata să vi-l predea în schimbul unui milion de dolari jamaicani şi a depoziţiei făcute de Petrina, în original.

— Ştiţi ce i-au făcut? îl întrebă Malko.

— Da, ştiu.

Era clar faptul că nu doreşte să discute pe această temă.

— Glenroy, tu eşti sigur că îl au pe *Whitie?*

Ziaristul scoase din buzunar o cartelă verde de plastic şi o puse pe masă.

— Iată ce mi-a dat Mallica.

Malko privi documentul: era permisul de conducere al lui Ralph Cromwell, emis în statul Florida.

În sfârşit avea o dovadă concretă. Dar permisul ar fi putut fi găsit asupra cadavrului agentului CIA. Malko scoase telefonul portabil al lui Ralph şi i-l întinse ziaristului.

— Înainte de a continua tratativele, vreau să îi aud vocea lui Ralph. Să mă sune de la acest aparat, cât mai repede posibil. Cum îi aud vocea, vă las un mesaj la *Daily Gleaner.*

Glenroy băgă mobilul în buzunar, destul de abătut.

— La ce număr trebuie să sune?

— La numărul lui Knolly Vascranil, la Ambasada americană. Poate să lase mesajul pe robot. Dacă Ralph nu sună, este inutil să mă mai contactaţi. Înseamnă că este mort.

Ziaristul se ridică cu greutate.

— OK. Am să le transmit.

Ca şi cum şi-ar fi amintit brusc de ceva, el adăugă:

— „Early Bird” vrea şi o declaraţie scrisă de domnul Vascranil, care să certifice că Zack „the High-Priest” nu a fost implicat în afacerea cu cele şapte sute de kilograme de cocaină descoperite la Miami şi că a cooperat cu DEA...

După ce făcu această ultimă precizare, el dispăru. Toate astea îi aminteau lui Malko de tratativele duse de el în Triunghiul de Aur în scopul salvării unui agent CIA, răpit tot de un traficant de droguri, generalul Khun-Sa. Uneori era obligat să stea de vorbă cu tipi cărora le era mai uşor să mânuiască aruncătoarele de

flăcări. Oricum, nimic nu mai putea să-i readucă la viaţă pe Joe Delano şi pe Petrina Powell.

Înainte să se gândească la răzbunare, trebuia să-l salveze pe Ralph.

— Ce părere aveţi de toate acestea? o întrebă el pe Karen.

— Pare să fie ceva serios, zise ea.

— Să vă audă Dumnezeu, făcu Malko. Vă invit pe toţi la *Pegasus,* la o sticlă de Taittinger, să bem pentru prima veste bună primită în ultima vreme. După aceea, vom merge la masă.

*

* *

Polo lounge din hotelul *Pegasus,* le aducea aminte de civilizaţie, cu scaunele confortabile, lumina difuză şi selecţia băuturilor alcoolice. Nu lipsea nici imensul ecran de televizor pe care se puteau urmări meciurile de fotbal, dar care avea sunetul tăiat…

Malko împărţea frăţeşte ceea ce mai rămăsese din cea de a treia sticlă de Taittinger Comtes de Champagne albă din 1989. Avea inima aproape uşoară. Reuşise să o alunge din minte pe Petrina Powell ca să se poată concentra asupra salvării lui Ralph.

Gorilele căscau discret. Tocmai descoperiseră că puteau comanda hamburgeri în cameră…

— Putem urca la noi? întrebă Chris Jones. Cu *miss* Karen, nu riscaţi nimic…

Poliţista izbucni în râs. Ea golise vreo şase cupe cu şampanie. Ei se ridicară de la masă, iar americanii se făcură imediat nevăzuţi.

— Licoarea asta este chiar mai tare decât *ganja*! zise detectiva.

Să compari şampania Taittinger cu marijuana era o îndrăzneală cam mare.

— Mai am o sticlă sus în cameră, îi spuse Malko. Veniţi să bem un „night-cup”.

Karen Nichols nu se lăsă rugată prea mult. Dar, decepţie! În mini-bar nu mai era nici o sticlă cu şampanie! Karen Nichols spuse:

— Pregătiţi-mi un „Original Mărgărita”. Cu Cointreau, tequila şi lămâie verde.

În timp ce Malko se apucă de treabă, ea se instala în faţa televizorului, care transmitea o comedie.

*

* *

Ralph Cromwell simţea cum îi tremură mâinile. De durere, de emoţie, de speranţă. Când ieşise din ascunzătoarea sa, cu două zile în urmă, el nu crezuse că va mai scăpa. Însă acum nu mai avea chef să moară. Deschise capacul telefonului mobil pe care tocmai i-l adusese un negru necunoscut şi, brusc, avu o senzaţie de groază. Îşi dădea seama că nu mai ţine minte numărul lui Knolly Vascranil. Toate cifrele i se amestecau în minte. Avu impresia că le-a format bine, dar o voce necunoscută îi răspunse când întrebă:

— Knolly?

— Aici nu este nici un Knolly. Paznicul său îl observa neîncrezător.

— Hei, *mon,* ce pui la cale?

Americanul întoarse capul. Piciorul începuse să-l doară, iar cifrele îi dansau în faţa ochilor.

— Nu-mi mai aduc aminte numărul. Aşteptaţi puţin, trebuie să-mi amintesc.

El îşi închise ochii, cu telefonul pe piept, încercând cu disperare să îşi limpezească creierul.

Nu îşi notase numărul acela nicăieri, era prea riscant. Trebuia să-şi aducă aminte, era imperios necesar. Cu ochii închişi el trecu în revistă toate combinaţiile mnemotehnice, dar în zadar. Paznicul se uita la el uimit, neştiind ce trebuie să facă. Totul fusese prevăzut în afară de asta!

*

* *

Karen Nichols se întinse, scoţând sânii grei înainte. Privirea îi era cam nesigură, dar plină de bucurie. Taittinger şi „Original Mărgărita” îşi făcuseră efectul.

— Aş putea să fac o baie?

— Sigur că da, spuse Malko.

— Poate să vă mire, dar în ghetou apa nu curge întotdeauna. Treaba asta mă îngrozeşte. Cum am băut cam mult, mi-ar prinde bine.

În timp ce negresa era în baie, Malko încercă să nu se gândească la nimic. Atât timp cât nu avea certitudinea că Ralph este în viaţă, nu avea chef să pună la punct nici un plan. Ca să nu-i aducă ghinion.

Karen ieşi din baie înfăşurată într-un halat din prosop şi spuse:

— Aş putea să dorm aici?

— Desigur.

Se părea că negresa uitase cu desăvârşire că ei doi făcuseră dragoste. *Ganja* îi juca farse.

*

* *

Ralph deschise ochii. În capul său se produse un declic. Fără să ezite, ei formă dintr-o dată uri număr din şapte cifre şi duse receptorul la ureche. O voce de bărbat spuse „Alo" ... Era o voce necunoscută.

— Knolly este acolo?

— Ralph?

Inima începu să-i bată cu furie. De data asta nu se înşelase!

— Da.

— Vi s-a luat un document. Despre ce document este vorba?

— Permisul de conducere, răspunse Ralph.

— OK. Eu lucrez cu Knolly. Voiam să ne convingem că sunteţi în viaţă. Totul se va rezolva cu bine. Curând veţi fi liber.

Ralph Cromwell avea impresia că se trezeşte dintr-un coşmar.

— *My God*! Grăbiţi-vă! Imploră el. Piciorul meu este într-o stare gravă. Mi-e teamă să nu fiu obligat să-l amputez. Am temperatură mare.

— Unde vă aflaţi?

— Nu ştiu. Cred că sunt într-o pivniţă.

— Vă tratează bine?

— Este OK.

Voia să mai spună ceva, dar negrul îi smulse telefonul. Ralph nu protestă şi închise ochii, pradă unui puternic sentiment de speranţă.

*

* *

Malko şi Karen moţăiau în faţa televizorului, când sună telefonul. Linia CIA fusese legată de camera hotelului *Pegasus.* Un magnetofon înregistra automat convorbirile. Când comunicarea fu întreruptă, Malko sări în sus de bucurie.

— Este viu!

Imediat, el sună la *Daily Gleaner.* Glenroy, care stătea lipit de telefon, răspunse imediat:

— OK, făcu el. Putem să ne vedem când doriţi ca să punem la punct planul schimbului. Vă sun eu mai târziu, spuse ziaristul.

Imediat, Malko îl sună pe Knolly Vascranil.

— Formidabil! făcu acesta. Trebuie să-i anunţ şi pe şefii de la

Langley.

Privirea lui Malko se întâlni cu cea a lui Karen. Poliţista strălucea de fericire. Cu un elan neaşteptat, ea i se aruncă în braţe.

— Dar este minunat!

— Era bine dacă mai aveam o sticlă cu şampanie, spuse Malko surâzând.

Karen Nichols îi surâse şi ea.

— Cred că aveţi ceva mult mai bun.

Ea îl îmbrăţişa cu pasiune, iar limbile lor se înfruntară cu violenţă. Malko îi simţi sfârcurile tari ale sânilor prin halatul din prosop. Karen se dădu înapoi, sprijinindu-se cu spatele de marginea mesei ce servea drept birou. Halatul i se întredeschise. Malko începu să o mângâie, începând cu sânii plini şi tari, de un erotism extraordinar, cu vârfurile lor brune şi înfiorate. Karen torcea ca o pisică, cu ochii închişi.

Bazinul ei se deplasă înainte atunci când degetele lui începură să-i maseze cu gingăşie sexul. El îi mângâie cu multă măiestrie clitorisul, reuşind să-i smulgă suspine din ce în ce mai lungi. Curând Malko simţi că se întăreşte şi penetra sexul oferit cu generozitate. Karen îşi desfăcu picioarele ca el să poată avea acces mai uşor. Când degetele lui pătrunseră în caverna arzătoare, detectiva îşi apropie din nou picioarele.

Ei se mai aflau încă în picioare, iar Malko îi şopti:

— Veniţi, să mergem în cameră.

— Nu, spuse Karen. Mai bine aici, acum.

El îi scoase halatul, ca să o aibă complet goală şi, îndoindu-şi puţin genunchii, el o penetra într-un singur avânt. Sexul său se afla exact la nivelul mesei. Picioarele lui Karen se ridicară de la pământ şi gambele ei musculoase se înnodară în jurul taliei lui Malko. Cu spatele lipit de oglindă, ea îi primea asaltul cu gemete de plăcere.

— Continuă, continuă! făcu ea în timp ce el îşi accelera ritmul. Malko se supuse, controlându-şi mişcările, penetrând până în străfunduri adâncurile femeii, apoi retrăgându-se aproape în întregime. Ea se ţinea cu amândouă mâinile de masă, cu gura întredeschisă şi respiraţia din ce în ce mai accelerată. Malko simţi cum trupul ei este cuprins de spasme, iar gâfâiala i se schimbă într-un şuierat. Imediat, ea scoase un ţipăt lung şi răguşit, ochii i se deschiseră, apoi deveni moale şi dacă nu ar fi fost ţintuită de sexul lui Malko, s-ar fi prăbuşit cu siguranţă pe

podea.

— Este pentru prima oară că juisez fără să mă excit eu însămi, îi spuse ea ceva mai târziu, cu o voce absentă.

Ea îl strânse în braţe cu o asemenea forţă, încât era să-i frângă oasele. Sunetul telefonului îi obligă să se dezlipească unul de celălalt. Malko se îndreptă către aparat, recunoscând imediat vocea lui Glenroy.

— Aţi putea veni în faţă la Ward Theater, într-o jumătate de oră?

— Veţi fi acolo?

— Da.

— Karen îşi strânse halatul în jurul corpului.

— Merg şi eu cu dumneavoastră, spuse ea. Ca persoană particulară.

Malko tocmai îşi anunţa bodyguarzii.

*

* *

În plină noapte, Kingstonul era de-a dreptul sinistru. Lincolnul blindat aluneca silenţios pe străzile pustii. La volan se afla Malko, lângă care era aşezată Karen, iar gorilele stăteau pe bancheta din spate. Cu cât Se apropiau de ghetou, circulaţia era mai puţin intensă. Malko fu nevoit să facă un ocol destul de mare, din cauza sensurilor unice, ca să ajungă în Parade, uriaşa piaţă dreptunghiulară ce marca limita ghetourilor. Încet, maşina străbătu întreaga piaţă. Câţiva cerşetori dormeau ghemuiţi de-a lungul zidurilor.

Ward Theatre era închis, cu luminile stinse. Nu se vedea nici o mişcare. Un negru dormea în faţă, cu capul sprijinit de o gură de incendiu. Malko stinse luminile farurilor şi opri motorul. Tăcerea era absolută. Cadranul luminos al ceasului său indica ora unsprezece şi jumătate.

Se scurseră aşa vreo douăzeci de minute. Karen îl sună pe Glenroy la ziar. Ziaristul nu se afla acolo.

Mai trecu încă un sfert de oră. Tensiunea crescuse la maximum, când o veche maşină americană, într-o stare jalnică, răsări din Queen Road şi ocoli piaţa trecând prin faţa lor. Malko observă un Rasta la volanul ei. Vehiculul se opri pe cealaltă latură a pieţei. Treizeci de secunde mai târziu, silueta durdulie a lui „Fat Cat” Glenroy apăru din întuneric. Negrul era transpirat şi obosit.

— Vă rog să mă scuzaţi. Am avut o problemă cu maşina.

— Cu cine sunteţi?

— Cu „Early Bird”.

— Cum procedăm?

— Veniţi cu mine, propuse ziaristul. Ei vor să vorbească direct cu dumneavoastră, nu au încredere în mine.

Malko nu avu nici o ezitare. Karen Nichols îi aruncă o privire neliniştită, dar el îi făcu un semn de îmbărbătare.

— Urcaţi-vă în maşina noastră, îi spuse el lui Glenroy. O să facem înconjurul pieţei şi ne vom opri în faţa maşinii lor. Apoi, voi merge cu dumneavoastră. Dacă este vreo problemă, va fi rău pentru ei.

— Totul va fi bine, îl asigură grăsanul, în privirile căruia se citea spaima.

Jocul nu fusese încă jucat.

Capitolul XV.

Glenroy se urcă în spatele maşinii alături de Chris şi Milton, iar Malko tăcu înconjurul pieţei. Farurile lui luminară un Chevrolet alb staţionat în faţa bisericii metodiste. Malko îl depăşi şi se opri exact în faţa lui, astfel încât Chevrolet-ul să fie obligat să facă manevre pentru a se putea deplasa.

În momentul în care grăsanul puse mâna pe clanţa portierei, Karen Nichols se întoarse către el şi îi spuse câteva cuvinte în dialect.

— Ce i-aţi spus? o întrebă Malko înainte ca acesta să coboare.

— Că ar fi mai bine ca lucrurile să se desfăşoare cum trebuie...

Chris şi Milton îşi pregătiseră deja întreaga artilerie, fiind gata să intervină în orice moment. Malko respiră adânc şi îl urmă pe Glenroy până la Chevrolet-ul ale cărui lumini erau stinse. Alături de şoferul maşinii, un negru cu urechi clăpăuge, se afla o femeie îmbrăcată cu un pulover roşu, cu figura dură, vulgară şi sexy, încadrată de o claie de păr negru. Avea un cap de lup! Ziaristul îi şopti lui Malko:

— Tipul cu fes din spate este „Early Bird”.

Sub fesul din lână multicoloră ce acoperea favoriţii, era un cap ca de pasăre, cu ochii adânc înfundaţi în orbite, cu mustaţă şi barbişon. „Early Bird” era îmbrăcat cu o cămaşă pe care arbora portretul colorat al lui Negus. La stânga *sa,* se afla un negru care avea pe genunchi o puşcă de vânătoare, cu ţeava îndreptată spre Malko. „Early Bird” trăgea dintr-un „spliff”, iar maşina era plină cu un fum albăstrui. Malko i se adresă:

— Dumneavoastră sunteţi „Early Bird”?

Fără ca să-şi scoată din gură trabucul, celălalt îşi înclină capul în semn de aprobare.

— *Yeah, mon.*

— Dumneavoastră îl aveţi ostatic pe Ralph Cromwell?

Tipul nu catadicsi să răspundă. „Early Bird” îndreptă spre Malko o privire tulbure. Acesta insistă:

— Am venit aici ca să punem la punct termenii unui schimb. Dacă voi îl eliberaţi pe Ralph Cromwell, eu vă dau în original depoziţia scrisă de Petrina Powell, precum şi un document eliberat de DEA, care să certifice faptul că şeful bandei voastre a

cooperat.

„Early Bird” îşi dezgoli dinţii ştirbi într-un rânjet şi se scarpină pe piept.

— Nimeni nu-l ţine ostatic. Se ştie doar unde este…

Fata cu pulover roşu deschise radioul, iar maşina se umplu de acordurile muzicii reggae.

— Eu sunt de acord cu schimbul acesta, spuse Malko. Când şi unde se va face?

— Aveţi hârtiile, *mon?* îl întrebă „Early Bird” cu o voce monotonă.

— Vi le voi da în momentul efectuării schimbului.

— Atunci, mâine la prânz, îi tăie vorba negrul cu vocea răguşită.

În faţa lui, fata se mişca în ritmul muzicii, făcând bancheta să se zguduie. Malko era încordat de emoţie. Nu putea să creadă că tot acest coşmar putea să se termine. „Early Bird” părea să fie cu adevărat interesat de acest schimb. În mod ostentativ, fata scoase din geantă o doză de pudră albă, pe care o duse la nas. Ea nu avu însă timp să o aspire, căci „Early Bird” îi dădu o scatoalcă peste ceafă, iar cocaina i se împrăştie pe genunchi.

— *No fuckin’wife in my car!*[55]

Fata nu se revoltă, iar negrul continuă:

— La intersecţia dintre Spanish Town şi Industrial Terrace, există un service părăsit. Veniţi acolo cu banii şi cu hârtiile, iar noi vă vom aduce omul. *But, no foolplay, mon…*[56]

— Va fi şi Zack „the High-Priest” acolo?

— *Fuck you! You see me. Tomorrow, mon*[57]*.*

El începu să tragă fumul în piept în mod ostentativ. Fata în roşu sări din maşină, cu sânii scoşi în afară, măsurându-l pe Malko din cap până-n picioare, cu o privire dispreţuitoare. Apoi se aşeză iar alături de „Early Bird” cu o mişcare ce făcu să i se ridice fusta sus pe coapse. Era o autentică târfă de ghetou.

Glenroy, care rămăsese pe trotuar, se apropie de Malko.

— Totul este OK?

— Aşa sper, răspunse acesta. Veniţi cu mine mâine ca să facem schimbul?

— „Early Bird” aşa vrea, confirmă ziaristul.

Tonul cu care vorbise nu era deloc entuziast. Malko se gândi

[55] Fără cocaină în maşina mea! (n.a.).

[56] Fără şmecherii (n.a.).

[57] Du-te naibii! Cu mine tratezi. Mâine, la prânz (n.a.).

să-l măgulească.

— V-aţi descurcat foarte bine până acum.

— Să nu uitaţi de bani. Aceştia trebuie împărţiţi în două. Cinci sute de mii pentru Kevin şi cinci sute de mii pentru „Early Bird”.

— Dacă totul va decurge normal, va exista o sumă de cinci sute de mii şi pentru dumneavoastră.

În clipa în care Chevrolet-ul demara, „Early Bird” îi strigă prin fereastra deschisă:

— Do not follow us, mon! And no police...[58]

Maşina se îndreptă către Queen Road, cu toate luminile stinse. Neliniştit, ziaristul de la *Gleanerse* uită la Malko.

— Sunteţi mulţumit?

— Voi fi mâine, când Ralph va fi cu mine, teafăr şi la adăpost, spuse Malko.

*

* *

În biroul şefului centralei, aflat la etajul cinci din Mutual Life Building, domnea o linişte atât de desăvârşită, încât se auzea musca. Un fum gros de ţigară plutea în aer, ca într-un bar de noapte. În afară de Malko, de Chris şi de Milton, acolo se mai afla şi Beres Spencer împreună cu Karen Nichols. Toţi examinau o hartă la scară mare a ghetoului, atârnată pe perete.

— Ralph Cromwell este deţinut într-unui din blocurile din Concrete Jungle, presupuse poliţistul jamaican. În clădirile construite acolo, sunt zeci de apartamente. Noi ştim că acolo se află laboratoarele unde se fabrică drogurile, dar nu le-am găsit niciodată.

— Este vorba de ghetoul lui Zack?

— Cartierul acesta este controlat de o bandă prietenă. Astfel, dacă există vreo problemă, Zack nu poate fi implicat direct. Eu sunt aproape sigur că Ralph se află într-unui din zecile de blocuri ce formează Concrete Jungle. Noaptea, locul este extrem de periculos din cauza drogaţilor care bântuie peste tot.

Malko se apropie de hartă. Concrete Jungle ocupa un imens patrulater delimitat la nord de Spanish Town, iar la vest, de Industrial Terrace, un mare bulevard ce ducea către zona portuară. Concrete Jungle era traversată de o cale ferată în partea de sud a lui Spanish Town. În faţă, se afla cimitirul May Pen.

— Ce ştiţi despre „Early Bird”? îl întrebă el pe poliţistul

[58] Să nu ne urmărit! Şi fără poliţie (n.a.).

jamaican.

— Este un *tribal gunman* deosebit de crud. Înainte era un *enforcer,* adică un executant. Apoi, Zack l-a pus sa se ocupe de toate operaţiunile legate de droguri: fabricaţie şi execuţie, îi sunt atribuite peste treizeci de asasinate.

— Credeţi că se va ţine de cuvânt? Poliţistul ridică din umeri.

— Va face ceea ce îi va ordona „Don”.

Karen Nichols se apropie şi ea de hartă.

— Voi pune în funcţiune un dispozitiv care va acoperi zona, în cazul în care ar putea apărea ceva probleme. Vom amplasa două maşini în sud, la intersecţia străzilor Industrial Terrace şi Marcus Garvey Drive. Alte două maşini vor fi amplasate pe Spanish Town Road, în partea de vest.

— Vă este teamă de ceva?

Poliţista zâmbi cu răceală.

— Nu, dar cunosc lumea din ghetou. Toţi vor şi untul şi banii pentru unt. Sunt sălbatici, imprevizibili şi nu le este teamă de nimic. Dacă ne trimit nişte *tribal gunmen* cu creierul îmbibat de cocaină, ne putem aştepta la orice…

— Ce este un *tribal gunman?* se interesă Milton Brabeck.

— Este un fel de omolog al dumneavoastră, dar în copie negativă, îl lămuri Malko. Şi ceva mai puţin periculos… Karen, un lucru mă nelinişteşte. Dacă ni-l predă pe Ralph Cromwell, Zack îl trădează pe şeful său, Dudley Karr, pentru că Ralph ar putea să depună mărturie împotriva acestuia. Cum de are curajul să facă una ca asta?

Poliţista zâmbi.

— Peste cinci zile, PNP va câştiga alegerile. Iar Dudley Karr se va bucura de protecţie.

Era ora zece. Mai aveau de aşteptat încă două ceasuri.

— Chris, hai să mergem în recunoaştere cu Toyota. Aşa vom trece neobservaţi, propuse Malko.

*

* *

Cerul era acoperit şi începuse să picure. Ca de obicei în decembrie, vremea era capricioasă. La volanul Toyotei, cu Chris alături şi cu Milton pe bancheta din spate, Malko se îndrepta cu viteză redusă către sud, pe Industrial Terrace. La stânga, se puteau zări mormintele din cimitirul May Pen, iar la dreapta, blocurile din beton ce formau Concrete Jungle. Fiecare bloc, cu un număr gigantic pe faţadă, era format din câte zece etaje,

fiecare etaj având peste patruzeci de apartamente... Ei ajunseră la limita de sud a cimitirului. Acesta era străbătut de calea ferată care se pierdea apoi în Concrete Jungle. Malko opri maşina.

— Chris şi Milton, vă veţi posta de-a lungul traseului, acolo unde vă puteţi ascunde după zidul cimitirului. Astfel, dacă se întâmplă ceva, să puteţi interveni imediat. Aveţi la voi telefoanele mobile?

— Da.

— Atunci, la treabă.

În faţa cimitirului, pe o distanţă de un kilometru, se afla o groapă de gunoaie. Aici se puteau ascunde cu uşurinţă. Fără tragere de inimă, gorilele îşi luară postul în primire. Nu era decât ora unsprezece fără un sfert. Malko se întoarse la maşină şi se îndreptă spre Spanish Town. Tensiunea acţiunii îl făcuse să uite de Petrina Powell.

*

* *

Norii se împrăştiaseră şi un soare torid încingea pământul. Era ora unsprezece şi patruzeci şi cinci de minute şi Malko tocmai îşi făcuse apariţia la volanul Lincolnului, întovărăşit de Knolly Vascranil şi de Karen Nichols. Dispozitivul de supraveghere pus la punct de poliţia jamaicană era invizibil. O ambulanţă de la Victoria Jubilee Hospital staţiona la câţiva metri în spatele lor, iar în ea se afla un doctor jamaican, medicul Ambasadei SUA şi infirmierele. Pe Spanish Town, traficul era destul de intens. O maşină Golf, destul de şifonată, trecu peste stop şi se opri în parching. Din ea coborî grăsanul Glenroy, care veni gâfâind către ei. Mergea crăcănat ca o raţă, din cauza grosimii pulpelor sale. Avea un aer foarte îngrijorat.

— Iată-i şi pe ei.

Bătrânul Chevrolet alb venea dinspre est, pe Spanish Town Road. Trecu pe stop, efectua un *U-turn* şi se opri alături de ei. Era condus de acelaşi şofer. Pe „Early Bird” îl mai însoţeau doi negri. El purta aceeaşi cămaşă. Coborî din maşină şi se îndreptă spre Malko. Ochii îi erau ascunşi de nişte ochelari de soare.

— *Mornin', mon. You got the right stuff?*[59]

— Unde se află Ralph Cromwell?

— Pe aproape. Nu am putut să-l transportăm. Se află acolo.

El arătă spre sinistrele blocuri de beton din Concrete Jungle.

— Duceţi-vă după el, insistă Malko.

[59] Neaţa, ai adus ce am stabilit? (n.t.).

— Nu, *mon.* Vă duceţi voi să-l luaţi, împreună cu „Fat Cat”. Eu unul rămân aici. Când veniţi cu el, o să-mi daţi bişatarii şi hârtiile.

Malko încerca să-i ghicească pe faţă gândurile, întrebându-se dacă nu era vorba de o cacialma. Se gândi că zona era controlată şi nu avea unde să fugă.

Glenroy îşi ştergea fruntea asudată de frică şi de căldură. Tăcerea se prelungi câteva momente, apoi „Early Bird” spuse:

— *Mon, we haffi make o move... Or we go*[60]*.*

El *s*e îndrepta deja spre maşină. Malko îl opri.

— Cine ne va conduce la Ralph?

„Early Bird” făcu semn către şoferul său.

— *Bredda* Luke! Vă duce acolo, apoi se întoarce.

— Cine se află cu Ralph?

Negrul zâmbi ironic.

— *Sis’* Lorena şi Crat. Nu vă vor face probleme. Nu sunt înarmaţi.

— Bine făcu Malko. Să mergem.

— *Take care,* îi spuse în şoaptă Knolly Vascranil, cu glasul încordat.

Glenroy îşi ştergea fruntea cu o batistă mare în carouri. Luke se dădu jos din maşină, fără să se grăbească. Mesteca gumă. Malko avea sub haină o Beretta 92, cu un glonţ pe ţeava. Urmărindu-l pe Luke, ei pătrunseră în Concrete Jungle, un cartier mizerabil, ale cărui parchinguri erau pline cu caroseriile maşinilor arse. Câţiva puşti se jucau de-a poliţiştii sub privirile apatice ale celor mari.

Malko întoarse capul înapoi. După ce intraseră în desimea blocurilor, nu se mai desluşea drumul străbătut. Luke mergea în frunte, fluierând. Malko îşi făcu singur curaj, la gândul că zona era înţesată de oamenii poliţiei şi că cei doi bodyguarzi erau gata să intervină în caz de bucluc. Ei mai merseră cam o sută de metri, apoi Luke se opri în faţa blocului cu numărul 32.

— Am ajuns. Va veni un pici să vă arate locul, spuse el şi pe dată făcu stânga-mprejur şi dispăru.

Malko examina clădirea. Era un HML[61] asemenea altora, într-un hal fără hal de mizerabil. La balcoane atârnau rufe, iar pe peretele de la intrare era scris cu litere de-o şchioapă SASHA.

— Ce înseamnă asta? îl întrebă el pe Glenroy.

---

[60] Albule, trebuie să ne mişcăm... Dacă nu, eu o şterg, (n.a.).

[61] Locuinţe cu chirii modeste (n.t.).

— *Stay at home, stay alive*[62]*.*

Era un cartier foarte sigur…

Ziaristul părea destul de stingherit. Malko îşi scoase din buzunar telefonul mobil şi îl sună pe Chris care răspunse imediat.

— Mă aflu în Concrete Jungle, îi spuse Malko. Îl căutăm pe Ralph. El se află în blocul cu numărul 32. Vă sun când ajung în apartament.

— *I copy,* spuse Chris.

Un puşti îşi făcu apariţia la intrarea principală şi le făcu semn cu mâna. Nu avea mai mult de zece ani. El se urcă pe scara de beton cu zidurile acoperite de graffiti. Urcară trei etaje, apoi străbătură un culoar în care plutea o duhoare îngrozitoare de leşie şi de *ganja.* Puştiul se opri în faţa unei uşi vopsite în. Gri, pe care era numărul 326. După aceea, o luă la sănătoasa. Înainte de a bate la uşă, Malko îşi deschise mobilul şi, brusc, avu un şoc. Aparatul afişa *„No network”.* Locul era ecranat de zidurile din beton ale clădirii. El repetă operaţia de câteva ori, apoi se hotărî să bată la uşă. Aceasta se deschise şi în crăpătură apăru capul unui negru.

— *You,* Crat?

— Yeah, făcu negrul deschizând uşa.

— Ieşiţi puţin, spuse Malko.

Crat se supuse, iar Malko îl pipăi să nu aibă vreo armă. Nu era prea greu. Tipul nu purta decât un tricou amărât şi blugi. Era neînarmat.

— OK, să intrăm.

Crat îl conduse într-un hol mic, apoi într-o cameră cu perdelele trase. Pe pat era lungită cu faţa în jos o fată care urmărea programul de la televizor. Ea ridică faţa şi Malko o recunoscu pe fata din ajun. Aşadar, ea era Lorena.

— Unde se află Ralph? îl întrebă el pe Crat.

— În camera de alături, *mon.*

Malko ocoli patul şi trecu prin faţa televizorului, apoi deschise uşa camerei alăturate. Acolo nu era nimeni. El se întoarse la timp ca să o vadă pe Lorena răsucindu-se pe o parte şi dând la iveală o armă pe care o ţinuse ascunsă sub ea şi pe care o îndrepta acum spre el.

— *Mon, you move, me a go killyou!*[63] zise ea cu o voce aspră.

---

[62] Stai acasă şi vei fi în viaţă (n.a.).

[63] Nu te mişca, altfel te ucid! (n.a.).

Capitolul XVI.

Karen Nichols fuma nervoasă fără să lase din ochi intrarea în Concrete Jungle. Knolly Vascranil era atât de tensionat. Încât nici să fumeze nu mai putea. Malko dispăruse de mai mult de zece minute. Luke se întorsese fără să se grăbească, urcându-se în Chevrolet. Portierele maşinii erau larg deschise, iar el, cei doi tovarăşi ai lui şi „Early Bird” ascultau muzică la numai câţiva metri de Lincoln. Karen Nichols coborî şi se apropie de ei. Ea îl întrebă pe „Early Bird”:

— Este departe?

— Nu, sis, dar acel *son of a bitch* este prea burduhănos şi abia se mişcă. N-are sens să-şi dea sufletul din el numai ca să transporte un amărât de sticlete, nu?

O înfrunta în mod făţiş, ştiind că nu poate să mişte din deget până ce schimbul nu este făcut. Poliţista se întoarse la Lincoln şi chemă prin staţia de radio celelalte maşini ale poliţiei.

— Aţi remarcat ceva suspect?

Rând pe rând, din toate părţile, primi răspunsuri negative. Pe Spanish Town Road, circulaţia era foarte intensă, iar camioanele oprite la stop demarau, lăsând în urma lor dâre lungi de fum negru. Mai trecură încă cinci minute. Mânată de o presimţire rea, Karen coborî din maşină, de astă dată cu revolverul în mână. Când ajunse în dreptul Chevroletului, ea îi spuse lui Luke cu o voce egală:

— Mă duci imediat acolo.

Luke nu-i răspunse, dar „Early Bird” spuse cu o voce tărăgănată:

— *Cool off, sis*. Nu te agita atât.

Calmă, poliţista întinse braţul sprijinind ţeava armei de capul şoferului.

— Mergem acolo unde i-ai lăsat. Altfel îţi zbor creierii de negru handicapat.

„Early Bird” izbucni într-un râs exploziv...

— Luke, condu-o acolo unde i-ai lăsat! *No sweat.*

În silă, Luke se dădu jos din maşină. Negresa se întoarse către Knolly Vascranil şi îi spuse arătând spre „Early Bird”:

— Fiţi cu ochii pe puiul ăsta de căţea.

Apoi, urmându-l pe Luke, ea intră în Concrete Jungle. Odată ajuns în faţa blocului cu numărul 32, Luke se opri.

— Aici este, *sis.*

— La care apartament?

Negrul clătină capul.

— Asta este tot ce ştiu. Aici i-a aşteptat un alt *bredda!*

El îi întoarse spatele şi se îndepărtă. Karen Nichols, privi înnebunită clădirea, neştiind în care din sutele de apartamente l-ar putea căuta pe Malko. Treaba începuse să miroasă bine a capcană.

*

* *

Malko era imobilizat, înfuriat la culme pe sine însuşi. Lorena sări jos din pat şi îi înfipse ţeava revolverului în pântece, cu o sclipire de ură în ochi, făcându-l să se dea înapoi, cu spatele la perete.

— Mâinile pe ceafă!

În cealaltă parte a încăperii, Crat îl ameninţa pe Glenroy cu ditamai cuţitul. Ziaristul, înmuiat de frică, era livid la faţă. Dintr-un salt, Crat îi smulse lui Malko revolverul Beretta 92 de la centură. Apoi se auzi uşa deschizându-se şi în încăpere îşi făcură apariţia trei negri. Unul, de statură atletică, cu capul ras, avea în mână un Uzi, altul, care avea ochelari de soare şi era înarmat cu acelaşi tip de revolver şi al treilea, cu o valiză în mână. Acesta din urmă, un Rasta slăbănog, cu o uitătură rea, părea să se afle într-o puternică stare de halucinaţie, cauzată de consumul de droguri. El se bălăngănea în ritmul unei muzici interioare, cu un rictus ciudat în colţul gurii.

— Leagă-i imediat pe nenorociţii ăştia de *motherfuckers!* îi ordonă Lorena lui „Big Uzi”.

Negrul cu scăfârlia rasă scoase o pereche de cătuşe din buzunar şi, cât ai clipi din ochi, îi încătuşa pe cei doi prizonieri. Cum ziaristul protesta din toate puterile lui, îl lovi cu mânerul pistolului în plină faţă, spărgându-i nasul şi buzele. După asta, îl duse dincolo, întorcându-se după aceea să se ocupe de Malko.

— Este rândul tău, Zinky! strigă el.

„Wide-Eyed” Zinky dansa în continuare pe loc, în timp ce îşi deschidea valiza. „Big Uzi” îl îmbrânci pe Malko în baie, unde se afla ziaristul. Acesta era legat sub duş, ataşat de conducta de apă. „Big Uzi” îl legă şi pe Malko în acelaşi fel. Cei doi prizonieri abia încăpeau în cada mică.

„Big Uzi” îşi admiră opera şi strigă:

— Lorena, pune muzica! *Whities* sunt nebuni după reggae!

Malko auzi cum sunt schimbate mai multe posturi de radio. Apoi se auziră acordurile de reggae.

— Pune-o la maximum! urlă „Big Uzi”.

Muzica făcea să se cutremure pereţii. Probabil că se auzea până în Spanish Town Road. Cu greu se mai percepea acum zgomotul unui motor, ceva asemănător unei maşini de tuns iarba, care venea din camera alăturată. Apoi zgomotul se apropie şi „Wide-Eyed” Zinky apăru în cadrul uşii, cu un aer mai halucinat ca oricând. În mâna sa era un ferăstrău electric portabil, în funcţiune, în viteza maximă. El avansa către cei doi. Malko îşi dădu seama că tipul este îmbibat de drog.

Lorena apăru în prag, măi sexy ca niciodată. Zinky îi ordonă:

— Dă drumul la apă, *sis*, ca să spele mizeria!

Tânăra negresă deschise robinetele şi apa începu să curgă peste prizonieri. Înainte de a ieşi din baie, Lorena îl apucă pe Malko de părţile virile şi spuse:

— Să-mi laşi mie bucăţile cele mai bune. Cu cine ai de gând să începi?

— Până soseşte Zack, am să exersez pe „Fat Cat”.

Ea se retrase. Malko se strădui să nu intre în panică. Era convins că îl are în faţă pe omul care îl masacrase pe Errol Golding, avocatul şi prietenul lui Dudley Karr. Şi treaba asta nu era deloc încurajatoare.

Căzuse într-o capcană diabolică. Ferăstrăul făcea un zgomot asurzitor la câţiva centimetri de el. Cel care îl manevra îşi dezveli dinţii într-un rânjet pervers.

— Şi acum, la treabă!

*

* *

Chris Jones îşi privi telefonul, cu stomacul strâns.

— Au trecut deja şase minute, spuse el îngrijorat.

— Şi douăzeci de secunde, completă Milton Brabeck. Să mergem! N-am nici un pic de încredere în negrii ăştia.

Cei doi traversară în fugă Industrial Terrace şi se afundară în Concrete Jungle, de-a lungul căii ferate, ajungând în dreptul blocului 64. În cele din urmă, ei reuşiră să găsească blocul 32.

— *Holy shit*! făcu Milton. Câte apartamente or fi înăuntru? Descurajaţi, cei doi bodyguarzi priveau clădirea. Chiar dacă ar fi căutat sistematic toate apartamentele, treaba le-ar fi luat câteva ore. Or, liniştea lui Malko li se părea mai mult decât îngrijorătoare. Brusc, Brabeck tresări:

— Auzi?
— Ce?
— Muzica!
Chris Jones ridică din umeri.
— Este reggae, muzica lor nenorocită. Nu mă miră deloc.

*

* *

„Wide-Eyed” Zinky înainta cu ferăstrăul electric întins la orizontală şi lama acestuia, ce se mişca la viteza maximă, muşcă din pulpa grăsană a lui Glenroy. Ziaristul scoase un urlet de fiară când văzu cum sângele ţâşneşte cu putere şi se amestecă cu şuvoiul de apă. Malko, care nu suporta să vadă nici sângele unui pui, simţi că i se face rău. Creierul îi fu străbătut de gândul că acesta ar putea fi sfârşitul său. Întotdeauna se gândise că, într-o bună zi, norocul nu va mai fi de partea lui. El privi fata crispată a ziaristului şi ochii ieşiţi din orbite. Călăul lor, cu un aer de nebun de legat, ţopăia pe loc ca un scrimer.

Acum, Glenroy urla continuu, luptând cu toate forţele ca să se smulgă din cătuşe. Era însă în zadar.

— Să te înveţi minte! Aşa păţeşte cine se înhăita cu sticleţii! urlă Zinky ca să acopere zgomotul făcut de ferăstrău.

Muzica acoperea totul. Din afară nu se auzea nici ferăstrăul, nici urletele oribile ale ziaristului ciopârţit de viu.

Sadic, „Wide-Eyed” Zinky atacă şoldul acoperit cu un strat gros de grăsime al ziaristului, tăind felii groase din el. Lama ferăstrăului ajunsese aproape de os. Un jet de sânge ţâşni cu putere şi îl nimeri în plină figură. El înjură şi se dădu câţiva paşi înapoi. Secţionase artera femurală… El se apucă imediat de treabă. Voia să taie piciorul chiar de la încheietură.

Urletele lui Glenroy se mai auziră puţin, apoi, brusc, acesta încetă să se mai zbată. Rasta îşi continuă treaba cu conştiinciozitate, detaşând mai întâi un picior şi trecând imediat la celălalt. Malko era inundat de sângele nefericitei victime. Mirosul fad şi zgomotul ferăstrăului măreau şi mai mult oroarea care pusese stăpânire pe el.

În curând se desprinse de trunchi şi cel de al doilea picior. Trupul dezmembrat atârna spânzurat de cătuşe. Zinky atacă apoi un braţ, dar lama se ciocni de os şi motorul se opri. Pe fondul muzicii reggae nu se mai auzea nimic. Malko se ruga lui Dumnezeu, fierbinte. Era singura lui speranţă. „Wide-Eyed” Zinky care încerca să repună în funcţiune ferăstrăul, se uită cu ură la ei

şi îi aruncă:

— Tu, *Whitie,* nu pierzi nimica dacă mai aştepţi niţel. Şefu' a spus că ar trebui să vezi cu ochii tăi ce te aşteaptă.

Înjurând de mama focului, el se căznea să repună motorul în funcţiune. Acesta porni câteva clipe, apoi se opri iar. Lorena apăru în uşă, cu un „spliff" în mână şi cu o licărire de nebunie în ochi.

— Ce, ai intrat în grevă? Tocmai începuse să mă excite.

Malko văzu că nasturii de la fusta lungă erau acum descheiaţi, lăsând să se vadă slipul alb care nu reuşea să ascundă toată tufa de păr negru.

Cu faţa încruntată, Zinky trăgea înnebunit de maneta ferăstrăului. Lorena se retrase. În camera alăturată, „Big Uzi" o aştepta, masturbându-se în picioare lângă pat. „Blinds" stătea de şase pe culoar, iar Crat fuma un „spliff", răsturnat într-un fotoliu, cu Beretta 92 al lui Malko pe genunchi.

Lorena veni să se frece de negrul uriaş. Acesta nu rezistă prea. Mult. Îi smulse slipul, o trânti pe pat şi o regulă în toată legea. Lorena urlă de plăcere şi juisa numaidecât. Pentru ea, muzica reggae, cocaina, sângele, moartea şi acest sex enorm care o satisfăcea pe deplin, însemnau adevărata fericire.

*

* *

În faţa staţiei de benzină domnea o linişte desăvârşită. Ocupanţii Chevroletului şi ai Lincolnului se uitau unii la alţii ca nişte câini din porţelan. Karen Nichols, nehotărâtă, nu ştia ce să facă. Simţea că ceva nu este în regulă, dar nu ştia ce anume. Unde se afla oare Malko? Nu avea curajul să intervină într-o operaţiune atât de delicată atâta vreme cât „Early Bird" se afla acolo.

Knolly Vascranil, extrem de îngrijorat, spuse cu glasul sugrumat:

— Trebuie să facem ceva! Repede!

Karen Nichols se uită la ceas. De la plecarea lui Malko, se scurseseră douăzeci de minute! Ea luă radioemiţătorul şi lansă un apel general.

— Intraţi în Concrete Jungle. Vom căuta în toate clădirile. Cereţi ajutoare.

Febril, Knolly Vascranil formă numărul de pe portabilul lui Chris Jones.

*

* *

— Muzica asta împuţită vine de acolo, spuse Chris, arătând la o fereastră de la etajul al treilea.

Ei se apropiară şi ridicară capetele. Era clar că de acolo venea tot vacarmul. Treaba li se păru destul de stranie, pentru că restul imobilului părea mai degrabă pustiu. Iar muzica asta nebună, în plină zi...

— Hai să aruncăm o privire, hotărî Chris Jones.

Ei se avântară pe scări, urcând câte patru trepte deodată. Când ajunseră la etajul trei, sunetul muzicii îi ghidă spre capătul culoarului.

Acolo, rezemat de perete era un negru. Când îi zări, acesta sări ca ars şi dispăru într-unul din apartamente!

— *Holy shit*! explodă Milton Brabeck..

Cele două gorile parcurseră cei douăzeci de metri ai culoarului abia atingând pardoseala... Milton ajunse primul la uşă. Cu Sig-ul în mâna stângă şi cu Uzi în dreapta, el se aruncă cu cele o sută zece kilograme ale sale în uşă, trecând literalmente prin ea. În formidabilul său elan, se pomeni în peretele opus acesteia. Dintr-o singură privire, îl văzu pe tipul din fotoliu, pe tipul ce stătea în picioare şi pe cei doi din pat care tocmai se regulau, cu o puşcă alături. Bărbatul întinse mâna să o apuce, dar Milton începu să tragă cu ambele arme în acelaşi timp, aşa cum învăţase la Fort-Worth, la şcoala specială a FBI. Bărbatul culcat pe fată nu îşi mai duse gestul până la capăt. El se prăbuşi cu capul făcut zob şi cu toracele făcut sită de proiectilele ce se opriseră în corpul partenerei sale.

Ceilalţi doi nu mai avură timp să reacţioneze, atinşi şi ei de proiectilele scuipate de SIG. În numai câteva secunde, nici unul dintre ocupanţii camerei nu mai rămăsese viu. Aproape maşinal, Milton Brabeck apucă tranzistorul care urla pe pervazul ferestrei şi îl azvârli afară.

Chris Jones traversă încăperea cu iuţeala fulgerului, dispărând în camera vecină. În liniştea ce se aşternuse, auzi zgomotul unui motor şi un ţipăt sfâşietor:

— *Help me!*

*

* *

Ferăstrăul tocmai începuse iar să funcţioneze, scoţând un nor de fum albastru. Ceea ce mai rămăsese din bietul Glenroy atârna de un braţ alături de o statuie însângerată: Malko.

În clipa în care torţionarul se apropia de acesta cu un zâmbet de psihopat, în camera. Vecină se auziră împuşcături. „Wide-Eyed” Zinky se răsuci spre uşă. În această clipă, Malko scoase un urlet. Rasta se întoarse spre el ca să-l amuţească. Nu mai zări silueta masivă ce umplea tot cadrul uşii. Ceva mai târziu, putu să zărească cu coada ochiului un revolver enorm îndreptat spre el. De fapt, acesta fu ultimul lucru pe care îl mai văzu. Primul proiectil ţâşnit din Magnum 357 îi smulse partea superioară a ţestei, iar următoarele două nu lăsară prea mult mai sus de gât.

Chris Jones şi Milton Brabeck continuau să-şi descarce muniţia, împuşcăturile se succedau cu o asemenea repeziciune, încât ai fi crezut că se trage cu o mitralieră. Zinky fu proiectat în perete la impactul extraordinar cu gloanţele, scăpând din mână ferăstrăul care continua să funcţioneze, trepidând pe pardoseala de ceramică. Ciuruită şi ea de gloanţe, maşina infernală îşi pierduse orice asemănare cu ceea ce fusese mai înainte, dar continua să funcţioneze. Chris îi mai trase un glonţ, care o amuţi definitiv.

Liniştea se aşternu ca de plumb. Nici unul din americani nu avea curajul să se uite la ciotul atârnat în cadă. Scăldat în sânge, Malko semăna cu un cadavru. El fu primul care reacţiona.

— Desfaceţi-mi cătuşele!

Chris sări călcând în picioare fragmentele de materie cenuşie şi apoi se opri. Îi era imposibil să scoată cătuşele. Mâinile îi tremurau îngrozitor. Cu greu, reuşi să desfacă funia, ca Malko să iasă din cadă.

Când trecu prin faţa oglinzii, acesta se sperie. Parcă se scăldase în sânge. Pereţii erau ciuruiţi de gloanţe şi, timp de câteva secunde, nu se auzi decât zgomotul sec al armelor care erau încărcate. Malko se clătina pe picioare ameţit. Era imposibil să mai facă un duş după măcelul care avusese loc acolo. Priveliştea era atroce.

Încadrat de cei doi bodyguarzi, el pătrunse în prima cameră.

— La el trebuie să fie cheile de la cătuşe, spuse arătând la negrul prăbuşit peste Lorena.

Milton îl buzunări, găsi cheile şi scoase cătuşele. Malko îşi recupera Beretta 92 şi aruncă o privire înspre cadavrele din pat. Din paradis, cei doi trecuseră direct în infern…

Milton Brabeck privi la pantofii lui Chris, care continuau să lase urme cenuşii pe podea şi spuse nervos:

— Chris, am impresia că ai mai mult creier în pantofi decât în scăfârlie!

— Unde este Ralph? întrebă Chris Jones.

Malko îşi ştergea faţa de sânge.

— Va trebui să aflăm. Să sperăm că „Early Bird” ne va mai face puţină companie.

Capitolul XVII.

Karen Nichols tresări când auzi împuşcăturile. Ele veneau dinspre Concrete Jungle. Primul ei reflex fu să se uite la maşina negrilor. „Early Bird” părea la fel de surprins ca şi ea. Timp de câteva secunde nu schiţă nici o mişcare, apoi îl văzu cum duce la ureche telefonul mobil. Knolly Vascranil îşi privi fix mobilul său, cu care nu reuşise încă să-l contacteze pe Chris Jones.

Liniştea se aşternu iar. Nu se mai auzea nici muzica reggae, care inundase tot cartierul.

Poliţista luă radioemiţătorul şi îşi chemă oamenii:

— Unde vă aflaţi? V-am cerut să veniţi spre mine!

Ar fi însemnat o adevărată sinucidere să se aventureze de una singură în Concrete Jungle…

În clipa în care închise microfonul, Chevrolet-ul demară în forţă, cu un scrâşnet de pneuri. Portierele fură trântite din mers. Maşina execută o semiîntoarcere, blocând circulaţia ca să se poată înscrie pe Spanish Town Road, cu direcţia spre est. Karen Nichols ezita. Ea prefera să alerge în ajutorul lui Malko. Luă din nou microfonul.

— Apel către toate maşinile poliţiei. Un Chevrolet de culoare albă, cu patru bărbaţi înarmaţi, se îndreaptă spre est. Interceptaţi-l imediat!

— Să ne grăbim! o rugă Knolly Vascranil.

O maşină de poliţie îşi făcu apariţia. Ei se urcară în ea. Knolly Vascranil îi spuse poliţistului de la volan să pună în funcţiune sirena şi pătrunseră pe aleile din Concrete Jungle, ajungând în faţa blocului cu numărul 32.

Aici nu găsiră pe nimeni. Nu era nici muzică şi nici un alt semn de viaţă între aceste ziduri asemănătoare şi ostile, din beton cenuşiu. Cu inima bătând nebuneşte în piept, Karen şi Knolly Vascranil coborâră din maşină şi începură să cerceteze cu atenţie faţadele. Erau copleşiţi de un sentiment de neputinţă şi frustrare.

O voce se auzi din radioemiţătorul din maşină:

— Suntem în urmărirea Chevroletului de culoare albă. Se îndreaptă spre South Side.

Brusc, cei doi observară un bărbat aplecat la una din

ferestrele de la etajul trei. Era Chris Jones.

Cât ai clipi din ochi, se repeziră pe scări. Gorila îi aştepta în faţa uşii sfărâmate a apartamentului 326.

— L-aţi găsit pe Ralph? îl întrebă Knolly Vascranil.

— Nu, a fost o cacialma, spuse sobru americanul.

— Unde este Malko? întrebă îngrijorată Karen.

— El este OK.

— Dar Glenroy?

— El nu este OK.

Când intrară în apartamentul de la etajul trei, Karen Nichols încremeni. Pereţii ciuruiţi de gloanţe, cadavrele întinse pe pat într-o baie de sânge, negrul prăbuşit în mijlocul camerei, mirosul... Malko ieşi din baie, gol până la brâu. Reuşise să-şi spele sângele de pe faţă.

Poliţista şi şeful Centralei CIA intrară în sala de baie, unde se produsese oribilul masacru. Americanul nu putu să-şi înăbuşe un ţipăt de groază. Spectacolul era de nesuportat. El se întoarse spre Malko, căruia Chris îi împrumutase haina sa. Avea faţa cenuşie, iar buzele îi tremurau. Chiar şi Karen, care mai văzuse şi alte atrocităţi, era pe punctul să vomite. Knolly Vascranil spuse bâlbâindu-se:

— Şi pe Ralph l-au...

— Nu ştiu încă nimic, mărturisi Malko în orice caz, el nu se afla aici. Au organizat o capcană ca să ne ia documentele, banii şi să ne asasineze: pe mine şi pe Glenroy. Unde este „Early Bird”? L-aţi lăsat să fugă?

— Nu, protestă Karen. Oamenii noştri sunt pe urmele lui. Nu poate ajunge prea departe.

Ei scotociră tot apartamentul, fără să găsească însă nimic interesant. Aici era doar o fabrică de *crack.* În bucătărie se găsea tot materialul necesar, inclusiv bomboanele din chimicale. În timp ce părăseau clădirea, Malko avea impresia că se trezeşte dintr-un coşmar. Pantalonul, făcut scoarţă din cauza sângelui închegat, îl împiedica la mers. Simţea că toată viaţa va fi urmărit de sunetul înfiorător al ferăstrăului şi de imaginea acestuia decupând picioarele nefericitului ziarist. Nimerise peste nişte maniaci sadici, setoşi de sânge...

Radioul transmitea acum ultimele mesaje. Şoferul îi spuse lui Karen:

— Au fost prinşi în South Side!

— Să mergem şi noi acolo, spuse poliţista.

— Aşteptaţi! făcu şoferul. Au fost prinşi de oamenii din *Renker's posse,* ai lui „King Chubby". Tipii au crăpat deja, iar maşina lor se află în faţă la General Penitentiary...

— *My God*! exclamă Karen Nichols.

— Să mergem acolo, sugeră Malko.

Nu-i păsa de pantalonul îmbibat de sânge şi nici de sacoul mult prea larg al lui Chris, pus direct pe piele... El sări în maşina poliţiei, în vreme ce Knolly Vascranil se întorcea în *uptown* cu Lincolnul.

*

* *

Două maşini de poliţie erau parcate la extremităţile lui Potter's Row, unde se afla *Baltimore Pub,* cartierul general al lui „King Chubby". Poliţiştii şi *tribal gunmen* stăteau faţă în faţă cu chipurile încruntate. Şeful brigăzii se apropie de Karen.

— Tipii nu ne lasă să intervenim. Spun că acum sunt ai lor... Ni-i vor da pe mână numai după ce îşi vor încheia socotelile.

— Mă duc să arunc o privire, spuse Malko.

El coborî din maşină şi se îndreptă singur către strada îngustă şi baricadată. Un grup de *gunmen* făcea de pază în spatele sacilor umpluţi cu nisip. Erau înarmaţi. Malko îl recunoscu pe unul dintre ei. Îl întâlnise în prima sa vizită la *Baltimore Pub.* Se duse direct spre el.

— Vreau să vorbesc cu „King Chubby" Rasta îl privi mirat, cu o vagă admiraţie în ochi.

— Sper că este sângele duşmanilor tăi, *mon... Baltimore Pub era* pustiu. Numai barmaniţa îşi făcea de lucru. *Tribal gunman* îi deschise o uşă ce dădea într-o cameră întunecoasă, plină cu fum de marijuana. Mai mulţi bărbaţi înconjurau un tip lungit pe podea, cu spatele la perete, cu faţa mânjită de sânge, la fel ca şi cămaşa sa, pe care portretul lui Negus, părea pictat acum în roşu. „Early Bird" era într-o stare destul de jalnică, cu ochii sticloşi, buzele crăpate şi faţa cenuşie. La fiecare respiraţie, se auzea un horcăit oribil ce ieşea din rana din piept.

— Unde este „King Chubby"? întrebă Malko.

— Telefonează din curte.

Malko deschise uşa dinspre curte. Acolo îl văzu pe şeful clanului *Renker's posse,* cu enorma sa pălărie din piele cafenie, plimbându-se cu telefonul mobil la ureche. El îi făcu semn lui Malko să aştepte. În acel moment, un urlet groaznic se auzi din camera din care ieşise Malko.

Acesta dădu buzna înapoi şi îl văzu pe „Early Bird” urlând într-un val de sânge. Unul dintre *tribal gunmen* îl încălecase şi răsucea o tijă de oţel în rana deschisă, aşa cum un bucătar amestecă sosul într-o oală…

„Early Bird” înţepeni, cu ochii holbaţi, scuipând un şuvoi de sânge iar Malko îşi dădu seama că este pe cale să dea ortul popii. Întreaga asistenţă se topea de râs.

Malko îl apucă pe torţionar de umăr şi îl trânti pe spate. Tija însângerată ieşi din rană.

— Încetează!

Se lăsă o linişte grea. Un bărbat, fie el chiar alb, nu putea fi cu adevărat rău, dacă era un prieten de-al lui „King Chubby” şi dacă era acoperit de sânge. Malko îngenunche lângă rănit şi, imediat, tipul pe care îl împinsese îi întinse lui tija de fier, crezând că Malko vrea să continue tortura…

Malko îi luă pulsul lui „Early Bird”. Abia se mai simţea. Dacă nu lua măsuri urgente, putea muri în orice clipă. Malko se ridică. „King Chubby” intrase în cameră.

— Încetaţi tortura, îi spuse Malko. Acest om ne-a atras într-o capcană, dar el ştie unde se află Ralph Cromwell şi trebuie să vorbească.

— OK, mârâi *„Don”-ul.*

Pentru el nu exista decât o singură cale: tortura. Malko se aplecă la urechea lui „Early Bird”.

— „Early Bird”, mă recunoşti?

Tribal gunman deschise ochii şi îl privi pe Malko. La fiecare respiraţie, pe buze îi apărea o spumă roşiatică. Avea un glonţ în plămân. El bolborosi câteva cuvinte neinteligibile şi lăsă capul într-o parte.

Tipul de lângă Malko traduse:

— Vrea să fumeze un „spliff” …

Cineva îi aprinse unul şi i-l întinse lui Malko, iar el îl puse între buzele lui „Early Bird”. Imediat, acesta aspiră cu sete fumul şi scuipă o parte din el, amestecată cu sânge care împroşcă haina împrumutată de la Chris Jones. Cu toate acestea, muribundul continuă să fumeze. Era un anestezic ca oricare altul. Dar omul putea să moară în orice clipă…

Malko se aplecă iar deasupra lui.

— Unde se află Ralph Cromwell?

„Early Bird” îl privi. În ochii lui se citea ura.

— Fuck you, fucking Whitie!

El închise ochii, trăgând din „spliff”. Îndepărtându-l pe Malko, tipul cu tija îşi reluă manejul, cu un rânjet sadic. Tija se afundă cu zece centimetri în pieptul rănitului. „Early Bird” urlă. „King Chubby” îl trase pe Malko înapoi.

— Am de gând să chem pe doi *bredda,* bine afumaţi cu *crack,* ca să se distreze niţel. După aia, ne descotorosim de el la o groapă cu gunoaie. Sper că astea nu se vor plânge…

În spatele lor, se auzi un schelălăit:

— *Whitie!* Hei, *Whitie!*

Malko se întoarse lângă rănit care îl strânse de mână.

— *Please, help me!* gemu acesta. *Fuckin’broddas go a kill me!*[64]

Se pare că revenise la sentimente mai bune. Malko profită.

— Dacă vrei să cooperezi, eu te scot de aici. OK?

— OK, făcu slăbit negrul.

— Ralph Cromwell e mort?

— Nu.

— De ce ne-ai tras pe sfoară?

— „Ayatolahul” a vrut să vă dea o lecţie.

Dudley Karr, traficantul de cocaină, urmărit de DEA…

— Zack nu era la curent?

— Ba da.

Urmă o criză de tuse, iar „spliff-ul” îi căzu dintre degete. Nu mai era vreme de pierdut. Malko îl scutură puţin, iar el deschise ochii.

— „Early Bird”, imediat cum îmi spui unde se află Ralph, te scot de aici. Spune-mi repede, dacă nu vrei să te scot rece.

— *Mon,* simt cum tot sângele mi se scurge. Du-mă repede la spital.

— Unde este Ralph Cromwell?

Fără să-şi dea seama, strigase. Membrii bandei asistau la scenă fără să intervină.

— Vreau adresa, repetă Malko. După aceea, te scot de aici. „Early Bird” nu putu să răspundă, scuturat de o criză de tuse. Era cenuşiu la faţă. Intrase în agonie. Primul impuls al lui Malko fu să-l scoată de acolo. Dar, odată salvat, „Early Bird” şi-ar fi uitat promisiunile. El insistă din nou:

— „Early Bird”, este ultima ta şansă. Dacă mai aştepţi, nimeni nu te mai poate salva. Nimeni.

Negrul îi căută privirea. Malko văzu în ochii lui o dorinţă

[64] Ticăloşii vor să mă ucidă (n.a.).

disperată de a trăi. Ca un condamnat la moarte, aşezat pe scaunul electric. În astfel de momente, nu te gândeşti decât la clipa prezentă.

— *Mon,* începu el, se află… Din nou, tuşea îl înecase.

În spatele lor, se auzi un zgomot. Malko se întoarse. Uşa se deschise şi în cameră pătrunse un negru uriaş, cu mâinile băgate în buzunarele unui bluzon din mătase neagră. Buzele sale groase erau răsfrânte într-un zâmbet sălbatic. Părea să aibă un metru nouăzeci şi cinci înălţime şi o sută treizeci de kilograme. O adevărată bestie. Se făcu linişte. Tipul se apropie de „Early Bird".

— *Fuckin' motherfucker,* făcu el cu o voce de bas. Dumnezeu mi te-a trimis. Tu crezi în Biblie, *bredda?*

„Early Bird" rămase mut. Nou-venitul continuă cu tonul unui predicator anglican:

— Biblia zice: „Cel care îl ucide pe fratele său va mânia pe Dumnezeu," *Repent, bredda!*

„Early Bird" îl privea năucit. Malko nu înţelegea ce înseamnă toate acestea. Tipul vorbea în dialect şi înţelegea cam un cuvânt din trei. Brusc, tipul scoase din buzunar un revolver cu ţeava scurtă, ce în mâna lui uriaşă părea de jucărie. El întinse braţul, ducând pistolul la tâmpla lui „Early Bird". Apoi apăsă pe trăgaci.

Malko nu avu timp să reacţioneze. Cele şase gloanţe se succedară în câteva secunde. Când negrul lăsă braţul în jos, faţa lui „Early Bird" era o masă însângerată.

— Sunteţi nebun! strigă Malko. Tocmai voia să vorbească.

Ucigaşul îl privi cu dispreţ.

— *Mon, motherfucker* ăsta l-a omorât pe fratele meu. Acum, Dumnezeu a făcut dreptate.

— Amin! Făcură la unison ceilalţi negri.

La oamenii Rasta, sexul se amesteca în mod firesc cu credinţa şi cu *ganja.* Ghetoul era plin de bisericuţe pentru tot felul de confesiuni. Malko rămase mut, fierbând de mânie. Parcă un blestem se abătuse asupra lui, împiedicându-l să-l găsească pe Ralph Cromwell. Era sigur că „Early Bird" voise să-i spună unde se afla agentul CIA. Mort, „Early Bird" nu mai prezenta nici un interes. Oamenii începură să se împrăştie, întorcându-se în bar.

Malko se îndepărtă şi el ca un automat. Karen Nichols îi veni în întâmpinare.

— L-aţi putut vedea?

— Da, răspunse Malko.

El îi povesti cele întâmplate, iar ea clătină din cap.

— Dacă aţi fi intervenit, v-ar fi ucis.

Chris Jones şi Milton Brabeck, aflaţi încă în stare de şoc, priveau la casele demolate şi la negrii ostili.

— Ce mai facem acum?

— În primul rând, eu o să fac o baie, spuse Malko, ajuns deja în pragul disperării.

Fusese atât de aproape de reuşită! Şi de moarte... Karen Nichols îi însoţi până la hotel. Cum voia să plece, Malko zise:

— Aşteptaţi-mă. Fac doar un duş şi cobor. „Early Bird" mi-a spus ceva vital: Ralph este viu. Aşadar nu este încă totul pierdut.

— Ce doriţi să faceţi?

— Să dau de mizerabilul de Kevin şi să-l fac să vorbească. Toată cacialmaua asta a fost posibilă şi datorită lui.

Capitolul XVIII.

Prăbuşit într-un şezlong special construit pe măsura sa, cu ochii protejaţi de ochelari cu lentile negre, cu celularul pe burta înfăşurată cu halatul model Versace şi cu capul sprijinit pe o pernă de mătase asortată cu halatul, Dudley Karr se întreba care dintre cele două lucruri este mai minunat: mângâierea soarelui, sau mângâierea gurii catifelate a amantei sale, îngenuncheate alături de el. Instalată pe o pernă aflată între coapsele enorme, ea se dedica activităţii sale obişnuite: de a procura câteva clipe de plăcere mătăhălosului ei amant. Astăzi, mai ales, era o treabă importantă pentru ea. Acesta părea să fie cu gândul în altă parte, căci nu îşi mai dezlipea privirea de telefonul portabil.

Ea lăsă membrul ce se încăpăţâna să rămână ca de cârpă şi continuă să-l lucreze cu mâna. Dudley Karr guiţă de plăcere:

— Yeah, baby, yeah!

Telefonul începu să sune. Cu un gest febril, Dudley îl deschise şi răspunse. Apoi, fără să spună o vorbă, ascultă, mormăi ceva, închise aparatul şi respiră adânc. Apoi apucă paharul cu suc de mango şi îl azvârli cu putere în zidul imaculat al vilei sale.

Paharul se făcu ţăndări şi sucul de mango lăsă o dâră galbenă pe peretele alb. Crystal sări în picioare, furioasă.

— Uite ce-ai făcut! Ai înnebunit, ce ai?

Ea se ocupase de decorarea imensei vile, cheltuind o avere fantastică pe cei mai mari decoratori din Miami. Mobilierul era proiectat de faimosul Claude Dalie şi de Versace. Având pe ea doar un minişort care îi acoperea o treime din fese, Crystal, înfuriată, ar fi fost în stare să scoată din minţi pe cel mai blazat tip din lume.

Dar Dudley Karr era cuprins de o furie prea mare ca să o mai bage în seamă. El se smulse din şezlongul său ca un hipopotam care iese din apă şi, apucând-o pe Crystal, o înghesui între uriaşul său burdihan şi zidul mânjit. Cu ochii injectaţi de sânge, o apucă de gât şi urlă:

— Tacă-ţi fleanca, *sis*, ori până-aici ţi-a fost!

Crystal înghiţi în sec, îngrozită. În gura „Ayatolahului”, aceste vorbe nu erau o ameninţare aruncată în vânt... Dudley Karr avea la activul său un număr imens de omoruri. Crima era la fel cu

aerul pe care îl respira încă de la vârsta de şaisprezece ani. Oribila execuţie a Petrinei Powell demonstrase o dată mai mult că nici măcar legăturile personale nu-l puteau opri.

El slăbi puţin strânsoarea degetelor, iar Crystal putu să articuleze:

— Ce s-a întâmplat? Te-a jefuit cineva!

Nu putea crede că altceva i-ar fi putut provoca o asemenea criză de furie.

— Nu, făcu el sumbru. Acel *motherfucker* de Zack „the High-Priest" a făcut-o de oaie!

Crystal se transformă într-o felină, începu să-şi frece sânii de halatul lui, strecurându-şi degetele sub imensul burdihan.

— Tu eşti cel mai puternic! murmură ea. Nu ai decât să-i faci ce i-ai făcut căţelei de Petrina.

Ca să evite un nou acces de furie din partea amantului ei, se lăsă în genunchi şi începu o felaţie ţinând ochii în sus cu o expresie supusă şi lascivă totodată. Ea îi cunoştea gusturile: adora ca ea să-l ia în gură îngenuncheată ca o sclavă.

Dar furia lui Dudley Karr nu se potoli. Zack „the High-Priest" ratase o operaţiune destul de simplă. Şocul provocat de aceasta ar fi fost copleşitor pentru americani. Dudley Karr nu suporta eşecul. Dacă Zack s-ar fi aflat acum în faţa lui, i-ar fi aplicat imediat o pedeapsă atroce... Furia i se revărsă în schimb asupra amantei sale. Dintr-o dată, simţi că docilitatea ei îl exasperează, deşi era gată să obţină un rezultat onorabil. Simţea nevoia să-şi demonstreze puterea asupra cuiva.

O apucă de ceafă, o ridică şi o târî până la masa din marmură de Carrara, cumpărată chiar de ea cu o sumă exorbitantă de la Claude Dalie, în Miami şi care servea la marile recepţii.

Strivindu-i pieptul de piatră, el îi smulse şortul, dezgolindu-i crupa cambrată.

Răsuflând ca o focă, el îşi prinse membrul învârtoşat şi o sodomiză, violându-i partea cea mai secretă a trupului. El o penetra cu o violenţă nemaiîntâlnită, pricinuită de cele o sută patruzeci de kilograme ale sale.

Deşi era obişnuită cu capriciile erotice ale domnului şi stăpânului ei, Crystal scoase un ţipăt de durere.

— Îţi place treaba asta, nu? gâfâi Dudley.

În acele clipe, îşi închipuia că îl sodomizează pe Zack „the High-Priest", iar acest gând îi dubla plăcerea. Cu toată forţa sa, el împinse şi mai tare, mişcându-se ritmic cu un mormăit

satisfăcut, înfipt încă în crupa ei, spuse:

— Să te duci în ghetou după Zack!

În timp ce o sodomiza, găsise rezolvarea problemei. Voia să pună la punct situaţia lui faţă de DEA şi totodată să pedepsească eşecul lui Zack. Subordonaţii săi trebuiau să fie nu numai devotaţi, ci şi eficienţi. Altfel, se descotorosea imediat de ei. Legea ghetoului era feroce.

Dudley Karr se retrase cu o grimasă de mulţumire. Cu siguranţă, Crystal îl satisfăcea ca nimeni altcineva. Tânăra se întoarse cu un zâmbet neruşinat şi îi spuse:

— Că bine m-ai mai regulat!

Dudley Karr habar n-avea că ea se antrena din când în când cu „Big Uzi", fapt ce făcea destul de relativă ideea de supunere faţă de el. Ea îşi puse şortul şi întră în vilă să se schimbe. Nici nu plecă bine, că Dudley Karr îl şi sună pe protectorul său din PNP, ca să-l invite la masă, la *Jade Garden.* Trebuiau să vorbească între patru ochi.

*

* *

Ralph Cromwell nu mai înţelegea nimic. Speranţa extraordinară care îl susţinuse din clipa în care temnicerul îi adusese telefonul portabil şi reuşise să comunice cu cei de afară, era în curs de a se risipi. Legat de pat, era total neputincios, iar durerea de la picior se reactivase. Deşi îşi concentra auzul, nu putea să audă nimic din exterior. De parcă ar fi fost îngropat de viu. Brusc, el percepu un zgomot şi în încăpere îşi făcură apariţia doi negri. Unul îi întinse farfuria de tablă cu orez şi o sticlă de bere, desfăcută. El îi dezlegase mâinile şi se uita cum mănâncă. Ralph Cromwell se grăbi. De astă dată, era convins că au de gând să-l elibereze. Cel de al doilea negru îi confirmă bănuiala:

— *We movin', mon. No foolplay!*[65]

— OK, OK, răspunse Ralph.

Cei doi îi dezlegară şi picioarele şi îl ajutară să se ridice. În poziţie verticală, durerea din picior era insuportabilă. Dacă nu ar fi fost susţinut, s-ar fi prăbuşit. Ajutat de cei doi negri, Ralph străbătu un coridor urât mirositor, ferindu-se să pună vreo întrebare. De astă dată, era sfârşitul calvarului său.

Cagula neagră care îi acoperi brusc capul avu asupra lui efectul unui duş rece.

O voce îl asigură:

[65] Plecăm de aici. Să nu faci vreo prostie (n.a.).

— *No sweat, mon*[66].

El mai făcu câţiva paşi, apoi îl urcară într-o maşină. După un drum destul de scurt, îl băgară într-o clădire unde i se scoase cagula. Decorul era atât de asemănător cu cel de unde plecase, încât avu impresia că nici nu se mişcase din loc. Se afla acum într-o celulă goală de beton, identică cu celula pe care o părăsise. Din nou îl legară de somiera de metal, iar temnicerii se retraseră fără. Nici o vorbă. Oare de ce fusese transferat?

Încerca să-şi dea singur curaj, zicându-şi că eliberarea unui ostatic este un lucru destul de complicat. Avusese loc vreo neînţelegere, dar cu siguranţă lucrurile se vor rezolva cu bine.

*

* *

Lincolnul în care se afla Malko împreună cu cele două gorile şi cu Karen Nichols se opri în faţa cimitirului de maşini, urmat de o maşină cu patru poliţişti în civil, de la Narcotic Office. Karen se duse glonţ la şeful şantierului. Dialogul ce avu loc fu foarte scurt. Ea se întoarse la Malko.

— Kevin na venit la lucru în dimineaţa asta.

— Atunci, hai la el acasă.

Soarele începuse să ardă cu putere, iar ghetoul era plin de animaţie Malko mai avea încă imprimate pe retină imaginile atroce din ziua precedentă. În creier îi răsuna oribilul scrâşnet al ferăstrăului făcut în trupul nefericitului Glenroy. Când ajunseră în faţa casei în care locuia Kevin, stârniră zarva copiilor, în timp ce adulţii, prudenţi, se îndepărtară.

Karen Nichols şi Malko intrară în atelierul de tâmplărie, unde un radio urla la maximum. Kevin stătea la etajul doi. Scara şubredă era neagră de jeg, cu treptele aproape putrede, gata să se rupă.

Poliţista bătu la trei uşi şi aşteptă apoi pregătită cu revolverul în mână. O negresă mătăhăloasă întredeschise una din uşi. Malko nu reuşi să înţeleagă nimic din convorbirea lor.

— Este mama lui Kevin. Zice că de ieri nu a mai dat pe-acasă. Crede că şeful lui l-a trimis după o maşină tocmai la Negril...

— Să mergem la *Pink Buckett,* zise Malko.

Cinci minute mai târziu, ajungeau la „rum-shop”. O negresă, numai piele şi ost cu capul plin de codiţe, tocmai încerca să gonească o ceată de copii, aruncând după ei cu sticle goale. Ea îi privi cu suspiciune pe albi. Karen Nichols nu mai umblă pe

[66] Nu te speria (n.a.).

ocolite. Cu pistolul îndreptat spre barmaniţă, o întrebă:

— Unde e Mallica?

Femeia îşi roti ochii albi şi bâigui câteva cuvinte de neînţeles Afară se strânseseră mai mulţi curioşi. Chris şi Milton îi ţineau la distanţă, gata să intervină la cel mai mic incident.

— Habar n-am. Nu mai lucrează aici, spuse în cele din urmă fata.

Malko, cuprins de o furie oarbă, ridică panoul rabatabil al tejghelei şi trecu în spatele ei. Acolo se aflau mai multe rafturi pe care se aliniau sticlele cu rom şi alte băuturi alcoolice. Cu dosul mâinii, el mătură primul raft. Sticlele se făcură ţăndări de pământ. Barmaniţa se puse pe urlat.

El folosi aceeaşi stratagemă şi cu al doilea raft. Un miros puternic de rom invada localul. Tocmai se pregătea să atace şi cel de al treilea raft, când nervii negresei cedară:

— În seara asta lucrează la *Palais Royal! Motherfuckers!*

Tipa începuse să o lovească pe Karen cu picioarele, făcând spume la gură. Poliţista îşi băgă revolverul în toc, o răsuci pe negresă cu spatele şi îi puse cătuşele la mâini. Ieşind cu ea afară, le strigă celor ce căscau gura:

— Puteţi să intraţi şi să vă serviţi. Azi e pe gratis!

Ţipetele negresei nu încetară decât în clipa în care fu împinsă în Lincoln. În spatele lor, mulţimea lua în asalt cârciuma.

— O băgăm la răcoare până mâine, explică poliţista. Ca să nu o poată preveni pe Mallica.

Localul *Palais Royal* se deschidea la ora opt, aşa că mai aveau de omorât vreo patru ceasuri. Iar de rezultat, nu erau siguri.

*

* *

Zack „the High-Priest” îşi ridică privirea rece şi inexpresivă la Crystal care stătea în faţa lui. Ca să se ducă în ghetou, ea se îmbrăcase cu un tricou negru, blugi de aceeaşi culoare, curea aurită, iar pe cap îşi pusese o beretă.

— Spune-i lui *„sugar daddy”* al tău că voi face ce a spus, făcu el. Şi că totul este în regulă…

Crystal privi în jur.

— „Big Uzi” este aici?

Tipei i-ar fi prins bine o mică variaţie.

Garda de corp a lui. Zack se dădea în vânt după această ticăloasă mică, plină de vicii. În locul ocupat de obicei de el, se afla un Rasta necunoscut de fată, cu un Kalaşnikov pe genunchi.

— Nu, nu este, răspunse Zack. Dacă vrei să-l întâlneşti, vino mâine la cimitirul May Pen.

El începu să tragă din pipă. Ultimele ore fuseseră extrem de grele. Cu moartea lui „Big Uzi", „Wide-Eyed" Zinky, Crat şi, mai ales, a lui „Early Bird", el îi pierduse pe cei mai buni *tribal gunmen* ai bandei sale. Era absolut necesar să recruteze forţe noi, altfel se ducea totul de râpă. Încă nu putea să-şi explice cum de nu funcţionase capcana pregătită de el cu atâta precizie... Cum toţi protagonişti se aflau acum în coşciuge, risca să nu mai afle niciodată răspunsul la întrebare.

Îndată ce Crystal îi întoarse spatele să plece, el îl strigă pe un *tribal gunman,* care se afla în noua ascunzătoare.

— Du-te după „Kookie".

„Kookie" era tipul care-i furniza cocaina. De obicei, nu ţinea nici un gram asupra lui.

*

* *

În Lincoln domnea o tăcere apăsătoare. Era parcat la o distanţă de vreo douăzeci de metri de intrarea localului *Palais Royal.* Era ora opt şi luminile de neon de la go-go bar începuseră să se aprindă. Clienţii nu apăruseră încă. Era prea devreme.

Malko tremura de nerăbdare. Mallica era ultima lor speranţă ca să mai poată da de urma lui Ralph Cromwell. Ghetoul era ca o mlaştină fără fund în care un tip ca Zack putea să dispară cu lunile. În cazul în care Kevin ar fi părăsit oraşul, Mallica era unica pistă. În ciuda şocului psihologic suferit, Malko continua să alerge ca o raţă decapitată, împins de voinţa inflexibilă de a-l salva pe Ralph Cromwell, dacă acesta ar mai fi fost încă viu. Capcanele întinse în Concrete Jungle nu însemnau nimic. Fostul agent CIA ar fi putut fi ucis imediat după ce vorbise cu el la telefon. Oricum, Zack nu avusese nici cea mai mică intenţie de a-l lăsa să scape.

Alături de Malko, Karen fuma în tăcere un „spliff". Cei doi schimbară o privire elocventă, iar Malko zâmbi.

— Curaj, zise el, încă un efort şi apoi ne destindem.

Era nerăbdător să facă o pauză, ca să uite de ororile trăite în ultimele ore.

— Să mergem, spuse el.

Toţi patru coborâră din maşină. La intrarea în *Palais Royal,* portar se uită intrigat la Karen, dar nu spuse nimic. Nu văzuse prea multe cliente rase în cap. Înăuntru luminile clipeau, mirosul de marijuana era sufocant, iar muzica agresa timpanele. Vreo

douăsprezece fete se fâţâiau pe podiumul puternic luminat.

Cele două gorile se opriră înspăimântate.

— Este concurs pentru Miss SIDA, sau ce naiba? întrebă Milton Brabeck.

O fată răsări din umbră şi se încolăci în jurul lui. Milton se dădu speriat înapoi.

— Crezi că SIDA se poate lua în felul ăsta? îl întrebă el pe Chris.

— Bineînţeles, făcu acesta. Nu-ţi rămâne decât să le goneşti ori de câte ori se apropie de tine.

Malko dădu o raită prin local. Mallica nu se zărea nicăieri şi nici pe podium. Cum la bar se mai aflau locuri neocupate, o luă pe Karen şi se aşezară acolo.

— De data asta, cred că suntem în găleată, făcu poliţista. Nu-şi termină bine vorba, că din spatele unei cortine apăru Mallica, îmbrăcată într-un body din dantelă de un roşu aprins. Malko şi ea se văzură în acelaşi timp. Ea făcu stânga-mprejur, dar Malko o prinse la fix şi o aduse în sală. Imediat, negresa se puse pe ţipat, reuşind să acopere sunetul muzicii. Striga ceva în dialect, dând cu picioarele în cine nimerea şi zbătându-se ca o apucată. Barmanul apăru ţinând în mână o bâtă de base-ball. Chris i se aşeză în cale cu un zâmbet fermecător.

— *Take it easy*![67] spuse gorila cu blândeţe în glas.

Cum sfatul fusese dat cu un Magnum 357 în mână, barmanul se arătă înţelegător, mulţumindu-se să mormăie ceva în barbă.

Milton Brabeck o apucase deja pe Mallica. Cu aceiaşi zâmbet irezistibil, Chris îi spuse barmanului:

— Noi tocmai plecam. Am terminat cu consumaţia.

Nimeni nu păru să fie de altă părere. Mallica urla în continuare ca o sirenă defectă. Milton Brabeck o puse în picioare şi o apăsă uşor pe carotidă, amuţind-o. Tipa nu-şi mai veni în fire decât în Lincolnul care se deplasa în viteză mare către hotel *Pegasus.*

— Unde este Kevin? o întrebă Malko.

Mallica rămase mută. El insistă.

— Amândoi aţi încercat să ne asasinaţi. Cred că aţi auzit despre masacrul din Concrete Jungle, nu?

Încăpăţânată, ea se mulţumi să mormăie:

— Habar n-am avut. Noi am fost doar nişte simpli intermediari, întrebaţi-l şi pe „Fat Cat” Glenroy.

— Tocmai a fost decupat cu ferăstrăul, zise Malko. Şi eu

[67] Uşurel (n.a.).

trebuia să am aceeaşi soartă. O experienţă care nu se uită prea uşor. Unde se află Zack?

— Nu ştiu.

— Dar Kevin?

— Habar n-am.

Enervată, Karen interveni în discuţie, adresându-i-se în dialect. Malko o văzu pe Mallica făcând feţe-feţe.

— Ce i-aţi spus?

— Că dacă face pe nebuna, o bag la răcoare pentru complicitate la crimă. Şi că o să-i aleg o celulă plină cu tipi care n-au mai văzut o femeie de luni de zile.

Asta da manieră de a vorbi cu sinceritate. Ca să se facă şi mai bine înţeleasă, Karen adăugă o pereche de palme ce îi limpeziră gândurile Mallicăi.

— Ai de făcut ceva completări? o întrebă poliţista cu mâna ridicată pentru o altă scatoalcă.

Mallica îi aruncă o privire plină de ură. Cu machiajul scurs pe faţă, semăna mai degrabă cu un clovn după terminarea spectacolului.

— *Bitch*! ţipă ea. Nu ştiu unde se află Kevin. Dar sunt sigură că va fi de faţă mâine la înmormântarea lui „Early Bird”, *fi'sure!* Ai grijă însă: daca apari acolo, îţi vor smulge sânii şi îţi vor scoate ochii!

Capitolul XIX.

Peste sicriul în care era „Early Bird”, prietenii săi aşezaseră o coroană de flori în formă de puşcă de asalt M 16. Preotul binecuvânta adunarea şi groparii începură să coboare încet sicriul în groapă, cu respect. În spatele familiei, se afla Zack, „the High-Priest”, înconjurat de *tribal gunmen,* vizibil înarmaţi, cu toate că în toată adunarea nu se aflau decât simpatizanţii PNP. Dacă membrii din *Rencker's posse* s-ar fi arătat la faţă, ceremonia s-ar fi transformat într-un măcel…

În faţa mormântului deschis încă, Jim Patterson, liderul PNP, luă un megafon şi ţinu următorul discurs, scurt, dar vibrant:

— Jim Mitchell, pe care mulţi l-au cunoscut sub numele de „Early Bird”, a făcut mult bine acestei comunităţi. Desigur, nu întotdeauna a respectat legea, dar, toţi aceia pe care i-a ajutat şi i-a protejat îşi vor aduce aminte de el.

— *„Early Bird” can'dead! Have life forever!*[68] urlă o voce din asistenţă.

— *Holy shit*! Este vocea ticălosului de Kevin, îi spuse Chris Jones la ureche lui Malko.

Acesta, împreună cu Karen şi cu cei doi bodyguarzi, stăteau ceva mai retraşi.

Ei asistaseră la ceremonia oficiată în marea biserică metodistă din Parade, apoi însoţiseră lungul convoi până la cimitirul May Pen. Soarele dogorea nemilos. Erau aproape treizeci de grade. Karen Nichols îi şopti lui Malko:

— Nu putem face nimic aici. Este prea multă lume.

Vreo douăzeci de poliţişti erau amplasaţi în jurul cimitirului, dar nu se puteau măsura cu cei aproape o sută de *tribal gunmen,* înarmaţi până-n dinţi.

— Să mai aşteptăm, spuse Malko.

Dormise puţin şi prost. După ce Mallica le spusese ce ştia, o duseseră la sediul Biroului Narcotice, unde fusese băgată într-o celulă individuală. Malko, reîntors la *Pegasus,* căzuse frânt de oboseală, dar se deşteptase la două dimineaţa şi nu mai putuse închide ochii. Imagini de groază se perindau obsesiv prin minte:

[68] „Early Bird” nu poate muri! El va trăi în veci! (n.a.).

ferăstrăul, Petrina Powell şi mai ales, Ralph Cromwell.

El se încăpăţâna să se agaţe de speranţa că, îl mai putea salva. Din clipa în care Chris îl reperase pe Kevin, el nu-l mai pierduse pe acesta din ochi. Tânărul negru îşi înlocuise maioul de corp cu un tricou alb, iar blugii păreau să fie fără găuri. El stătea în apropiere de Zack „the High-Priest". Ceremonia se termină, iar lumea începuse să se împrăştie. În jurul proaspătului mormânt mai stăteau intimii şi membrii clanului *Spangler's posse.* Malko se întoarse spre Karen Nichols.

— Nu vreau să-l las să-mi scape, fie ce-o fi.

Poliţista se uită împrejur.

— Bine. Atunci, să mergem. Treaba ar putea să fie violentă.

Ea scoase din centură un radioemiţător şi spuse câteva cuvinte poliţiştilor care se ocupau de protecţia lor. Malko, încadrat de Chris şi de Milton, se îndreptă spre grupul în care se aflau Kevin şi Zack. Mai mulţi *tribal gunmen* se uitară la ei cu ostilitate. Ai fi zis că este o scenă tare dintr-un film western... Malko şi gorilele lui parcurseră vreo treizeci de metri fără nici un incident.

Se auziră câteva murmure, iar *tribal gunmen* se distanţară unii de ceilalţi, pregătiţi să deschidă focul.

— Cred că ar fi mai bine dacă am deschide noi primii focul, spuse Chris Jones.

Încorsetaţi în vestele lor antiglonţ, cei doi americani erau destul de impresionanţi. Brusc, Karen Nichols, care venea în urma lor, spuse cu voce scăzută:

— Opriţi-vă!

*

* *

Kevin tocmai se desprinsese de grup, după ce avusese o scurtă conversaţie cu Zack şi se îndrepta acum spre ei!

Când ajunse în dreptul lui Malko, el se opri şi spuse cu o voce destul de nesigură:

— *Mon.* Am să vă transmit un mesaj din partea lui „Don".

Acesta din urmă începuse să se îndepărteze în direcţia opusă, înconjurat de gărzile de corp. Restul bandei rămăsese pe loc, ca pentru a împiedica orice atac din partea lui Malko şi a oamenilor acestuia.

— Ce fel de mesaj?

Tânărul negru începu să vorbească în dialect, adresându-se direct lui Karen Nichols. Aceasta se întoarse spre Malko.

— Spune că Zack ne cere scuze pentru cele întâmplate. Pretinde că intenţia lui sinceră a fost să vi-l predea pe Ralph, dar că a fost trădat de „Early Bird”, care a pus la cale capcana din Concrete Jungle ca să îl răzbune pe fratele său, ucis de DEA la Miami…

Malko se uită fix la negrul care se încăpăţâna să privească la un mormânt din faţa lor.

— În acest caz, unde se află Ralph?

Kevin bâigui un răspuns în dialect. Malko înţelese doar cuvântul *water.*

— L-au înecat! exclamă el îngrozit.

— Nu, nu, îl linişti poliţista. Spune că Ralph va fi închis într-un local din Water Street, aproape de intersecţia cu Duke Road. În Tel Aviv.

Malko îşi stăpâni bucuria. Ar fi fost prea frumos totul.

— Poate să ne conducă acolo?

— Da.

— Locul acela este păzit?

Urmă o scurtă discuţie în dialect, tradusă apoi de Karen:

— Nu, dar în faţă se află un „rum-shop” cu *tribal gunmen.* Localul serveşte ca depozit pentru arme şi cocaină.

— Chiar credeţi toate astea?

Poliţista ezită înainte de a răspunde:

— Poate fi plauzibil. Cred că Zack se teme acum de noi, după cele întâmplate în Concrete Jungle. A pierdut deja prea mulţi oameni.

— Vom afla repede adevărul, spuse Malko. Să mergem.

Ei ieşiră din cimitir, conduşi de Kevin şi se urcară în Lincoln. Oare ce mai aveau să descopere? Malko nu putea să creadă că venise clipa să îl găsească pe Ralph Cromwell.

*

* *

— Acolo este, spuse Kevin cu o voce gâtuită.

El le indică uşa unui imobil prăpădit, retras de la stradă şi înconjurat de un teren viran. Casa avea două etaje. Pe faţadă, se distingeau nişte litere pe jumătate şterse: *„Liquor Stere”.* Kevin şopti ceva poliţistei.

— Intrarea se află prin spate. Se coboară la un subsol. Acolo se află omul nostru.

Malko cercetă zona. În faţa terenului viran, se afla un „rum-shop” care avea o terasă micuţă. Doi negri jucau domino.

— Kevin, tu vii cu noi. Chris, de asemenea. Milton şi Karen, supravegheaţi acest „rum-shop”.

Ei coborâră cu toţii din maşină, separându-se imediat după aceea. Jucătorii de domino nu ridicară capetele când ei intrară pe terenul viran şi înconjurară clădirea. Malko se opri în faţa unei uşi de metal ferecată cu un lanţ şi un lacăt imens.

— Asta este intrarea? îl întrebă Malko pe Kevin.

— *Yeah, mon.*

— Deschide, Chris.

Gorila ţinti lacătul cu arma sa Magnum 357 şi apăsă pe trăgaci. Când fumul se împrăştie, lanţul dispăruse, iar în uşă era o ditamai gaura. Cu un picior, Malko o deschise şi pătrunseră într-un culoar unde o scară ducea la subsol. El se năpusti pe ea, urmat de Chris. Jos, era o altă uşă, ferecată şi ea în lanţuri. De astă dată, Chris nu avu nevoie decât de o lovitură cu patul armei ca să o deschidă.

Malko îşi plimbă lanterna în interiorul pivniţei, oprind spotul de lumină pe un pat din fier. Simţi cum inima îi sare din piept. Acolo stătea lungit un bărbat. Era un alb. Cu barbă, numai piele şi os, cu mâinile şi picioarele legate cu cătuşe. Îl găsiseră pe Ralph Cromwell.

În acelaşi moment, de afară se auziră două împuşcături.

*

* *

La o fracţiune de secundă după ce Chris trăsese în lanţ, cei doi tipi care jucau domino, se ridicaseră iute de la masă şi intraseră în local. Milton Brabeck îşi pregăti Sig-ul şi, ca măsură preventivă, deschise focul în vitrină, ca să-i potolească pe cei dinăuntru. Măsura nu fu suficientă. Trei Rasta se precipitară în stradă, înarmaţi cu puşti Kalaşnikov.

— Stop! urlă Milton trăgând o nouă rafală pe deasupra capetelor acestora.

Karen Nichols nu spuse nimic, dar îşi goli arma în cei trei tipi. Doi dintre ei se prăbuşiră, iar al treilea bătu în retragere, în „rum-shop”. Ghemuită în spatele maşinii, poliţista puse un încărcător plin şi ceru întăriri prin radio.

— Mergeţi să vă ajutaţi prietenii, îi spuse ea lui Milton. Eu îi voi împiedica pe ăştia să iasă afară. Milton se grăbi să o asculte, neliniştit pentru Malko şi Chris. De când cu ferăstrăul electric, devenise cam neîncrezător. El ajunse la uşa imobilului în momentul în care Chris Jones ieşea, ducând pe braţe un bărbat

cu barbă aflat în stare de inconştienţă. Malko şi Kevin veneau în spate.

— Milton, acoperă-ne! Acesta este Ralph.

Kevin era cenuşiu la faţă, de frică. În clipa în care ajunseră în stradă, o rafală de gloanţe lovi caroseria maşinii blindate. Milton Brabeck trase la rândul său în faţada localului, ca să îl acopere pe Chris Jones ce alerga cu Ralph spre maşină. Malko se strecură la volan. În clipa în care demară, apărură şi două maşini ale poliţiei, cu sirenele în funcţiune.

— Puteţi pleca, îi strigă Karen Nichols. Eu rămân aici.

Lui Malko încă nu-i venea să creadă. Cu dinţii încleştaţi, el continuă drumul spre South Camp Road, ca să evite înghesuiala de pe Parade. Milton încerca să îl prindă la telefon pe Knolly Vascranil. Ralph Cromwell, care continua să se afle în stare de leşin, fusese lungit pe bancheta din spate, cu capul sprijinit pe genunchii lui Chris Jones.

— Este viu, spuse acesta. Are pulsul slab, dar regulat, în clipa aceea, Malko realiză că Kevin nu venise cu ei.

— L-am recuperat pe Ralph, îl anunţă triumfător Milton pe Knolly Vascranil. Ajungem într-un sfert de oră.

O ambulanţă, cu girofarul albastru în funcţiune, aştepta în parching la Mutual Life Building. Knolly Vascranil se învârtea ca un leu în cuşcă. Când Malko opri maşina, şeful Centralei CIA se repezi şi deschise portiera din spate.

— *Good Lord*! Este chiar Ralph! exclamă el.

Infirmierele îl transportau deja pe o targa în ambulanţă. Mirosul pe care îl răspândea rănitul, faţa năpădită de barbă, erau îngrozitoare. Knolly Vascranil clătină din cap.

— Câte a îndurat bietul de el! L-au drogat.

— Nu pare să mai aibă şi altă rană în afară de cea de la picior, zise Chris care avusese grijă să-l controleze în timpul drumului.

Ambulanţa era gata să pornească. Knolly îi îmbrăţişa pe Malko.

— Bravo! Nu mai credeam că am să-l văd în viaţă. Acum, odihniţi-vă! Eu vă voi ţine la curent, mai spuse el, apoi alergă la ambulanţa, care plecă imediat.

— Să ne întoarcem acolo, sugeră Malko. Nici nu am avut timp să-i mulţumesc lui Karen.

*

* *

Water Street vuia de maşinile poliţiei. Ei o găsiră pe Karen

Nichols în vechiul „Liquor Store”, inventariind rezultatele percheziţiei.

— Am pus mâna pe cincizeci de kilograme de cocaină! le spuse ea. Doi *tribal gunmen* sunt morţi şi trei sunt răniţi, în stare de arest. Depozitul era al bandei lui Zack „the High-Priest”.

— Deci vom putea să-l acuzăm, nu-i aşa? Poliţista clătină din cap.

— Ca de obicei, va pretinde că nu ştia nimic.

— De data asta, trebuie mers până la capăt. Avem nevoie de martori.

— De unde?

— Kevin unde se află?

— A avut grijă să se facă nevăzut.

— Dar ne rămâne Mallica. Cu siguranţă că ştie destule...

— Nu am dovezi împotriva ei, zise Karen Nichols. Sunt obligată să o pun în libertate.

— Vin cu dumneavoastră, vreau să stau de vorbă cu ea, zise Malko.

*

* *

Noaptea petrecută în celulă o calmase pe Mallica. Aşezată pe scaun în micul birou al lui Karen Nichols, ea asculta propunerile făcute de Malko.

— Am nevoie de un martor care să depună mărturie împotriva lui Zack. Singurul care mă poate ajuta este Kevin. Dacă acceptă, noi îl vom scoate din ghetou. Unde se află acum?

— Dar era cu dumneavoastră, remarcă Mallica.

— Acum, cu siguranţă, se află în ghetou. 4.

Mallica îl privi drept în ochi.

— Eu una nu mai pun piciorul acolo. Mă vor ucide cu siguranţă. Ştiu deja că eu v-am spus că îl găsiţi pe Kevin la înmormântare, trădătorii nu sunt deloc iubiţi. Aţi văzut doar ce i-au făcut Petrinei.

— Bine. Ce aveţi de gând să faceţi în acest caz?

Ea schiţă un zâmbet ironic.

— Ce să fac? Rămân cu dumneavoastră. Sunteţi de vină că am intrat în tot rahatul ăsta. Aici, nu cred că au de gând să mă găzduiască.

Malko schimbă o privire cu Karen Nichols. La urma urmelor, nu era o idee prea rea. Prin intermediul ei, ar fi dat până la urmă de Kevin şi ar fi putut să-l prindă şi pe Zack „the High-Priest”.

Ralph Cromwell fusese salvat. Mai rămânea să o răzbune pe Petrina Powell.

— Vă iau cu mine, zise Malko. Veţi rămâne sub protecţie americană până îl vom găsi pe Kevin.

— OK, *mon.*

Ei ieşiră împreună din birou. Malko o trase pe Karen deoparte.

— În seara asta, aş vrea să sărbătorim eliberarea lui Ralph. Sper că nu sunteţi de permanenţă.

— Mă descurc eu cumva, îi răspunse ea zâmbind.

— Deci, la ora opt, la *Pegasus.* Şi, îmbrăcaţi-vă femeieşte, vă rog. Trebuie să aveţi şi o rochie pe undeva…

El o văzuse numai în „ţinută de luptă” … Karen Nichols îi expedie un surâs plin de promisiuni.

— O să-mi cumpăr una!

Când Malko ajunse la maşină, Chris şi Milton făcuseră deja cunoştinţă cu Mallica transformată de acum într-o mieluşea. Era provocatoare ca o adevărată târfă tropicală. Privirea ei sărea de la unul la celălalt, fără să se poată decide cui să-i facă mai întâi safteaua. Malko se aşează la volan.

— În seara asta, sărbătorim! Mallica nu mai putea de bucurie.

— Vom dansa?

— Dacă aceşti tineri domni doresc să vă însoţească, nu văd nici un inconvenient, zise el.

*

* *

— *Jesus Christ!*

Chris Jones o urmărea cu privirea pe Karen Nichols, care tocmai îşi făcuse apariţia în restaurantul hotelului *Pegasus.* Era ca o regină. Machiată, cu ochii încondeiaţi, cu belciuge groase de aur, ce puneau în valoare craniul ras, ea era îmbrăcată cu o rochie roşie, mulată perfect pe corp, cu umerii goi. Încălţată cu pantofi escarpen, era la fel de înaltă ca Malko.

Milton Brabeck îşi simţi palmele umede. El se ridică în picioare, cu ochii lipiţi de somptuoasa crupă a poliţistei. Aceasta îi întinse lui Malko poşeta elegantă de mătase, ca să i-o pună pe banchetă. După cât era de grea, precis că nu conţinea doar un ruj de buze… Karen nu ieşea niciodată fără un „american express” cu şase gloanţe.

— *Sis, you fuckin’crispy!* exclamă Mallica, cu ochii strălucind ca două faruri.

Deja dăduse de fundul unei sticle de Taittinger Comtes de

Champagne...

Karen Nichols luă loc alături de Malko. Acesta îi umplu o cupă cu şampanie. Ei ciocniră, privindu-se aproape ca doi îndrăgostiţi.

— Sunteţi cu adevărat superbă! Ar trebui să purtaţi cât mai des rochie.

Poliţista zâmbi.

— Nu am decât una singură. Nu-mi place să atrag privirile. În meseria mea, pantalonii sunt cu mult mai practici.

Malko puse mâna pe coapsa dezgolită şi îi spuse la ureche:

— Aveţi şi nişte picioare magnifice.

Ca pentru a-i mulţumi pentru complimentul făcut, Karen îi strânse mâna între pulpe. De cealaltă parte a mesei, Mallica, ce părea perfect adaptată noii sale situaţii, îl chemă pe chelner şi îi comandă o altă sticlă de Taittinger. Prinsese repede gust pentru lucrurile rafinate. Ambianţa era euforică, de parcă un văl negru s-ar fi destrămat. Din clipa în care o văzuse pa Karen intrând, Malko nu mai avea în cap decât un singur gând: să rămână singur cu ea.

O luă de mână pe sub masă. Simţi că dorinţa îi este împărtăşită.

— Haideţi, comandaţi ce vreţi, spuse el.

Chris Jones privea cu un aer neîncrezător la crustaceele aşezate pe o movilită de pilaf. Nu mai văzuse gambas până acum. El se aplecă deasupra farfuriei, adulmecând.

— Miroase destul de ciudat.

Prudent, el luă o gamba de coadă şi muşcă. Imediat însă o scuipă, încruntându-se.

— *God damn it!* înjură el. Parcă a fost muiată în acid!

— Este bine pipărată, îi spuse Mallica stricându-se de râs. Gorila bău pe nerăsuflate o cupă cu şampanie ca să scape de iuţeală.

Deşi mâncarea era destul de bună, nimănui nu-i era prea foame. Trecuseră prin prea multe emoţii. Preferau să bea şi dă stea de vorbă. După gambas, trecură direct la desert: mango şi ananas. Pe sub masă, piciorul lui Karen se sudase de şoldul lui Malko.

Acesta îl strigă pe chelner:

— Aduceţi cel mai bun coniac pe care îl aveţi.

Negrul se întoarse cu o sticlă de Otard XO şi începu să umple paharele în formă de balonaşe. Malko ridică paharul:

— Să bem în sănătatea lui Karen Nichols, fără ajutorul căreia

nu l-am fi putut găsi pe Ralph Cromwell.

Stânjenită, poliţista îşi luă poşeta şi scoase din ea un „spliff” enorm, pe care Malko i-l aprinse cu bricheta sa Zippo, decorată cu stema princiară. Când ea exhala fumul albăstrui, cele două gorile încercară să se ferească. Milton Brabeck privi prin transparenţa de chihlimbar a băuturii şi remarcă:

— În ţara asta, e mai sigur decât apa.

Malko se ridică în picioare.

— Domnilor, v-o încredinţez pe Mallica. Să aveţi grijă de ea.

El îşi cedase apartamentul gorilelor sale, mutându-se într-o cameră alăturată. Mallica urma să se culce acolo unde dormise săraca Petrina. Chris Jones aruncă o privire la silueta sculpturală a lui Karen.

— După părerea mea, nu veţi fi deranjat noaptea asta.

Milton Brabeck, suspină din rărunchi:

— De ce oare norocul este mereu numai de partea unora?

— Pentru că tu eşti un om cu principii. Nu te-ai culca cu o negresă... făcu Chris cu un ton ipocrit.

— Ba cu una ca asta, zău că m-aş aventura! suspină din nou Milton Brabeck.

Cei doi bodyguarzi scoaseră un ţipăt în acelaşi timp. Mallica îi ciupise cu sete de fund.

— Deci preferaţi o femeie poliţai decât o veritabilă *ragga-muffin?*

— Ce-o mai fi şi asta? întrebă Chris Jones frecându-şi fundul.

— Uită-te la mine şi ai să vezi, făcu Mallica băgându-i sânii sub nas.

Nici nu se închisese bine uşa camerei în urma lor, că cei doi se şi treziră îmbrăţişaţi. Karen îl strângea pe Malko cu atâta foc, încât îi trosniră oasele. El începu să-i mângâie curbele, întârziind cu mâna pe crupa minunată, dură ca granitul. Karen îl trase spre pat, unde îl puse să se culce pe spate. Fără să spună nimic, ea îi desfăcu pantalonul şi se servi singură. Apoi, retrăgând capul, se uită la el şi îi spuse:

— Nu am mai făcut asta de foarte multă vreme. V-am spus deja din ce cauză. Nu am mai admirat un bărbat suficient de mult ca să îi fac un asemenea dar.

Conversaţia se opri aici. Ea îşi reluă felaţia, catifelată ca mătasea, abilă ca o hetairă. Malko savura această mângâiere ce venea de la o femeie pe care o respecta şi pe care o dorea cu toată fiinţa lui. Trebuia să uite de oribilul ferăstrău. Gura lui

Karen îi provoca o plăcere gingaşă, încetinindu-şi ritmul ori de câte ori îl simţea că se apropie de culmile plăcerii. Apoi, ca un şarpe, ea alunecă pe trupul lui şi puse stăpânire pe membrul ajuns deja la momentul optim. Ea nu avea nimic pe sub rochie. Malko îi dăduse bretelele în jos, ca să-i poată strânge sânii în palme. Karen executa un dans minunat, înainte şi înapoi, într-un ritm din de în ce mai galopant. Şi atinse culmea plăcerii fără să se mai mângâie...

De când intraseră în cameră, Malko visa un singur lucru. Fără ca măcar să-i scoată rochia, el o răsturnă cu faţa în jos şi o luă pe la spate. Negresa nu opuse nici cea mai mică rezistenţă, dimpotrivă, ea se aşeză mai confortabil, oferindu-şi crupa cu generozitate. Malko îi ridica rochia şi o pătrunse cu abilitate. Apoi o prinse cu amândouă mâinile de şolduri.

— Fuck me hard![69]

Şampania şi marijuana contribuiau din plin la această metamorfoză... Sub loviturile ca de ciocan ale lui Malko, ea îşi ondula bazinul gemând şi adresându-i minunate obscenităţi. Ideea, care mai devreme i se păruse lui Malko o adevărată nebunie se dovedi destul de uşor de transformat în realitate. El se aplecă spre capul ras şi şopti:

— Am o poftă nebună să te sodomizez.

Karen nu răspunse nimic. Încurajat de tăcerea ei, Malko se retrase şi penetra deschiderea cea mai secretă. Primii milimetri îi cedară mai greu. Karen scoase un ţipăt uşor. Malko simţi minunatele fese, tari ca marmura, cum se crispează, apoi cu o smucitură, intră până la rădăcină, violând-o cu un strigăt de plăcere. Ea îl strângea cu atâta putere, încât el nu întârzie să explodeze. Ce bine putea să fie, după atâta oroare, sânge şi moarte... El rămase câteva clipe interminabile ţintuit în trupul ei, apoi luă telefonul.

— Trimiteţi-mi o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne roz, vă rog.

Trebuia doar să sărbătorească şi această a doua victorie a sa.

*

* *

Cum ajunse în cameră, Mallica începu să butoneze radioul şi nu se lăsă până ce nu prinse ritmul de reggae. Apoi îşi scoase rochia cumpărată în ajun, rămânând doar în lenjeria din dantelă roşie. Simţind că şi aşa ere o atitudine prea rezervată, ea îşi

[69] Regulează-mă bine! (n. a).

trase în jos bretelele, eliberând sânii în formă de pară. Începu să danseze, aşa cum o făcea la *Palais Royal,* cu aceeaşi furie şi cu o luminiţă desfrânată în ochii negri.

Chris şi Milton se uitară unul la celălalt.

— *My God!* făcu Milton. Fata asta este dracul în persoană.

— Vino să dansăm, îi strigă Mallica lui Chris, luându-l de mână. Acesta începu să se mişte cu stângăcie în faţa ei. Milton, prăbuşit într-un fotoliu, se agăţa ca un înecat de o sticlă de Taittinger pe care o adusese din restaurant, ca şi cum în ea i-ar fi fost unica salvare.

Aprinsă ca o torţă, Mallica se apropiase de partenerul ei şi îşi freca sânii goi de cămaşa lui, balansându-se şi privindu-l cu nişte ochi care ar fi putut aprinde şi o bucată de gheaţă.

Deodată, Chris tresări puternic şi rămase ca blocat, cu Mallica lipită de el ca un timbru pe scrisoare. Milton Brabeck îşi privi surprins colegul.

— *My God!* Tu...

— *Yeah,* făcu Chris, simţind cum i se taie picioarele.

Pe pantalonul său de culoare deschisă, se lăţea o pată întunecată. Mallica, în culmea fericirii, izbucni în râs şi îngenunche în faţa lui Milton, atacându-i cu o dexteritate uimitoare fermoarul, până ce reuşi să elibereze membrul, deja în stare de alarmă. Ea îl înghiţi cât ai zice peşte. Ruşinea lui Milton nu dură mai mult de zece secunde. El explodă fără să facă mofturi. Încă năucit de această performanţă neaşteptată, el aruncă o privire ameninţătoare către jamaicană vizibil încântată de isprava ei.

— A fost bine, *Whitie?*

Cei doi bodyguarzi se priviră. Întotdeauna fuseseră de părere că, antrenându-i în aventurile lui josnice, Malko va sfârşi prin a-i face să-şi piardă sufletul... Ceea ce se şi întâmplase.

Cu gingăşie, Mallica se ridică şi începu să-l dezbrace pe Chris. Gorila se făcu că nu-nţelege. O dată ce ai pus mâna pe borcanul cu miere...

Cei doi bodyguarzi, în chiloţi cu floricele, se priveau înlemniţi. Chris fu primul care vorbi:

— Milt, juri că nu vei spune *niciodată* nimic?

— Jur, făcu Milton cu vocea gâtuită. *O, my God!*

Mallica era pe punctul să se apuce din nou de treabă.

*

* *

Karen Nichols era sub duş. Malko degusta cu o încetineală de gurmand cea de a treia cupă cu şampanie.

Seara fusese perfectă. Acum avea impresia că se trezeşte dintr-un lung coşmar. Soneria telefonului îl întrerupse din drum. Tocmai voia să intre şi el sub duş, lângă Karen. Era Knolly Vascranil. Cu o voce tulburată, el îi spuse:

— Ralph este pe moarte. Supradoză.

Capitolul XX.

— Supradoză?

Malko nu putea să-şi creadă urechilor. În câteva secunde numai, euforia sa se risipise, măturată de un val rece. Vocea lui Knolly Vascranil părea să vină din altă galaxie. Americanul continuă:

— Întâi am crezut că i-au administrat un somnifer. Apoi, după ce i s-a luat sânge, s-a văzut prezenţa cocainei. O radiografie a arătat că în intestinul său se află o mulţime de pacheţele cu cocaină. Medicul mi-a explicat că ele sunt opace la raze. Ticăloşii ăia l-au obligat să înghită cocaină băgată în săculeţe din plastic, găurite cu un ac.

— Asta e suficient ca...

— Da. Fiecare săculeţ conţine în jur de treizeci de grame. O cantitate enormă. Dacă s-ar afla în stomac, efectul ar fi fost întârziat, dar mucoasa intestinului este foarte vascularizată. Un centimetru pătrat din intestinul gros absoarbe tot atât cât o jumătate din stomac. Or, s-au găsit şapte săculeţe cu cocaină pură. A fost forţat să le înghită. Apoi...

— Apoi, ce?

— Mai întâi, când cocaina a început să pătrundă în organism, a existat o perioadă de excitaţie, în care a avut dureri cumplite şi o accelerare a ritmului cardiac. Inima pompează mai mult sânge decât pot să primească vasele coronariene. După această etapă, el a căzut într-o comă profundă.

— Şi nu se mai poate face nimic?

Vocea şefului Centralei CIA sună spartă:

— Medicii spun că a suferit deja tulburări neurologice ireversibile. Inima mai rezistă încă, dar este doar o chestiune de ore. Se produce un fel de infarct artificial. Este un simptom

întâlnit adesea la măgarii care înghit cocaina ca să o transporte peste frontieră. Dar la aceştia, ruptura săculeţelor este doar accidentală.

— Şi chiar nu mai există nici o speranţă?

— Medicii încearcă să-i accelereze tranzitul ca să poată expulza săculeţele cu cocaină din intestin, dar asta nu va schimba mare lucru. Răul a fost deja făcut.

— Unde vă aflaţi acum?

— La clinica Royal Crown, pe Waterloo Road, colţ cu South Avenue.

— Sosesc imediat acolo.

*

* *

Knolly Vascranil îl aştepta pe Malko în holul clinicii.

— Ralph tocmai a murit, îi spuse el.

Malko simţi cum îi îngheaţă. Sângele în vine. Zack „the High-Priest" îi predase un mort viu. Îşi dădu seama că totul fusese pus la punct cu o precizie diabolica. Şeful lui *Spangler's posse* fusese silit să asiste la înmormântarea omului său de încredere şi ştiuse că va fi prins la înghesuială. Se folosise aşadar de acest tertip ca să mai câştige ceva timp. Oare Kevin fusese manipulat, sau ştia care este adevărul?

— Eu mă voi ocupa de Zack, spuse Malko livid.

— Cum?

— Văd eu cum, cu ajutorul lui Karen. De astă dată, vreau să-l prind. Nu numai din cauza lui Ralph, ci şi pentru Petrina.

— Vreţi să-l vedeţi pe Ralph?

— Da.

Şeful Centralei CIA îl conduse până în camera unde se afla fostul agent CIA, căruia îi descoperi faţa pentru prima oară. Avea ochii închişi şi o expresie calmă, cu cute adânci în obrajii raşi. Nu mai avea perfuzii şi părea că doarme. Malko se întoarse fără să scoată un cuvânt. Atâtea eforturi şi atâţia morţi pentru asta…

Acum nu-i mai rămăsese decât să se răzbune.

*

* *

Mallica apăru cu faţa răvăşită, machiajul stricat şi privirea destul de sticloasă, încadrata de Chris şi Milton. Gorilele păreau şi ele destul de „şifonate", iar privirea lor nu era sigură ca de obicei. Holul hotelului *Pegasus* era pustiu. La ora unu după miezul nopţii, chiar şi *polo lounge* era închis. Malko nu se mai

urcase în camera sa, ci le ceruse gorilelor să coboare cu Mallica în hol.

— Ce s-a întâmplat? întrebă aceasta căscând. Credeam că în seara asta serbăm ceva…

— Şi eu credeam la fel, zise Malko. Dar s-a terminat. Ralph Cromwell tocmai a decedat. Nemernicii ăia l-au îndopat bine cu cocaină înainte să ni-l pună în braţe. Mallica privi într-o parte. Malko se aşeză în faţa ei.

— Mallica, vreau să-l găsim pe Kevin. *Acum.* Sau ne duci tu la el, sau mergem direct la Narcotic Office. Poliţista Karen Nichols va găsi uşor dovezi împotriva ta ca să te poată reţine o vreme…

— Ce vreţi de la mine?

— Vreau să-l faci să vorbească. Nu încerca să mai găseşti vreo portiţă de scăpare. Eu *sunt sigur că* ştii unde se află..

Ceva în vocea lui Malko o determină pe Mallica să cedeze.

— Dar o să mă bată!

— Mai bine decât să rişti ceva cu mult mai grav… Grăbeşte-te. După câteva clipe de gândire, Mallica murmură:

— Cu siguranţă că se află la mama lui.

*

* *

Malko urca treptele, iar Mallica venea după el, mai mult moartă decât vie. Cei doi bodyguarzi încheiau şirul. Ghetoul era pustiu. Karen Nichols rămăsese în automobil. Când ajunse pe palier, Malko se întoarse către Mallica.

— Este rândul tău.

El, împreună cu gorilele se făcură nevăzuţi în întuneric. Mallica bătu la uşă, spunând apoi cine este. După câteva clipe, uşa se deschise, iar Malko îl văzu pe Kevin, în picioare, în deschizătura ei. Acesta nici nu avu timp să-şi ia gagica în braţe. Chris Jones făcu un salt şi îl înşfacă, izbindu-l de perete, cu ţeava armei bine înfiptă în gât.

— Să nu aud o vorbă! Urmează-ne imediat!

Peste un minut, se urcau toţi cinci în Lincolnul care demară fără zgomot.

— Ia-o spre South Side, îl sfătui Karen pe Malko. Mi-a venit o idee.

Malko făcu întocmai. În timp ce rulau pe Port Royal Street, el auzi un zgomot venind din spate, urmat de un ţipăt ascuţit şi de un şuvoi de insulte spuse în dialect. Dezmeticit din şoc, Kevin o altoise pe Mallica, zdrobindu-i gura cu un pumn. Mallica se

pomeni cu o buză de iepure… Chris Jones îl calmă pe negrotei cu o gingaşă lovitură aplicată cu patul armei în creştetul capului. Ocupat să-şi şteargă sângele care-i şiroia pe obraz, Kevin o lăsă pe Mallica în pace.

— Opreşte acolo! îi spuse Karen, arătând la un teren aflat la cincizeci de metri distanţă de *Baltimore Pub,* cartierul general al lui „King Chubby”.

Kevin începu să schiaune.

— N-am făcut nimic, *mon!* Nu aveţi nici o dovadă împotriva mea. Karen, aşezată alături de Malko, se întoarse spre el şi îi spuse ceva în dialect negrului, ale cărui lacrimi se amestecau cu sângele. Acesta se calmă ca prin farmec.

— Ce i-ai spus? o întrebă Malko.

— Că este adevărat că nu avem nici o dovadă împotriva lui: Dar că ne este suficient să-l lăsăm în seama lui „King Chubby”, care va dori cu siguranţă să se răzbune pentru masacrarea oamenilor lui în expediţia din Matthews Lane. Singura lui scăpare este să ne spună totul de la început şi până la sfârşit. Sunt sigură că până acum ne-a turnat destule gogoşi.

— Deci, cum rămâne, Kevin? Dăm o mică raită pe la „King Chubby”? Precis că nu doarme la ora asta.

Ca pentru a întări aceste vorbe, de la *Baltimore Pub* se auziră nişte acorduri de reggae. Kevin îşi şterge sângele de pe faţă.

— Ce vreţi să ştiţi, *mon?*

— Ce s-a întâmplat din momentul în care l-aţi găsit pe Ralph Cromwell. Dacă într-adevăr aşa s-a întâmplat…

— Da, aşa a fost…

El continuă să vorbească în dialect, iar Karen traducea:

— El l-a prevenit pe „Early Bird”, care a venit imediat. L-a luat şi pe Kevin cu el. Zack „the High-Priest” l-a felicitat spunându-i că de acum face parte din bandă, l-a încredinţat şi sarcina de a participa imediat la „disciplinarea” cuiva. L-a luat cu el la „Ayatolah” acasă în *uptown,* unde era o fată legată. Ei au stâlcit-o în bătaie, iar „Ayatolahul” şi amanta acestuia au turnat peste ea apă clocotită. Kevin se jură că el nu a făcut nimic, l-a dat şi el un picior sau două, ca să nu-l ia cineva la ochi. După asta, a plecat împreună cu ceilalţi ca să se debaraseze de cadavru. A rămas apoi împreună cu Zack în noua ascunzătoare. Zack a fost cel care a pus la punct planul capcanei din Concrete Jungle. A vrut să se creadă că vinovat de asta este „Early Bird”. Apoi, Kevin a plecat să se ascundă la mama sa. Zack i-a spus că de

acum nu mai era un tip obişnuit, ci un *tribal gunman.* Şi că urma să ocupe locul lui Crat.

Kevin tăcu. Malko îl privi. Nu părea să fie ros de vreo remuşcare. Îi era doar frică.

— Şi Zack? Unde se află acum?

— Mâine va fi la Chancery Lane, traduse Karen Nichols. Este convins că nu riscă nimic. Va pretinde că „Early Bird" a făcut totul din proprie iniţiativă, încălcându-i ordinele.

— Dumneata vei depune mărturie împotriva lui, spuse atunci Malko.

Kevin scutură din cap, răspunzându-i de astă dată direct:

— Nu, *mon.* Dacă veţi repeta tot ce v-am povestit, eu voi spune că nu este adevărat. N-am chef să o sfârşesc ca fata aia…

Malko nu mai insistă. O avea deja pe conştiinţă pe Petrina. Chiar dacă nu era mare lucru de capul lui, nu era necesar să-l condamne la moarte, probabil, pentru nimic în schimb.

— Bine, zise el. Acum, poţi să pleci. Eşti liber.

— Aici? strigă Kevin. Dar suntem în South Side…

— Dacă o iei la goană, ajungi repede în Tel Aviv… Chris, deschide-i portiera.

În dorinţa de a fi cât mai amabil, gorila nu numai că îi deschise portiera, dar îi făcu vânt cu o asemenea violenţă, încât tipul se trezi cu fundul în praf. Malko o întrebă pe Mallica:

— Rămâi cu noi, sau te duci cu el?

Fără să spună un singur cuvânt, barmaniţă sări jos din maşină, cu mâna la gura crăpată. În mod cu totul de neînţeles, femeile erau nişte mamifere ciudate. Malko porni mai departe, destul de înnegurat. Nimeni nu mai avea chef de vorbă. Clipele minunate petrecute alături de Karen îşi pierduseră farmecul. Acum, îi păreau chiar obscene. Iar aceia care trebuiau să dea socoteală de toate ororile întâmplate se aflau la adăpost.

Ralph Cromwell era mort şi nu aveau nici o dovadă împotriva lui Dudley Karr.

Le rămânea Zack „the High-Priest".

— Karen, ai putea să obţii un mandat de arestare pentru Zack?

Tânăra poliţistă avu un surâs evaziv şi trist.

— Aş putea încerca. Pentru unul ca el, ar trebui să am şi acordul ministrului de interne. Acesta este membru al PNB. Voi încerca asta mâine dimineaţă. Nu sper însă să rezolv ceva cu asta. Dacă Kevin ar fi acceptat să depună mărturie, ar fi fost cu

totul altceva.

Ei rămaseră tăcuţi până ajunseră acasă la Karen. Înainte de a coborî din maşină, ea îl sărută pe Malko, fără să-i pese de americani.

*

* *

Malko nu putuse să lipească geană de geană până la ora cinci dimineaţa, zvârcolindu-se din cauza furiei şi neputinţei sale. Soneria telefonului îl făcu să tresară. Aruncă o privire la ceasul său, marca Breitling. Arăta ora unsprezece. El ridică receptorul. Era Karen Nichols.

— Am primit autorizaţia să-l arestăm pe Zack, îl anunţă ea triumfătoare.

— Şi aveţi de gând s-o folosiţi?

— Doream să te rog să vii cu mine, spuse simplu poliţista. Ştiu că este o consolare mică, după tot ce s-a întâmplat şi că va fi curând eliberat, dar este pentru prima oară când tipul are o adevărată problemă.

Malko simţi cum îi renaşte în suflet speranţa de a-i răzbuna pe Ralph şi pe Petrina.

— Poate îl determinăm să vorbească, spuse el. Este singura persoană care îl poate acuza pe Dudley Karr. Ameninţarea cu extrădarea ar putea avea efect.

— Rămâne de văzut, răspunse Karen cu un ton evaziv. Ne întâlnim în Chancery Lane peste o jumătate de oră. Iau cu mine vreo şase oameni. Cred că Zack nu se aşteaptă la asta.

După ce îi preveni şi pe cei doi bodyguarzi, Malko făcu repede un duş. Simţea o bucurie amestecată cu nelinişte. Cine ştie ce decepţie îl mai aştepta?

Când ajunse în Chancery Lane, el constată că poliţista începuse deja treaba. Cele două extremităţi ale străzii fuseseră blocate cu maşinile poliţiei şi mai mulţi agenţi de la Narcotic Office aşteptau în faţa porţii de la numărul 12.

Patru dintre aceştia o urmară pe Karen în grădină. Nu era nici portar şi nici paznic în faţa casei. Ca să nu-i „şifoneze” pe jamaicani, Chris Jones şi Milton Brabeck rămăseseră afară. În Jamaica, nici CIA şi nici DEA nu aveau puterea pe care o avea poliţia.

Când intră în casă, Malko se duse direct spre vechiul fotoliu din lemn, în care îl văzuse ultima oară pe Zack „the High-Priest”. Şeful lui *Spangler’s posse* era acolo, fumând impasibil din pipă,

înconjurat de noua lui gardă de corp. Vreo şase *tribal gunmen* îi ţineau tovărăşie. Când îi zări pe Malko şi pe Karen, îşi scoase din gură pipa şi le făcu din mână un semn, însoţit de un zâmbet ştirb.

— *Hello, mon! Hello,* detectiv Nichols!

Malko înainta spre el.

— Ralph Cromwell, omul pe care l-aţi ţinut ostatic, a murit, l-aţi pus să înghită cocaină.

La început, Zack se făcu că nu înţelege, apoi protestă cu o voce tărăgănată:

— „Early Bird" a făcut treaba asta. Eu doream să ne înţelegem şi să facem pace. Chiar i-am spus şi lui *rude boy* Kevin. Eu nu l-am mai văzut pe bărbatul pe care l-aţi căutat din ziua în care a fugit de la mine, după ce mi-a ucis unul dintre oameni. Ştiam că este un provocator. El s-a ascuns în ghetou timp de mai multe zile şi când a ieşit din ascunzătoare, Kevin l-a prevenit pe „Early Bird" crezând că face o treabă bună. Acesta nu m-a prevenit însă, altfel l-aş fi eliberat imediat. Doar mi-aţi promis ceva în schimb, dacă vă amintiţi…

Vorbea rar, dar Malko îl înţelegea destul de anevoie, din cauza puternicului accent jamaican. Totuşi, îşi putea da seama cu uşurinţă că tipul îşi bătea joc de el.

— Desigur că l-aţi fi eliberat, îl ironiza el. Mai ales că ar fi putut depune mărturie împotriva lui Dudley Karr, în serviciul căruia lucraţi…

Zack se prefăcu că nu înţelege şi continuă:

— „Early Bird" m-a trădat. L-a închis pe alb şi v-a întins o capcană, făcându-vă să credeţi că eu am ordonat toate astea. Dar eu nu ştiam nimic. El v-a atras în Concrete Jungle, unde are prieteni. Eu unul nu îi iubesc pe cei din Concrete Jungle şi nici ei pe mine.

Indiferentă, Karen Nichols asculta pledoaria lui Zack. Acesta continuă:

— „Early Bird" nu a avut niciodată intenţia să vi-l dea pe prietenul dumneavoastră. Eu v-am spus însă unde se află acesta.

Tăcu şi trase un fum din pipă. Totul părea bine pus la punct. Odată mort, lui „Early Bird" i se puneau în cârcă toate păcatele.

Se aşternu liniştea. Atunci totul se petrecu cu iuţeala fulgerului. Karen Nichols făcu un pas înainte şi, cu dexteritatea unui prestidigitator, îi puse lui Zack cătuşele la mâini.

— Din acest moment, sunteţi în stare de arest pentru

asasinarea lui Joe Delano, îi spuse ea. Avem depoziţia unui martor, Petrina Powell, cea pe care aţi asasinat-o, dar nu putem încă dovedi acest lucru. Veţi veni cu noi.

Tribal gunmen săriră ca arşi. Garda de corp era cu degetul pe trăgaciul armei, într-o fracţiune de secundă, atmosfera devenise insuportabil de tensionată. Zack „the High-Priest" parcă fusese lovit de trăsnet. Liniştea se mai prelungi timp de un minut, apoi „Don"-ul izbucni într-un hohot strident de râs.

— N-aveţi decât! Avocaţii mei vor şti să mă scoată imediat. Poate că nu chiar astăzi, pentru că este duminică, dar mâine, *fi' sure.*

*

* *

Maşinile în alb şi albastru de deplasau pe Spanish Town Road într-un concert de sirene, iar Lincolnul închidea coloana.

Toate vehiculele erau imobilizate în parching la Narcotic Office. Karen Nichols, însoţită de doi poliţişti, îl duse pe prizonier până în biroul şefului Beres Spence. Acesta confirmă arestarea şi îi arată apoi uri document oficial.

— Iată cererea de extrădare din partea Statelor Unite, îl anunţă acesta pe Zack. Sunteţi acuzat de importul ilegal a şapte sute de kilograme de cocaină şi de uciderea agentului federal Joe Delano. Ministerul Justiţiei mi-a promis că va grăbi procedura, ca să puteţi fi judecat cât mai repede în Statele Unite.

Zack „the High-Priest" simţi lovitura. La început, încercă să protesteze, apoi se închise în el şi nu mai scoase nici o vorbă. Beres Spense ieşi discret din încăpere, lăsându-l cu Karen Nichols. Malko intră atunci în birou şi se aşeză în faţa acuzatului.

— Ştiu că, în toată afacerea asta, aţi acţionat ascultând de ordinele lui Dudley Karr. Numai uciderea lui Joe Delano nu a fost prevăzută. Adevărul este că noi pe el îl vrem de fapt. Dacă acceptaţi să depuneţi mărturie împotriva lui, vom renunţa la cererea de extrădare împotriva dumneavoastră.

Lui Malko îi repugna ideea de a-l lăsa în libertate pe Zack. Dar adevăratul răspunzător de toate crimele comise era Dudley Karr. Mărturisirea lui Kevin o demonstrase.

Zack „the High-Priest" întoarse capul spre Malko. Ochii lui de guşter erau însă inexpresivi.

— *Fuck you, mon!*

Karen Nichols încercă să-i vorbească, fără să reuşească să mai scoată vreun cuvânt. Ea îi făcu un semn lui Malko şi, împreună,

ieşiră din birou.

— Nu este nimic de făcut. Tipul este convins că Dudley Karr îşi va pune la bătaie toată puterea ca să-l scoată imediat.

— Crezi asta?

— Da.

Ea mai adăugă:

— Eşti cu nervii la pământ. Nu ţi-ar strica un pic de odihnă. Eu o să mă ocup de Zack. Îl bag la General Penitenciary.

*

* *

Vorbitorul de la General Penitenciary era la fel de murdar şi decrepit ca şi restul închisorii. Pereţii erau îngălbeniţi, pardoseala era neagră de jeg, iar gândacii alergau în toate părţile. Cu toate aste, Zack „the High-Priest" părea foarte bine dispus. De cealaltă parte a gratiilor, în faţa lui, se afla avocatul său, Granville Shaw. Era un negru solid, cu mustaţă. Purta ochelari cu rame de baga şi avea un aer important. Zack se aşează pe banca de lemn şi se aplecă spre acesta.

— *Mornin'* Grenville. Când mă scoţi de aici?

Avocatul râse încurajator.

— Curând! „Don"-ul tresări.

— Cum aşa, *curând? Fuck you,* vreau să ies de aici chiar azi!

Nu se putuse abţine şi strigase, încât gardianul se întoarse spre el. Grenville îi făcu semn să vorbească mai încet şi îi spuse cu voce joasă:

— Lucrurile se vor aranja, Zack, dar ne va trebui ceva timp. Americanii exercită o presiune extraordinară. Ambasadorul a făcut un demers pe lângă Ministerul de Justiţie. Alegerile au loc joi, doar peste trei zile! Este bine să nu facem prea multe valuri până atunci. După aceea, nu vor mai fi probleme!

Nebun de furie, Zack se aplecă şi mai mult spre interlocutorul său.

— Se ştie prea bine cine va câştiga nenorocitele astea de alegeri! Şi asta datorită mie! Câţi bani am dat eu pentru PNP, ha?

— Şşşt! Mai încet! îi şopti avocatul.

— Nu pot să fiu extrădat cu opunere în libertate?

— Nu, este imposibil.

Zack se aplecă în faţă, cu trăsăturile crispate de furie.

— Îmi puteţi garanta că nu voi fi extrădat? Pentru că dacă sunt, va fi vai şi amar de voi toţi şi de familiile voastre!

Grenville Shaw avu un recul imperceptibil, deşi era apărat de

bare.

— Zack, făcu el cu un ton conciliant, în viaţă nu poţi fi niciodată sigur de ceva sută la sută, dar…

Fără să mai scoată o vorbă, Zack „The High-Priest” se sculă şi îi întoarse spatele avocatului său. Gardianul descuie uşa ce dădea în interiorul închisorii. Ajuns în celula pe care o ocupa singur, ca o favoare specială, el se culcă pe patul îngust. Gândurile cele mai sumbre puseseră stăpânire pe el. Era ca o sălbăticiune, crescută în junglă, obişnuită cu toate capcanele periculoase şi putea să descifreze cel mai mic semnal. Atitudinea avocatului său era clară: Dudley Karr, şeful său, îşi luase mâinile de pe el.

El trebuia să fie ţapul ispăşitor. Să plătească pentru toată lumea. Şi asta, pentru că, acum zece zile, îi scăpase printre degete un nenorocit de agent DEA! El se ridică şi apucând barele. Începu să urle:

— *Warden! Warden!*[70]

Când gardianul se apropie, Zack îi spuse simplu:

— Anunţaţi-l pe directorul Beres Spence că vreau să vorbesc cu el. Repede!

*

* *

Telefonul sună în momentul în care Malko se pregătea să iasă din cameră. Ultimele douăzeci şi patru de ore fuseseră sinistre. Participase la întâlnirile cu Knolly Vascranil, la care pregătiseră împreună rapoartele către Langley privind sfârşitul tragic al operaţiunii „Rum-Punch”. Malko nu mai avea chef nici măcar să o vadă pe Karen Nichols. Fantomele lui Ralph Cromwell şi Petrina Powell îi anihilau orice dorinţă. Cadavrul agentului CIA se afla la morgă în aşteptarea expatrierii.

— Sunt eu, îl anunţă Karen. Am o veste care îţi va plăcea enorm. Zack a cerut să vorbească cu şeful meu.

— De ce?

— Nu ştiu încă. Mă gândeam că ţi-ar face plăcere să asişti la discuţie.

*

* *

Zack „the High-Priest”, cu mâinile prinse în cătuşe la spate, părea mic de tot pe scaunul aflat în faţa biroului lui Beres

[70] Gardian! Gardian! (n.a.).

Spence. El nici nu clipi când Malko intră însoţit de Karen Nichols.

Şeful lui *Spangler's posse* ridică ochii şi îl fixă pe Malko cu o privire inexpresivă.

— Mai este valabil ce mi-aţi spus duminică, *mon?*

Cu greu, Malko îşi reprimă bucuria. De prea multe ori se bucurase degeaba. Dacă nu putuse să-l salveze pe Ralph, măcar să poată să-l răzbune!

— Da, zise el. Nu veţi mai fi extrădat dacă veţi pune pe hârtie toate crimele comise de Dudley Karr. Cu nume şi cu fapte. Totul despre afacerea celor şapte sute de kilograme de cocaină confiscate în Miami, despre asasinarea Petrinei Powell şi a lui Ralph Cromwell.

Zack nici nu clipi.

— Tot a lui a fost ideea întâlnirii din Concrete Jungle, preciza el. Dacă declar acest lucru, mă va ucide.

— Nu în închisoare, îi spuse Malko. Când veţi pleca de aici, Dudley Karr nu vă va mai putea face nici un rău.

Zack se ridică. Se făcuse deodată mic de tot.

— OK, *mon.* Am să scriu totul. Cum termin treaba, vă anunţ.

*

* *

Dudley Karr îşi conduse oaspetele, apoi se îndreptă răsuflând greu către piscină, unde Crystal tocmai îşi expunea la soare trupul protejat doar de un minuscul bikini. El se lăsă să cadă în şezlongul său. Avea impresia că cerul şi-a pierdut brusc din strălucire şi că sânii lui Crystal erau mai puţini semeţi. O nouă ameninţare apăruse la orizont, exact în clipa în care totul părea rezolvat. Îi era greu să creadă că Zack putuse să schimbe macazul atât de repede.... Din fericire, printre poliţiştii de la Narcotic Office, existau şi câţiva care îi mâncau din palmă...

Crystal, sprijinită de balustradă, privea în jos, enervată că nu i se dă atenţie.

— Vino să-ţi arăt ceva!

Mormăind, el se apropie şi ea îi arătă o maşină ce staţiona chiar în faţa gardului.

— *Motherfuckers!*

Informatorul său avusese dreptate: americanii îi pregăteau o surpriză şi voiau să fie siguri că nu va lipsi de la petrecere...

*

* *

Zack „the High-Priest" scria de zor. În ajun, îndată ce venise

de la Narcotic Office, ceruse hârtie şi stilou. Ca şef de bandă, nimeni nu se mira de faptul că fusese băgat singur într-o celulă cu vedere la mare şi cu un gardian care să-i aducă mâncare, marijuana şi bere.

La un moment dat, un zgomot ce se auzi pe culoarul despărţit de celulă prin gratii îl făcu să ridice ochii. Unul dintre deţinuţi se pregătea să spele pe jos, echipat cu mătură, cârpă şi o găleată imensă. El se apucă din nou de scris. Voia ca „Ayatolahului" să-i putrezească oasele în puşcărie, iar el să scape cu faţa curată. Se visa ducând o viaţă de prinţ în Beverly Hills.

Deodată auzi un zgomot ciudat. El ridică privirea. Deţinutul tocmai azvârlise conţinutul găleţii chiar în celula sa. Lichidul îi ajunsese până la picioare…

— Hei, *motherfucker,* tu…

Se opri brusc, simţind un miros înţepător. Nu mai avu timp să pună vreo întrebare. Deţinutul aprinsese o fâşie de pânză pe care o azvârli printre gratii. O perdea de flăcări se ridică, înghiţind totul. Benzina se aprinse cu un *„pluf"* sinistru. Zack se ridică, răsturnând scaunul şi încercă să se ferească de flăcările care îl cuprindeau. El scoase un urlet. Hainele lui erau ca o torţă. Prin perdeaua de fum, mai putu să-l vadă pe deţinutul care se întorcea cu a doua găleată. Deschise gura ca să ţipe, dar focul îl sufocă şi plămânii săi cedară. Cu un gest reflex, încercă să se apuce de gratii. Dar nu mai apucă să-l vadă pe omul care vărsa şi conţinutul celei de a doua găleţi, ce înteţi flăcările. Era deja carbonizat.

*

* *

Aparatul Boeing 767 al companiei American Airlines avea trapa deschisă. Mai mulţi bărbaţi înconjurau tăcuţi un sicriu care fusese aşezat pe banda rulantă. Ralph Cromwell se întorcea acasă. Funeraliile oficiale avuseseră loc la Mac Lean, Virginia, acolo unde locuise, într-o căsuţă înconjurată de pădure. Îndată ce sicriul dispăru, asistenţa se împrăştie. Knolly Vascranil se întoarse către Malko.

— Mai aveţi de aşteptat încă două ore…

— Karen mă invita să mai facem o raită.

Şeful Centralei CIA schiţă un zâmbet indulgent. Ciudata relaţie dintre cei doi nu-i scăpase defel. Ştia că despărţirile sunt dureroase. Karen Nichols îl aştepta pe Malko în maşina ei particulară.

*

* *

Dudley Karr se simţea stăpânul lumii. Numai gândul că „îl prăjise” pe Zack în propria lui celulă îl făcea să râdă cu, lacrimi în ochi. Ar fi dat oricât ca să asiste la acest spectacol. Cel puţin, tot atât cât îl costase această mică glumă. Fusese nevoit să dea şpagă la multă lume: deţinuţi şi gardieni, dar meritase osteneala. Rezultatul era la înălţimea aşteptărilor.

Şeful bandei *Spangler* se transformase în fum o dată cu confesiunea sa. Acum nimeni nu mai putea să-l atace pe „Ayatolah”. Peste două-trei luni va putea să reia traficul cu cocaină spre Statele Unite, cu o altă echipă. Nu de oameni ducea el lipsă în ghetou.

Crystal sosi de la bufet, strălucitoare în rochia albă ce contrasta cu superba ei piele de culoarea ciocolatei. Rochia îi plesnea pe sânii umflaţi, iar gura catifelată parcă promitea o felaţie „extra”. Dudley Karr îşi simţi palmele ude. Asta era sărbătoarea sa.

El îşi salută invitaţii cu o închinare a capului. Închiriase restaurantul cel mai luxos din Kingston, *Strawberry HUI,* un ansamblu arhitectonic în stil colonial, ridicat pe o colină din nordul oraşului, de unde se putea admira o superbă panoramă ce se întindea până la Port Royal.

Se sărbătorea victoria în alegeri a PNP. Toţi reprezentanţii acestui partid se aflau de faţă, în haine de ceremonie. Nu lipseau nici înalţii funcţionari, veniţi ca să-şi împartă de pe acum ciolanele. Venise chiar şi Beres Spencer, îmbrăcat în civil. Dudley Karr îşi zise că poliţistul încerca să se orienteze şi el în direcţia în care bate vântul, deci nu avea să-i mai creeze probleme.. O dată cu noua victorie a PNP, îşi asigurase o nouă perioadă de linişte, de cinci ani! El îşi plimbă privirea peste mulţimea adunată acolo. Femeile elegante arborau pălării excentrice. Erau toate vecinele sale din Beverly Hills. Alesese acest restaurant pentru că era locul cel mai la modă din oraş şi pentru că aici se simţea în deplină, siguranţă. Avea o singură cale de acces, destul de îngustă, împânzită de *tribal gunmen* aflaţi în solda sa, înarmaţi până-n dinţi. Nimeni nu putea să-l deranjeze…

Aşezat într-un fotoliu cu spatele la o imensă peluză, el o atrase pe Crystal şi, mângâindu-i crupa, îi şopti la ureche:

— După ce se termină bâlciul ăsta, ne întoarcem acasă şi te sparg.

Crystal se înfiora de plăcere, excitată, mândră că este amanta celui mai puternic bărbat din Kingston. Cei doi ridicară împreună capul când se auzi zgomotul unui elicopter ce venea dinspre munţi. Aparatul se apropie şi începu să piardă din altitudine, iar zgomotul deveni asurzitor când se imobiliza deasupra peluzei. Dudley Karr se uita la aparat intrigat, dar fără nici o urmă de nelinişte.

Văzu un bărbat care se apleacă peşte una din portierele laterale şi aruncă ceva. El tresări, dar se calmă imediat. Erau flori! Sute de trandafiri se împrăştiară în văzduh, antrenaţi de valul de aer stârnit de elicea elicopterului. Dudley Karr râse încântat. A cui fusese oare această idee genială? Invitaţii izbucniră în aplauze. Crystal se repezi să culeagă câţiva trandafiri. Erau cel puţin două sute! Ei formau delicate pete de culoare pe verdele crud al pajiştii.

— Adu-mi şi mie unul! îi strigă el lui Crystal.

Elicopterul se lăsă şi mai jos. Apoi se aşeză chiar în centrul peluzei, în mijlocul covorului de flori. Invitaţii se îndepărtară, ferindu-se se suflul puternic ce smulgea pălăriile doamnelor.

Un bărbat sări din elicopter şi, îndoit din mijloc, începu să alerge către marginea peluzei.

Dudley Karr se ridică atât de repede cât îi permitea greutatea şi, cu trandafirul în mână, merse în întâmpinarea acestuia.

Brusc, el se opri surprins. Bărbatul care îi zâmbea în faţă era un alb necunoscut, blond, cu ochii de culoarea aurului. Cu un gest firesc, el îşi scoase din centură un pistol automat şi strigă, acoperind cu glasul său huruitul elicopterului:

— Fire for fire. Blood for blood!

Cele opt gloanţe se succedară cu o viteză extraordinară şi se opriră în trupul lui Dudley Karr. Acesta ce clătină şi se prăbuşi cu faţa în jos, fără să lase trandafirul din mână. Din cauza vacarmului făcut de motor, nimeni nu auzise zgomotul împuşcăturilor. Bărbatul se urcă în aparat, aruncându-şi arma, un Glock de nouă milimetri, găsit asupra cadavrului lui „Early Bird”

Elicopterul se ridică cu graţie într-un nor de praf, în aplauzele invitaţilor. Prea puţini remarcară trupul ce zăcea în mijlocul peluzei. Puţin mai departe, şeful Beres Spence îşi spuse că, la urma urmelor, nu venise acolo degeaba..

Sfârşit.